

**ผลการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ
ที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย
ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดโง้ง
จังหวัดศรีสะเกษ**

นางอำไพ สวัสดิ์ราช

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำรงหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
พ.ศ. 2553

**The Effects of Story Telling with Picture Creating Activites on Story Telling
Ability of Preschool Children at Ban Kud Ngong
School in Si Sa Ket Province**

Mrs. Amphai Sawatdirat

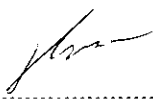
An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Curriculum and Instruction
School of Educational Studies
Sukhothai Thammathirat Open University

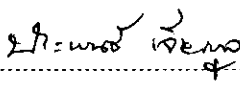
2010

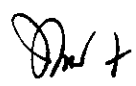
หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ผลการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบการสร้าง เรื่อง ด้วยภาพ
ที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย
ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดโจ่ง จังหวัดศรีสะเกษ
ชื่อและนามสกุล นางอำไพ สวัสดิ์ราช
แขนงวิชา หลักสูตรและการสอน
สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. ประภาพรรณ เอี่ยมสุภามิต

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2553

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ประภาพรรณ เอี่ยมสุภามิต)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ประพนธ์ เจียรกุล)

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ผลการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ
 ที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย
 ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดโจ่ง จังหวัดศรีสะเกษ
ผู้ศึกษา นางอำไพ สวัสดิ์ราช รหัสนักศึกษา 2512103173 **ปริญญา** ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
 (หลักสูตรและการสอน) **อาจารย์ที่ปรึกษา** รองศาสตราจารย์ ดร. ประภาพรรณ เอี่ยมสุภามิต
ปีการศึกษา 2553

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย
 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ

กลุ่มตัวอย่างคือเด็กปฐมวัยชาย หญิง อายุระหว่าง 5 - 6 ปีกำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล
 ปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนบ้านกุดโจ่ง จังหวัดศรีสะเกษ
 จำนวน 19 คนได้มาโดย การสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดกิจกรรมเล่น
 นิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ และแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง สถิติที่ใช้ในการ
 วิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัย พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่อง
 ด้วยภาพ มีความสามารถในการพูดเล่าเรื่องอยู่ที่ คุณภาพระดับ 3 อยู่ในเกณฑ์ดี คิดเป็นร้อยละ
 57.89 ระดับคุณภาพ 2 อยู่ในเกณฑ์พอใช้ คิดเป็นร้อยละ 42.10 ระดับคุณภาพ 1 อยู่ในเกณฑ์
 ปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 0.00 และเมื่อวิเคราะห์คะแนนหลังการทดลองเมื่อเทียบ ความสามารถในการ
 การพูดเล่าเรื่อง หลังการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ สูงกว่าก่อนการจัด
 กิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ การเล่นนิทาน การพูดเล่าเรื่อง เด็กปฐมวัย

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์ อย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. ประภาพรรม เอี่ยมสุภานิต อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาเอกปฐมวัยศึกษา แขนงวิชาหลักสูตร และ การสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช รองศาสตราจารย์ ดร. ประพนธ์ เจียรกุล ผู้ทรงคุณวุฒิ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่ได้ให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำและติดตามผลการทำวิจัยนี้อย่างใกล้ชิดเสมอมา นับตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเรียบร้อยสมบูรณ์โดยตลอด ทำให้การศึกษาค้นคว้าอิสระสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านและกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณ นางกอบกมล ทบบัณฑิต ศิษยานุศิษย์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 นายกว้าง ผลสุข ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านค้อ โนนเพ็ญ จังหวัดศรีสะเกษ นางนิตยา แจ่งขัน อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏจังหวัดศรีสะเกษ ที่ได้กรุณาตรวจแก้ไข และให้คำแนะนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ นายแสงเทียนชัย ใจดี ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านกุดโจ้ง (สิริราษฎร์บำรุง) และคณะคุณครูในโรงเรียน เด็กทุกคนที่ได้ให้การสนับสนุนและเป็นกลุ่มตัวอย่าง ขอขอบคุณ นายถาวร สวัสดิราช ที่ช่วยตรวจสอบความถูกต้องเกี่ยวกับการพิมพ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและติดตามผล การทำวิจัยนี้อย่างใกล้ชิดเสมอมา นับตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จ เรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาของท่านและขอบคุณเป็นอย่างสูง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์ในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เพื่อนนักศึกษา และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำการวิจัยครั้งนี้ทุกท่านที่ได้กรุณาสนับสนุนช่วยเหลือและให้กำลังใจตลอดมา

อำไพ สวัสดิราช

ตุลาคม 2553

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญตาราง	ข
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
สมมติฐานของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	5
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน	6
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสร้างเรื่องด้วยภาพ	20
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถการพูดเล่าเรื่อง	23
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	36
แบบแผนการทดลอง	36
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	37
วิธีดำเนินการทดลอง	37
เครื่องมือที่ใช้การวิจัย	37
การเก็บรวบรวมข้อมูล	41
การวิเคราะห์ข้อมูล	42
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลองกับเกณฑ์ โดยคิดเป็นร้อยละ	45
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดเล่าเรื่อง ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลัง	46

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	50
สรุปการวิจัย	50
อภิปรายผล	51
ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	56
ภาคผนวก	61
ก. รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือ.....	62
ข. กำหนดแผนการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ที่มีต่อความสามารถ ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย.....	64
ค. ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่ต่อ ความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย.....	66
ง. เครื่องมือ (แบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง) ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2.....	92
จ. คู่มือการใช้แบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย.....	103
ฉ. แบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2.....	108
ช. ภาพการจัดกิจกรรมเล่นนิทานสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถ ในการพูดเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2.....	113
ประวัติผู้ศึกษา	119

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1	
เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการทดลองกับเกณฑ์โดยคิดเป็นร้อยละ	46
ตารางที่ 4.2	
แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง ของเด็กปฐมวัย เป็นรายบุคคลก่อนและหลังการทดลอง	47
ตารางที่ 4.3	
เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบการสร้างเรื่อง ด้วยภาพ	48

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาในยุคปฏิรูปการศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ใช้ภาษาสื่อสารได้ คิดเป็น ทำเป็น และ แก้ปัญหาเป็น โดยยึดหลักให้ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ได้ทุกที่ ทุกเวลา ต่อเนื่องตลอดชีวิต สนองความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคล ได้รับการพัฒนา รอบด้านอย่างสมดุลเต็มตามศักยภาพและเป็นธรรมชาติ สามารถบูรณาการความรู้ให้สัมพันธ์กับ ชีวิตจริงโดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมคิดจริง ปฏิบัติจริง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน 2546 :12)จากรายงานการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัยปีการศึกษา (2552 : 12) พบว่า มาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ข้อที่ 9 การใช้ภาษาสื่อสารของเด็กปฐมวัย ซึ่งผู้วิจัย รับผิดชอบพบว่าผลการประเมินอยู่ในระดับคุณภาพพอใช้ (ร้อยละ71.38) เด็กมีความสามารถในการ พูดเล่าเรื่องยังไม่พึงพอใจ เด็กเมื่อฟังเรื่องราวแล้วนำมาเล่าถ่ายทอดได้ แต่เด็กไม่สามารถพูดเล่า สิ่งที่ตนคิดหรือพูดเล่าเรื่องราวตามจินตนาการได้ ไม่สามารถพูดเล่าเชื่อมโยงลำดับเหตุการณ์เป็น เรื่องราวได้ จึงทำให้เด็กขาดโอกาสถ่ายทอดความรู้สึก แสดงความคิด จินตนาการ ออกมาเป็น ภาษาพูดเล่าเรื่องให้คนอื่นเข้าใจได้ ประกอบกับผู้วิจัยมีประสบการณ์ในการสอนระดับปฐมวัย ซึ่ง ทุกปีจะพบปัญหาการใช้ภาษาในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย

การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ เป็นกิจกรรมที่ครูเล่า นิทานให้เด็กฟัง หลังจากฟังนิทานแล้วครูและเด็กสนทนาตอบคำถามถึงสาระสำคัญในนิทาน หลังจากนั้นเด็กเข้ากลุ่มสร้างเรื่องราวตามจินตนาการของตนแล้วเด็กช่วยกันเล่าเรื่องราวที่ตนสร้าง ขึ้นให้ครูและเพื่อนฟังจะช่วยส่งเสริมการพูดของเด็กได้ดียิ่งขึ้นการจัดกิจกรรมเล่านิทาน ประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ จึงเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะเป็นการส่งเสริมและพัฒนาการพูดเล่า เรื่องของเด็กปฐมวัย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (2542 : 50-62) กล่าวไว้ว่า เด็กปฐมวัยชอบนิทานเพราะนิทานให้ความสนุกสนานตอบสนองความต้องการของเด็กไม่ว่าจะเป็น ความอยากรู้ อยากรู้อยากเห็น การยอมรับการส่งเสริมความคิด ความเข้าใจและการรับรู้ของเด็กซึ่ง สอดคล้องกับคำกล่าวของ กุลยา ตันติผลาชีวะ(2541:10-19) ได้กล่าวว่า นิทานเป็นสิ่งที่เด็กชอบ

เด็กจึงเกิดการเรียนรู้ได้ดี สามารถจดจำ กล้าแสดงออกและมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ครูจึงสามารถสอดแทรกสิ่งที่ต้องการสอนเด็กหรือเนื้อหาความรู้ต่างๆ ให้กับเด็กตามจุดประสงค์ที่ครูต้องการได้ ซึ่งทำให้เด็กสามารถจำได้ดี และการให้เด็กนำภาพมาติดบนกระดานแม่เหล็กให้เป็นเรื่องราวตามจินตนาการของเด็กพร้อมทั้งให้เด็กเล่าเรื่องราวนั้นให้ครูฟังจะช่วยส่งเสริมให้เด็กสามารถพูดเล่าเรื่องได้อย่างต่อเนื่องมากขึ้นและผลการวิจัยของ เนื่อน้อง สนับสนุน (2541) ได้ศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่นิทานที่เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือก เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกต่อกับเพื่อน และตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกต่อจากครู ผลปรากฏว่า คะแนนความสามารถทางภาษา ก่อนการทดลองและหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาผลการใช้กิจกรรมเล่นิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัย

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ

3. สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพสูงกว่า ก่อนการจัดกิจกรรม

4. ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่า นิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดโง้ง (สิริราษฎร์ บำรุง) จังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาไว้ดังนี้

4.1 ประชากร คือเด็กปฐมวัยศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดโง้ง (สิริราษฎร์บำรุง) จังหวัดศรีสะเกษ

4.2 กำหนดระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 6 สัปดาห์

4.3 กิจกรรมที่ใช้ในการทดลอง

ใช้กิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ จำนวน 20 แผน

4.4 ตัวแปรที่ศึกษา

4.4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ

4.4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กอายุ 5- 6 ปี ซึ่งศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดโง้ง จังหวัดศรีสะเกษ

5.2 การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ หมายถึง การจัดกิจกรรมที่ครูเล่านิทานให้เด็กฟังเมื่อเด็กฟังนิทานที่ครูเล่าแล้ว ครูและเด็กสนทนา ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับสาระสำคัญในนิทาน แล้วจากนั้น ให้เด็กแต่ละกลุ่มร่วมกันวางแผนสร้างเรื่องราวนิทาน และเมื่อตกลงสร้างเรื่องได้แล้ว ให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันนำภาพที่ครูและเด็กได้จัดเตรียมไว้ นำมาติดบนกระดานแม่เหล็กให้สอดคล้องกับสาระของนิทานที่ได้วางแผนไว้ และหลังจากนั้น ให้เด็กแต่ละกลุ่มช่วยกันพูดเล่าเรื่องราวที่ได้สร้างไว้บนกระดานแม่เหล็ก

5.3 ความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง หมายถึง การที่เด็กสามารถพูดเล่าเรื่องราวเป็นประโยคได้อย่างต่อเนื่องและพูดเล่าเกี่ยวกับรายละเอียดของภาพได้สอดคล้องกับภาพ

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการวิจัยในครั้งนี้ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับดังนี้

6.1 ครูได้วิธีการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย

6.2 ครูและผู้เกี่ยวข้องสามารถนำแนวทางไปประยุกต์ใช้ ในการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการสร้างเรื่องราวเพื่อส่งเสริมจินตนาการของเด็กปฐมวัย

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานการสร้างเรื่องด้วยภาพและการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย โดยเรียงลำดับตามเนื้อหาดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน
 - 1.1 ความหมายของนิทาน
 - 1.2 คุณค่าของการเล่านิทาน
 - 1.3 ประเภทของนิทาน
 - 1.4 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน
 - 1.5 รูปแบบของการเล่านิทาน
 - 1.6 วิธีการเล่านิทานและเทคนิคการเล่านิทาน
 - 1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างเรื่องด้วยภาพ
 - 2.1 ความหมายของการสร้างเรื่องด้วยภาพ
 - 2.2 การจัดกิจกรรมประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ
 - 2.3 ลักษณะการเรียนรู้ด้วยวิธีการสร้างเรื่องด้วยภาพ
 - 2.4 งานวิจัยเกี่ยวข้องกับการสร้างเรื่องด้วยภาพ
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การพูดเล่าเรื่อง
 - 3.1 ความหมายการพูดของเด็กปฐมวัย
 - 3.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษา
 - 3.3 กระบวนการพูด
 - 3.4 การใช้ภาษาพูด
 - 3.5 แนวทางในการส่งเสริมความสามารถในการพูด
 - 3.6 ความหมายของการพูดเล่าเรื่อง
 - 3.7 ความสำคัญของการพูดเล่าเรื่อง
 - 3.8 เทคนิคในการพูดเล่าเรื่อง

3.9 การจัดประสบการณ์การพูดเล่าเรื่อง

3.10 การประเมินการพูดเล่าเรื่อง

3.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดเล่าเรื่อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้ามีดังนี้คือ

1.1 ความหมายของนิทาน

มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของนิทานไว้หลายท่านดังนี้

กฤษยา ดันติผลาชีวะ(2541 : 2-10) ให้ความหมายไว้ว่า นิทาน คือ สื่อที่มีประสิทธิภาพสำหรับการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัย ไม่มีเด็กคนใดไม่ชอบฟังนิทาน นิทานสามารถสร้างจินตนาการ ความฝัน ความคิด ความเข้าใจ และการรับรู้ให้กับเด็ก

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2539 : 55) ได้กล่าวว่า นิทาน หมายถึง การเล่าเรื่องให้เด็กฟังและสนทนาโต้ตอบ อภิปราย ชักถาม แสดงความคิดเห็นและแสดงท่าทางประกอบเรื่องราวหรือประสบการณ์รอบตัว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเล่า

กรีก ชูนพันธ์ (2539 : 9) กล่าวว่านิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณเป็นการผูกเรื่องขึ้นเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนาน แฝงคำสอนจริยธรรมในการใช้ชีวิตเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่อเนื่องของผู้เล่าให้คนรุ่นใหม่ฟัง

ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2540 : 45) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสืบทอดประสบการณ์ ความรู้ความคิด หรือค่านิยมบางอย่างให้ผู้ฟัง พร้อมทั้งสอดแทรกความสนุกสนานเพลิดเพลินไปพร้อมๆ กัน

เนื่อน้อง สนับบุญ (2541:35) ได้กล่าวว่าการเล่านิทาน หมายถึง การถ่ายทอดเรื่องราวของนิทานให้เด็กเข้าใจ ด้วยการเล่าโดยใช้น้ำเสียง ท่าทาง สื่อวัสดุ อุปกรณ์ ตลอดจนวิธีการประกอบการเล่า และยังครอบคลุมถึง การส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสเป็นผู้เล่าด้วยตนเอง

วาโร เฟิงส์วส์ตี (2542 : 138) ได้กล่าวว่านิทานและการเล่าเรื่อง หมายถึง เรื่องราวที่เล่าต่อๆ กันมาเป็นเวลานาน เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและให้ความรู้ เพื่อให้เป็นคนดีอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และบางครั้งก็สอดแทรกคติหรือคุณธรรมเพื่อสอนใจลงไปด้วย ในระหว่างการเล่าเรื่องให้เด็กฟัง อาจมีการสนทนาโต้ตอบ อภิปราย ชักถาม แสดงข้อคิดเห็นและแสดงท่าทางประกอบเรื่องราวก็ได้ ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน

จากความหมายของนิทานดังที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าความหมายของนิทานมีความคล้ายคลึงกันค่อนข้างมาก จึงพอสรุปได้ว่านิทานคือ สื่อที่มีประสิทธิภาพสำหรับการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัย ไม่มีเด็กคนใดไม่ชอบฟังนิทาน นิทานสามารถสร้างจินตนาการ ความฝัน ความคิด ความเข้าใจ และการรับรู้ให้กับเด็กนิทานเป็น เรื่องที่เล่าต่อกันมา หรือเรื่องที่มีการแต่งขึ้นใหม่ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และแฝงไปด้วยคติสอนใจส่งเสริมคุณธรรมที่พึงงาม และในปัจจุบันก็ได้มีการนำนิทานมาใช้เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็ก โดยใช้เทคนิคการเล่าที่หลากหลาย

1.2 คุณค่าของนิทาน

นิทานเป็นสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัย เนื่องจากเด็กในวัยนี้มีจินตนาการสูง และคิดออกมาเป็นภาพ นิทานยังช่วยพ่อแม่ให้สามารถสร้างความเชื่อมั่นและสอนลูกให้มีประสบการณ์ชีวิต มีนักการศึกษาได้อธิบายคุณค่าของนิทานไว้ต่อไปนี้

วิริยะ สิริสิงห์ (2537 : 39) ได้กล่าวถึงคุณค่าของนิทานที่มีต่อเด็กไว้ว่า หากนิทานที่เขียนขึ้นเป็นนิทานที่มีคุณค่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีความสนุกสนาน นิทานที่ว่านี้ย่อมมีคุณค่าต่อเด็กคือ ให้เด็กได้แก้ปัญหาหรือนำตนเข้าไปเป็นตัวละครในเรื่อง เด็กจะได้ทราบถึงความจริงในโลกรอบๆตัวเด็กได้ตัดสินใจว่าอะไรเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับ เปิดโอกาสให้เด็กได้หัวเราะร่วมกันได้รับประสบการณ์ที่กว้างขวางและมีพัฒนาการที่ก้าวหน้า รู้จักความหมายต่างๆของชีวิต

กรมวิชาการ (2540)กล่าวถึงคุณค่าของนิทาน คือ

1. ช่วยให้เด็กรักการอ่านและส่งเสริมประสบการณ์ทางภาษา
2. ยืดช่วงความสนใจและสมาธิในการฟังของเด็ก
3. ช่วยปลูกฝังคุณธรรมในตัวเด็ก
4. ช่วยให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน
5. ส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

เกริก ยूनพันธ์ (2539 : 55-56) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเล่านิทานดังนี้

1. เด็ก ๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกอบอุ่นหรือใกล้ชิดเป็นกันเองกับผู้เล่า
2. เด็ก ๆ หรือผู้ฟังจะเกิด ความรู้สึกร่วมในขณะฟัง ทำให้เขาเกิดความเพลิดเพลิน

ผ่อนคลาย และสดชื่นแจ่มใส

3. เด็ก ๆ หรือผู้ฟังจะมีสมาธิหรือความตั้งใจที่มีระยะเวลานานขึ้นหรือยาวขึ้น โดยเฉพาะผู้เล่าที่มี ความสามารถในการตรึงให้ผู้ฟังหรือเด็กๆ ใจจดจ่ออยู่กับเรื่องราวที่ผู้เล่าเล่าเรื่อง ที่มีขนาดยาว

4. เด็กหรือผู้ฟังจะถูกกล่อมเกลาคด้วยนิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมและ จริยธรรม ทำให้เด็กๆและผู้ฟังเข้าใจในความดี และความงามยิ่งขึ้น

5. นิทานจะทำให้เด็กๆ หรือผู้ฟังมีความละเอียดอ่อนรู้จักการรับและการให้ มอง โลกในแง่ดี

6. นิทานจะทำให้เด็กหรือผู้ฟังสามารถใช้กระบวนการคิดในการพิจารณา แก้ปัญหาได้

7. นิทานสามารถสร้างความกล้าให้กับเด็ก ๆ หรือผู้ฟัง โดยการแสดงออกผ่าน กระบวนการคิดที่มี ประสิทธิภาพ

8. เด็กๆ และผู้ฟังจะ ได้ความรู้ที่เป็นประ โยชน์และสามารถประยุกต์ใช้กับ ชีวิตประจำวันได้

9. นิทานช่วยเสริมสร้างจินตนาการที่กว้างไกล ไร้ขอบเขตให้กับเด็กหรือผู้ฟัง

10. นิทานสามารถช่วยเด็กๆและผู้ฟังได้รู้จักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

สมศักดิ์ ปริสุทธะ (2542 : 59-62) กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นวิธีการให้ความรู้วิธี หนึ่ง ที่ทำให้เด็กสนใจในการเรียนรู้ สามารถจดจำ กล้าแสดงออก และมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับ พฤติกรรมที่พึงปรารถนา นอกนั้นยังช่วยตอบสนองความต้องการของเด็ก เช่น ความอยากรู้อยาก เห็น ความสัมฤทธิ์ผล ความต้องการเป็นที่ ยอมรับ เนื้อหาของนิทานที่มีความสัมพันธ์กับความ ต้องการดังกล่าว จะช่วยให้เด็กสมความปรารถนาและมีความสุข กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ นิทานมี ความสำคัญและประ โยชน์ต่อเด็กดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการสอนที่มีประสิทธิภาพในการชักจูงผู้เรียนให้คล้อยตาม เป็น ตัวกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในตัวผู้เรียน เป็นตัวกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ และการแสดงออก อันเป็นที่พึงประสงค์ของสังคมซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของผู้เรียน

2. เป็นเครื่องกระตุ้นและ โน้มน้าวให้เด็กเปิดใจที่จะยอมรับพฤติกรรมด้านต่างๆ และตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็กด้วย

3. เป็นตัวแบบในการหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก

นอกจากนี้แล้วนิทานมีประ โยชน์และคุณค่าต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก นิทาน ช่วยสร้างเสริมพัฒนาการของเด็กทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้เหมาะสมกับ พัฒนาการตามวัย และยังช่วยปรุงแต่งบุคลิกภาพ แก้ไขพฤติกรรมของเด็กให้เป็นไปตามตัวแบบ

ของตัวละครในนิทานที่เด็กชื่นชอบ รวมทั้งยังเปิดโลกจินตนาการให้กว้างไกลและมีสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลรอบข้าง เป็นเครื่องกระตุ้นนำให้เด็กยอมรับพฤติกรรมต่างๆ และเป็นตัวแบบในการหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก

ภารดี ศรีประยูร (2542 :30) ได้กล่าวถึงคุณค่าของนิทานต่อการเรียนการสอนดังนี้

1. ให้ความบันเทิงใจกับเด็กๆ ทำให้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้เด็กร่าเริงแจ่มใสสมวัย
2. นิทานใช้นำเข้าสู่บทเรียน
3. นิทานช่วยเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดี หรือผิดบางประการของเด็กเกี่ยวกับความเชื่อ ความกลัว และสอนจริยธรรมแก่เด็ก
4. นิทานจะทำให้เด็ก ๆ หรือผู้ฟังสามารถใช้กระบวนการคิดพิจารณาแก้ปัญหาได้
5. ใช้นิทานเป็นเครื่องมือฝึกทักษะทางภาษาและกระบวนการคิด
6. ฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวจมอริยาบถของตนเอง
7. ใช้นิทานส่งเสริมการอ่าน
8. ใช้นิทานเพื่อสร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเด็ก ซึ่งจะส่งผลไปถึงการปกครองเด็ก

นอกจากนี้ พรทิพย์ วิน โคมินทร์ (2542 : 5-6) ได้กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ของนิทานที่มีต่อเด็ก ดังนี้

1. ช่วยช่วยให้เด็กเกิดความสนใจ อยากอ่านหนังสือ ทำให้เด็กรักการอ่าน
2. ทำให้เด็กสนุกสนาน เพลิดเพลิน เกิดความหวัง สบายใจ ให้ความอบอุ่นทางใจ
3. ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิต นิทานบางเรื่องช่วยให้เด็กยอมรับความจริงในชีวิตมากขึ้น เช่น คนดีอาจกลายเป็นคนไม่ดีระยะหนึ่ง และคนไม่ดีอาจกลับตัวเป็นคนดีได้ หรือ คนมั่งมีอาจจะจนลงในพริบตา ถ้าหากไม่รู้จักใช้เงินทอง เป็นต้น
4. ช่วยเสริมสร้างอุปนิสัยที่ดี เช่น เด็กบางคนที่มีใจคอคับแคบ ตระหนี่เห็นแก่ตัว อาจจะถูกเปลี่ยนเป็นคนมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เมตตากรุณา มีน้ำใจกว้างขวางขึ้น นิทานบางเรื่องอาจช่วยให้เด็กเป็นคนมองโลกในแง่ดี เชื่อว่ามีความยุติธรรมอยู่ในโลก ช่วยให้เด็กพุดจาไพเราะและใช้เหตุผลมากขึ้น รู้จักอดทน รอคอยในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง
5. ช่วยเสริมสร้างจินตนาการแก่เด็ก ทำให้เด็กอยากเป็นคนเก่งกล้า อยากทำความดี เพราะทำความดีแล้วจะได้รับผลตอบแทนในความดีนั้น
6. ช่วยคลี่คลายปัญหาและซ่อมเสริมสภาพเด็ก เช่น เด็กบางคนเป็นคนช่างคิดเก็บตัวไม่กล้าแสดงออก จะได้ออกแสดงออก เป็นกันเองบ้าง

7. ช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เล่ากับผู้ฟัง เช่น ครูกับนักเรียน นักเรียน จะมีความรู้สึกคุ้นเคยกับครู สนับสนุนเป็นกันเองมากยิ่งขึ้น

8. เป็นการสร้างพื้นฐานในการฟัง ฟังการมีสมาธิในการฟัง

9. ฟังให้เด็กรู้จักการติดตามเรื่อง และฟังรู้เรื่อง อันจะเป็นผลดีแก่เด็กเมื่อโตขึ้น สามารถฟังครูรู้เรื่อง และอ่านหนังสือจับใจความได้ ฟังให้เด็กสามารถถ่ายทอดเรื่องได้ระยะแรกๆ ครูอาจใช้วิธีถามแนะ และให้เด็กตอบ เพื่อให้เด็กสามารถตอบคำถามเป็น เมื่อเด็กโตขึ้น จะได้รับรู้จักวิธีการตอบข้อสอบได้

กอบกมล ทบบัณฑิต (2548 : 4 -5) ได้กล่าวถึงการเล่านิทานมีประโยชน์ ในการส่งเสริมพัฒนาเด็ก ดังต่อไปนี้

ส่งเสริมพัฒนาการทางอารมณ์ – จิตใจในขณะที่ครูเล่านิทาน เด็กจะอยู่ใกล้ชิดกับครู เป็นการถ่ายทอดความรัก ความอบอุ่น สร้างความคุ้นเคย เด็กจะเกิดความรู้สึกมั่นคง ไร้กังวลใจครู ช่วยลดความตึงเครียดแก่เด็ก หากครูให้โอกาสเด็กมีส่วนร่วมในการเล่านิทานจะช่วยให้เด็กกล้าแสดงออก

อนึ่ง ความสนุกสนานเพลิดเพลินที่เด็กได้รับจากการฟังนิทานจะสร้างความสุข ให้แก่เด็ก ช่วยขจัดความเศร้า ความกังวลใจจากการพลัดพรากจากผู้ปกครองของเด็กได้และยังช่วยให้เด็กนอนหลับอย่างเป็นสุขด้วย นอกจากนี้ในยุคที่พ่อแม่มีเวลาให้เด็กน้อย นิทานจึงมีความจำเป็นสำหรับเด็กมากขึ้น ในแง่ของการขจัดความต้องการในส่วนที่เด็กไม่ได้รับจากพ่อแม่ได้บ้าง

ส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมเด็กได้เรียนรู้สภาพแวดล้อมรอบตัวจากการเล่านิทาน เช่น บทบาทของตัวละคร การสื่อสารกับผู้อื่น มารยาท วินัยการเคารพกฎเกณฑ์หรือข้อตกลง ตลอดจนคุณธรรมต่างๆ ในการอยู่ร่วมกัน เป็นต้น

ส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญา นิทานมีประโยชน์ต่อการส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาและภาษาเป็นอย่างมากเพราะนิทานช่วยให้เด็กสร้างจินตนาการ ถ่ายทอดจินตนาการออกมาทางกิจกรรมต่างๆ ช่วยให้เด็กสังเกตและจดจำเรื่องราว สะสมคำและความหมายของคำ ทำให้พัฒนาการทางภาษา มีพัฒนาการอย่างรวดเร็ว ฟังทักษะการฟัง การพูด และส่งเสริมการอ่าน ทำให้เกิดนิสัยรักการอ่าน เป็นต้น

ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย ในขณะที่เด็กฟังครูเล่านิทาน หากครูสอดแทรกเทคนิคการเล่านิทานให้เด็กมีส่วนร่วม เช่นการเล่นนิ้วมือ การแสดงท่าทางประกอบนิทาน การเล่นบทบาทสมมุติหลังกิจกรรมการเล่านิทานทำให้เด็กได้พัฒนาและควบคุมการทำงานของกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ในร่างกายได้ นอกจากนั้น การที่เด็กได้นอนหลับสนิทจากการฟังนิทานจะช่วยให้ร่างกายเด็กพักผ่อนเต็มที่ร่างกายสดชื่นและเจริญเติบโตเป็นอย่างดี

จากเหตุผลดังกล่าวมานี้พอสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ มีคุณค่าในการช่วยพัฒนาภาษาความคิดและจินตนาการอันเป็นรากฐานที่จะนำไปสู่ความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างภาพและพัฒนาความสามารถการพูดเล่าเรื่อง และประสบการณ์ต่างๆ ให้ความรู้ ความสนุกสนานและช่วยปลูกฝังพื้นฐานทางจิตใจ คุณค่าทางสังคม กระตุ้นให้เด็กเกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออก นอกจากนี้ยังช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางด้านอารมณ์ สังคม จิตใจ ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ฟังกับผู้เล่า ตลอดจนทำให้ทราบถึงความรู้สึกของเด็กได้อีกด้วยผู้เล่าสามารถส่งเสริมหรือกระตุ้นพฤติกรรมที่ต้องการให้เด็กปฏิบัติได้

1.3 ประเภทของนิทาน

เนื่องจากนิทานมีการเล่าด้วยเรื่องราวที่หลากหลาย จึงมีการแบ่งประเภทของนิทานด้วยวิธีต่างๆกัน

วรรณิ ศิริสุนทร (2532:13-19) ได้แบ่งนิทานสำหรับเด็กออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk Tales) เป็นเรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาเป็นเวลานาน แบ่งออกเป็น
 - 1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์ที่พูดได้
 - 1.2 นิทานไม่รู้จบ
 - 1.3 นิทานตกลงขบขัน
 - 1.4 นิทานอธิบายเหตุ มีเนื้อเรื่องที่ อธิบายหรือตอบคำถามของเด็กๆ ว่า ทำไม เช่น ทำไมกระต่ายจึงหางสั้น ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม
 - 1.5 เทพนิยาย ตัวละครจะมีอิทธิฤทธิ์และปาฏิหาริย์ หรือเป็นผู้วิเศษ สามารถทำสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์ทั่วไปทำไม่ได้
2. นิทานสอนคติธรรม เป็นเรื่องสั้นๆ ตัวละครมีทั้งคนและสัตว์ มีโครงเรื่องง่ายๆ ให้บทเรียนสอนใจ เช่น นิทานอีสป นิทานประเภทนี้จะรวมนิทานเทียบสุภาษิต และนิทานชาดกไว้ด้วย
3. เทพปกรณัม เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นเหตุการณ์ และเรื่องราวในบรรพกาลเกี่ยวกับพื้นโลก ท้องฟ้าและพฤติกรรมของมนุษย์มีเทพเจ้าเป็นผู้ควบคุม
4. มหากาพย์และนิทานวีระบุรุษ คล้ายกับเทพปกรณัม ต่างกันแต่ว่า ตัวละครของนิทานประเภทนี้เป็นมนุษย์ ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญ ฝ่าฝืนอุปสรรคและประสบความสำเร็จ
5. หนังสือภาพ เป็นเรื่องอ่านเล่มสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีตัวเอกเป็นสัตว์

ไพพรรณ อินทนิล (2534 : 27-28) ได้แบ่งรูปแบบนิทานได้ดังนี้

1. นิทานปรัมปราหรือนิทานเทพนิยาย มักกำหนดสถานที่เลื่อนลอยไม่แน่ชัด เช่น ในกาลครั้งหนึ่งมีเมือง ๆ หนึ่ง ตัวละครมีฤทธิ์เดชมาก ถ้าเป็นชายยากจนจะได้แต่งงานกับหญิงสูงศักดิ์ เช่น สังข์ทอง ปลาบู่ทอง สโนว์ไวท์ ซินเดอเรลล่า

2. นิทานท้องถิ่น หรือเรียกว่า คำานาน มักเป็นเรื่องขนาดสั้นเกี่ยวกับ ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นเรื่องพิสดารแต่เชื่อว่าเกิดขึ้นจริง เช่น เรื่อง พระยาทรงพระยาพาน พระร่วง เมขลา-รามสูร

3. เทพปกรณัม ตัวบุคคลในเรื่องมักจะเกี่ยวกับความเชื่อ เช่น เรื่องพระอินทร์ ท้าวมหาสงครามต์

4. นิทานเรื่องสัตว์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับสัตว์แต่ก็มีความประหลาดเช่นเดียวกับคน แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

4.1 นิทานประเภทสอนคติธรรม คล้ายนิทานคติสอนใจ คือ ตัวเอกต้องเป็น สัตว์ แต่มีคติสอนใจ

4.2 นิทานประเภทเล่าซ้ำ ๆ หรือเล่าไม่รู้จบ เช่น เรื่องยายกะตา มีวิธีเล่าแบบ จำเพาะ

5. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องสั้นๆ จุดสำคัญอยู่ที่เรื่องไม่น่าจะเป็นไปได้ อาจจะเป็นเรื่องการแก้แค้นแก้แค้น การแสดงปฏิภาณ ไหวพริบ เป็นการแสดงออกทางด้านอารมณ์ของมนุษย์ ที่ต้องการหลุดพ้นจากกรอบของวัฒนธรรม ประเพณี และกิจวัตร ฉะนั้น นิทานประเภทนี้จึงรวมไปถึงนิทานเหลือเชื่อ ซึ่งทั้งผู้ฟังและผู้เล่า ไม่ตั้งใจในความไม่สมจริงเหล่านี้

กรีก ชู้นพันธ์ (2539 : 20-22) ได้แบ่งนิทานตามรูปแบบของนิทานไว้ดังนี้

1. นิทานเทพหรือเทพนิยาย หรือเรื่องราวปรัมปรา เป็นนิทานหรือเทพนิยายที่เกินเลยความจริงของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับอภินิหาร ตัวเอกหรือตัวละครเด่นๆ จะมีอภินิหารหรือเวทย์มนต์ ฉากหรือสถานที่ในเรื่องมักเป็นสถานที่พิเศษหรือถูกกำหนดขึ้นมาเช่น สร้างสวรรค์หรือเมืองบาดาล มีพระเอกเป็นเจ้าชาย มีนางเอกเป็นเจ้าหญิง มีนางฟ้า เทวดา เป็นต้น

2. นิทานประจำถิ่น หรือนิทานพื้นบ้าน มักเป็นนิทานที่ถูกเล่าขานตกทอดกันมา เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตำนานพื้นบ้าน ประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น ภูเขา ทะเล แม่น้ำ เรื่องราวโบราณของวัตถุ ที่มีเหตุแห่งที่มาของการสร้าง การเกิด เป็นต้น

3. นิทานคติสอนใจ เป็นนิทานที่เลียบเคียงเชิงเปรียบเทียบกับชีวิตและความเป็นอยู่ร่วมกันในสังคมมนุษย์ ให้เกิดผลในการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่ที่พิถีพิถัน ละเอียดรอบคอบและไม่ประมาทช่วยเหลือและเมตตาผู้อื่น และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

4. นิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานที่กล่าวอ้างถึงบุคคลที่มีความสามารถ อดอาจกล้าหาญ นิทานวีรบุรุษมักเป็นเรื่องที่ถ่ายทอดเรื่องจริงของบุคคลที่สำคัญๆ ไว้ แต่มักสร้างฉากหรือสถานการณ์น่าตื่นเต้นหรือเกินความจริง

5. นิทานอธิบายเหตุ เป็นนิทานที่เป็นเรื่องราวของเหตุที่มาของสิ่งหนึ่งสิ่งใด และอธิบายพร้อมตอบคำถามเรื่องราวนั้น ๆ ด้วย เช่น เรื่องกระต่ายในดวงจันทร์ ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม เป็นต้น

6. เทพปกรณัม เป็นนิทานที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ โดยเฉพาะเกี่ยวกับตัวบุคคลที่มีอิทธิพลเหนือความเป็นจริง ลึกลับ ได้แก่ พระอินทร์ พระพรหม ทศกัณฐ์ เป็นต้น

7. นิทานที่มีสัตว์เป็นตัวเอก และเปรียบเทียบเรื่องราวกับชีวิตมนุษย์ เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการอยู่ร่วมกันในสังคม สอนจริยธรรมแฝงแง่คิดและแนวทางแก้ไขเป็นบางครั้ง หรือบางครั้งสอนแบบทางอ้อม ผู้อ่านหรือผู้ฟังจะต้องพิจารณาเอง มักเป็นเรื่องราวบันเทิงคดีที่สนุกสนาน

8. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องราวที่เปรียบเทียบชีวิตความเป็นอยู่แต่มีมุมมองที่ตลกขบขัน สนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุข เนื้อเรื่องเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับไหวพริบ เรื่องราวแปลกๆ เรื่องเหลือเชื่อ เรื่องเกินความจริง เป็นต้น

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น จึงสามารถสรุปได้ว่า นิทานสามารถแบ่งออกได้หลายประเภท ได้แก่ นิทานพื้นบ้าน นิทานสอนคติธรรม เทพปกรณัม มหาकाพย์และวีรบุรุษ เทพนิยาย นิทานเรื่องสัตว์ นิทานตลกขบขัน นิทานอธิบายเหตุ แต่ในการที่จะนำนิทานมาใช้กับเด็กปฐมวัยนั้น ครูควรคำนึงถึงความเหมาะสมในหลายๆด้าน โดยเฉพาะพัฒนาการตามวัยของเด็ก

1.4 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง จุดประสงค์ของการเล่านิทานไว้ดังนี้
 กุลยา ดันดิผลาชีวะ (2541 : 11-12) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานให้เด็กฟังนั้น มีเป้าหมายสำคัญอยู่ 3 ประการ คือ

1. ให้เด็กได้พัฒนาภาษาและความคิด การเล่านิทานจึงไม่ควรมาจากครูคนเดียว ครูควรให้เด็กเป็นผู้เล่านิทานเองด้วย เพราะการให้เด็กเล่านิทานเองจะช่วยให้เด็กได้แสดงออกถึงความรู้สึก ขยายความคิดของตนให้กระจ่าง และพัฒนาทางภาษา หากครูเล่าเองควรมีการถามตอบได้ที่ทำให้เด็กคิดระหว่างการเล่านิทานด้วย

2. สร้างความรักการอ่านและหนังสือให้กับเด็ก เวลาเล่านิทานเป็นเวลาสร้าง
ความสนใจในการอ่านและหนังสือให้กับเด็กมาก

3. สร้างการเรียนรู้ที่มีความหมายให้กับเด็ก จุดประสงค์ของการเล่านิทาน คือ
การสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็ก ทั้งทางด้าน สังคม อารมณ์ คุณธรรม หรือแม้แต่การพัฒนา
สติปัญญาก็สามารถใช้นิทานเป็นสื่อของการเรียนรู้ได้ จุดสำคัญที่จะนำไปสู่จุดประสงค์ของการ
เรียนรู้นั้น นอกจากเนื้อหาของนิทานตรงประเด็นแล้ว บรรยากาศในการเล่ามีความสำคัญมาก
ผู้เล่าที่ดีต้องสนุกกับการเล่านิทานและสามารถสื่อสารเรื่องราวให้เด็กเกิดความกระตือรือร้นที่จะฟัง
ในขณะที่เดียวกันต้องหยุดถามเป็นระยะๆ หรือให้เด็กมีส่วนร่วมในการเล่านิทาน โดยเฉพาะประเด็น
ที่ต้องการให้เกิดผลตามวัตถุประสงค์ การเล่านิทานอาจเล่าซ้ำได้ ทั้งนี้ เพื่อให้เด็ก ได้ถ่ายโยงข้อมูล
ใหม่เปรียบเทียบกับหาข้อสรุปที่ถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ทฤษฎีของ พือาเจท์ที่ว่าด้วยการคิดเพื่อการ
พัฒนาความรู้ใหม่

สรุปได้ว่า จุดประสงค์ของการเล่านิทาน คือ ใช้นิทานเป็นสื่อการเรียนรู้ เพื่อช่วย
พัฒนาด้านภาษา ด้านความคิด ด้านอารมณ์และจิตใจ สร้างสมาธิ ปลูกฝังจริยธรรม ส่งเสริม
พฤติกรรมที่พึงประสงค์ และแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

1.5 รูปแบบของการเล่านิทาน

เนื่องจากนิทานมีรูปแบบของการเล่านิทานที่หลากหลายมีนักการศึกษาได้กล่าวถึง
รูปแบบการเล่านิทานดังนี้

กรีก ชุ่นพันธ์ (2539 : 36-55) ได้กล่าวถึงรูปแบบของการเล่านิทานดังนี้

1. การเล่านิทานปากเปล่า เป็นนิทานที่ผู้เล่าเรื่องจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม ตั้งแต่
การเลือกเรื่องให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกลุ่มผู้ฟัง นิทานปากเปล่าเป็นนิทานที่ดึงดูดและเร้า
ความสนใจของผู้ฟังด้วย น้ำเสียง แววดา สีตาและท่าทางประกอบการเล่าของผู้เล่าที่สง่างามและ
พอเหมาะพอดี

2. นิทานวาดไปเล่าไป เป็นการเล่านิทานที่ผู้เล่าต้องมีประสบการณ์การเล่านิทาน
แบบปากเปล่าอยู่พอสมควร แต่จะต้องเพิ่มการวาดรูปในขณะที่เล่าเรื่องราว รูปที่วาดขณะเล่าเรื่อง
นี้ ภาพที่วาดออกมาอาจสอดคล้องกับเรื่องที่เล่า หรือบางครั้งเมื่อเล่าจบ รูปที่วาดจะไม่สอดคล้องกับ
เรื่องที่เล่าเลยก็ได้ คือ จะได้ภาพใหม่เกิดขึ้น

3. นิทานที่เล่าโดยใช้สื่ออุปกรณ์ประกอบขณะเล่า เป็นนิทานที่ผู้เล่าจะต้องใช้สื่อที่
จัดเตรียมหรือหามาเพื่อใช้ประกอบการเล่า เช่น การเล่าโดยใช้หนังสือ นิทานหุ่นนิ้ว นิทานเช็ดหุ่น
นิทานเชือกเป็นต้น ขณะเล่าอาจมีคนตรีประกอบหรือเครื่องดนตรีประกอบจังหวะเพื่อประกอบการ
เล่าให้สนุกสนานยิ่งขึ้น

กฤษดา ตันติผลาชีวะ (2541 : 12-14) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเล่านิทานไว้ดังต่อไปนี้

1. การเล่านิทานปากเปล่า เป็นการเล่าที่อาศัยคำพูดและน้ำเสียงของผู้เล่า ไม่มีการใช้สื่อประกอบการเล่า การเล่านิทานแบบนี้ต้องใช้ศิลปะในการพูด และการเล่าที่จูงใจมาก การเล่านิทานปากเปล่านั้นอาจให้เด็กเล่าเอง ผู้ใหญ่เล่าบ้าง หรือช่วยกันเล่า ไม่ควรเล่าเกิน 15 นาที
2. การเล่านิทานประกอบท่าทาง การเล่านิทานแบบนี้เป็นการเล่านิทานที่มีชีวิตชีวมากกว่าการเล่านิทานปากเปล่า เพราะเด็กสามารถติดตามเรื่องที่เล่าได้และจินตนาการเป็นรูปธรรมมากขึ้น ตามท่าทางของผู้เล่า สนุกสนานมากขึ้นเพราะเห็นภาพพจน์ของเรื่องที่เล่า ท่าทางที่ใช้ประกอบการเล่านิทานอาจเป็น ท่าทางของผู้เล่า ท่าทางแสดงร่วมของเด็ก ได้แก่การทำหน้าตา การแสดงท่าทางกาย หรือการเล่นนิ้วมือประกอบการเล่า
3. การเล่านิทานประกอบภาพ ภาพที่ใช้ในการเล่านิทานมีหลายชนิด มีทั้ง ภาพถ่าย ภาพโปสเตอร์ ภาพจากหนังสือ ภาพวาด ภาพสไลด์ ภาพเคลื่อนไหว หรือภาพฉาย การมีภาพสวยๆ มาประกอบการเล่านิทาน จะจูงใจเด็กและสร้างจินตนาการอันบันเทิงใจให้เด็กมาก โดยเฉพาะภาพการ์ตูนที่เคลื่อนไหวไปตามลำดับภาพ จะจูงใจเด็กให้ติดตามเรื่องราวด้วยความอยากรู้ เด็กจะสนุกมากขึ้นถ้าในขณะที่ฟังเรื่องและดูภาพนั้นผู้เล่ากระตุ้นให้เด็กแสดงความคิดเห็นและร่วมสร้างจินตนาการให้กับนิทานที่เล่า
4. การเล่านิทานประกอบเสียง ได้แก่ เสียงเพลง เสียงดนตรี แถบบันทึกเสียงต่างๆ สามารถนำมาประกอบการเล่านิทานได้ จุดประสงค์เพื่อสร้างบรรยากาศเพื่อกระตุ้นเร้าให้เกิดความตื่นตื้นอยากติดตาม นอกจากการใช้เสียงเพลงเสียงดนตรีแล้ว ในการเล่านิทานเราอาจใช้เสียงเด็กมาประกอบการเล่าได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อเล่าถึงรถไฟวิ่งผู้เล่าอาจจะชักชวนให้เด็กๆ ที่ฟังร่วมทำเสียงรถไฟวิ่ง ประกอบการเล่า ซึ่งทำให้บรรยากาศการฟังนิทานสนุกสนานไปอีกแบบ
5. การเล่านิทานประกอบอุปกรณ์ หรือสิ่งประดิษฐ์ที่มีอยู่ หรือผู้เล่าจัดทำขึ้น เช่น หน้ากากตัวแสดงในนิทาน อุปกรณ์สามารถทำให้เด็กสนุกสนานตื่นตาไปกับนิทานที่เล่าได้เป็นอย่างดี สร้างความสนใจในการฟังนิทานให้แก่เด็กมากกว่ารูปแบบอื่นๆ

ปรีดา ปัญญาจันทร์ และชีวัน วิสาสะ (2540 : 21 - 40) ได้แนะนำเทคนิคการเล่านิทานดังต่อไปนี้

1. การเล่าปากเปล่า วิธีนี้จุดสนใจจะอยู่ที่ผู้เล่า ซึ่งต้องเตรียมตัวให้พร้อม คือ อ่านเนื้อเรื่องมาก่อน จับประเด็นสาระสำคัญของเรื่องไม่จำเป็นต้องเหมือนกับที่อ่านเสมอไป น้ำเสียงต้องน่าฟัง มีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องเล่า บุคลิกของผู้เล่าต้องน่าสนใจไม่ว่าจะนิ่งหรือหลุกหลิกจนเกินไปเสื้อผ้าที่สวมใส่ก็ต้องทำให้เกิดความมั่นใจในการเคลื่อนไหว นอกจากนี้ บรรยากาศในการเล่าก็สำคัญควรมีอากาศถ่ายเทไม่ร้อน หรือแออัดเกินไปมีความเงียบเพื่อให้ผู้ฟังเกิดสมาธิ

2. การเล่าโดยใช้หนังสือประกอบ วิธีนี้ผู้เล่าต้องอ่านนิทานให้ขึ้นใจ ศึกษาภาพประกอบว่าหน้าใดมีเนื้อหาอย่างไร การถือหรือพลิกหนังสือต้องไม่บังรูปภาพในหนังสือ ถือหนังสือในระดับที่ผู้ฟังเห็นได้ชัดเจน

3. การเล่าโดยใช้ภาพประกอบ ต้องใช้ภาพที่มีขนาดเห็นได้ชัดเจน มีจำนวนภาพที่อาจปรับให้พอเหมาะกับการเล่า การถือภาพให้ตัวหนังสือข้างหลังภาพอยู่ในระดับสายตา ใช้มือข้างที่ถนัดค้ำภาพที่เล่าแล้วมาสอดด้านหลัง

4. การเล่าโดยใช้สื่อใกล้ตัว เป็นการหยิบฉวยเอาของใกล้ตัวมาใช้เป็นสื่อ เพราะเด็กสามารถใช้จินตนาการให้สอดคล้องกับเนื้อหาของนิทานนั้นๆ ได้ สิ่งสำคัญอยู่ที่ผู้เล่าจะสามารถชักจูงให้ผู้ฟังเกิดภาพคล้ายตามเนื้อเรื่องในนิทานมากน้อยเพียงไร

5. เล่าโดยใช้ศิลปะ ได้แก่เล่าไปพับไป โดยเอาชิ้นตอนการพับกระดาษมาเล่าประกอบนิทาน เล่าไปตัดไป เป็นการเล่าที่ใช้การตัดกระดาษให้ออกมาเป็นตัวละครหรือฉาก ระหว่างที่เล่าผู้เล่าจะตัดกระดาษออกเป็นรูปต่างๆ เล่าประกอบเชือก เป็นการเล่าที่ผู้เล่าต้องสร้างสรรค์เชือกให้มีความสัมพันธ์กับการเล่าอย่างต่อเนื่อง เล่าประกอบการฉีกกระดาษ เป็นการเล่าเรื่องประกอบกับการฉีกกระดาษให้สัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ควรจะมีการฝึกซ้อมการเล่าและใช้ไหวพริบในการเล่าให้เหตุการณ์ต่อเนื่องขณะที่ฉีกกระดาษหรือสร้างสรรค์สื่อ เล่าประกอบการพับผ้าเช็ดหน้า ใช้เทคนิคการเล่าคล้ายกับการพับกระดาษซึ่งผู้เล่าควรศึกษาวิธีการพับผ้าเช็ดหน้าให้ชำนาญก่อนการเล่า

การเล่านิทานมีหลายรูปแบบมีทั้งที่เล่าปากเปล่า เล่าประกอบการแสดงท่าทาง และเล่าโดยใช้สื่อและอุปกรณ์ประเภทต่างนำมาประกอบการเล่า เป็นต้น

1.6 วิธีการเล่านิทานและเทคนิคในการเล่านิทาน

วิธีการเล่านิทานและเทคนิคในการเล่านิทานมีวิธีการที่แตกต่างแล้วแต่จุดประสงค์และความต้องการของผู้เล่าซึ่งมีผู้เสนอวิธีการและเทคนิคการเล่านิทานไว้ดังต่อไปนี้

ครุรักษ์ ภิรมชภักษ์ (2540 :45-46) กล่าวว่าในการเล่านิทาน สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งคือการสร้างความประทับใจให้แก่ผู้ฟัง จุดเริ่มต้นอยู่ที่การเตรียมให้พร้อมซ้อมให้ดีของผู้เล่า ผู้ที่เล่าจะต้องหาจุดสำคัญของเรื่องให้พบ และสรุปจบให้จับใจดังนี้

ประ โยคแรกที่จะใช้ในการเริ่มเรื่อง ควรคัดสรรถ้อยคำที่ฟังดูแล้วน่าตื่นเต้น จูงใจให้ติดตามเรื่องต่อไป คอยสังเกตว่าผู้ฟังยังจับใจองให้ความสนใจกับบทบาทลีลาการเล่า และเรื่องราวที่เล่าอยู่หรือไม่ ถ้ารู้สึกว่กำลังสูญเสียความสนใจ ควรเปลี่ยนบรรยากาศด้วยการหยุดพักถามปัญหาอะไรเอ่ย ปัญหาเขาว์หรือปัญหาสนุกๆ การจบเรื่องประ โยคสุดท้าย ที่จะปิดเรื่องมีความสำคัญอย่างยิ่งหย่อนไปกว่าประ โยคแรกที่ใช้เริ่มเรื่อง ผู้เล่าต้องคิดและเตรียมไว้ว่า จะปิด

เรื่องด้วยประโยคใด จึงจะเป็นการสรุปจบที่จับใจผู้ฟัง โดยทั่วไปมักปิดการเล่า นิทานด้วยถ้อยคำที่กินใจ ให้ข้อคิด หรือทิ้งท้ายไว้ให้คิด กิจกรรม ภายหลังการเล่านิทานเป็นสิ่งที่ไม่ควรละเลย หลังจากทีเล่านิทานจบ ควรมีคำถามเกี่ยวกับนิทานที่นำมาเล่า ให้นักเรียนตอบ ซึ่งอาจเป็นคำถามที่เกี่ยวกับชื่อตัวละครที่สำคัญ เหตุการณ์ที่สำคัญและข้อคิดที่ได้ เป็นต้น

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541:78-79) ได้เสนอวิธีการเล่านิทานที่ครู ควรทราบดังนี้คือ

1. เนื้อเรื่องต้องเหมาะสมกับวัยใช้เรื่องที่มีความคติชนะความชั่วเสมอไป และผู้เล่าต้องจำเนื้อเรื่องได้ดีทุกตอน
2. เสียง ผู้เล่าจะต้อง ให้เด็กทั้งหมดได้ยินเสียงผู้เล่าอย่างชัดเจน ระดับเสียงและจังหวะพูดถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ใสความรู้สึกลงไปในน้ำเสียง ถ้าผู้เล่าสามารถทำเสียงสูงต่ำ ทำเป็นเสียงเด็ก เสียงคนแก่ หรือทำเสียงตามลักษณะของตัวละครได้ เด็กจะยิ่งสนใจมากยิ่งขึ้น
3. ท่าทาง ถ้ามีภาพประกอบผู้เล่าไม่ต้องใช้ท่าทางมาก แต่เน้นที่ภาพ หากไม่มีภาพประกอบก็ ควรใช้ท่าทางประกอบบ้างตามโอกาส แต่อย่าใช้มากเกินไป ฟังระวังให้เป็นไปตามธรรมชาติ
4. จังหวะ จังหวะในการพูดเป็นสิ่งที่หนึ่งที่จะช่วยให้นิทานน่าสนใจ
5. อารมณ์ ในขณะที่เล่าควรเล่าให้เด็กเห็นถึงความรู้สึก และอารมณ์ของผู้เล่า เช่น อารมณ์รื่นเริง ความรู้สึกตื่นเต้น หรืออารมณ์เศร้า ฯลฯ
6. ข้อตกลงก่อนฟังนิทานควรมีข้อตกลงกันว่าผู้ฟังจะต้องไม่ พูดแซง ในขณะที่ฟังนิทาน
7. เวลาในการเล่า เด็กอายุ 4-5 ขวบ หรือ 5-6 ขวบ ใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที กุลยา ดันติผลาชีวะ (2541: 16-17) กล่าวถึงการเล่านิทานมีขั้นตอนการดำเนินการเป็นลำดับ แต่ละขั้นตอนของการเล่า ต้องมีการจัดเตรียมให้เหมาะสม จึงจะทำให้การเล่านิทานมีความหมายประทับใจผู้ฟัง แม้วานิทานจะเป็นสิ่งที่เด็กชอบ และพร้อมที่จะฟังอยู่เสมอก็ตาม นิทานทุกเรื่องกับการเล่าทุกครั้ง ไม่สามารถตั้งใจให้เด็กอยู่กับที่ได้ตั้งแต่ต้นจนจบ เว้นแต่กระบวนการเล่านั้นจะมีขั้นตอนการเตรียมการที่ นอกจาก จะทำให้นิทานดำเนินไปสู่จุดประสงค์ของผู้เล่าที่ต้องการแล้ว ต้องทำให้เด็กเพลิดเพลินกับการเล่านิทานด้วย ในการเตรียมการเพื่อการเล่านิทานที่ ครูเป็นผู้เล่า ครูควรจัดเตรียมเนื้อหานิทานก่อน ถ้าเป็นนิทานที่มาจากหนังสือนิทาน ครูควรต้องอ่านให้เข้าใจ จำเนื้อเรื่องให้ได้ เมื่อนำไปเล่าประกอบภาพ ในหนังสือจะได้พูดความต่อเนื่องเป็นเรื่องราว มีหยุดพัก ถามตอบจะทำให้เข้าใจง่ายไม่ลืมน

การเตรียมเด็กสำหรับฟังนิทาน ที่นั่งของเด็กควรต้องใกล้ชิดกัน ครูอาจนั่งสูงกว่าเด็กเล็กน้อย เพื่อให้สามารถแสดงภาพในหนังสือ หรือภาพอื่นๆบนตักในระดับสายตาเด็ก ขณะเล่าควรจัดเด็กเป็นกลุ่มเล็กๆ ถ้าเป็นกลุ่มใหญ่ให้นั่งล้อมวงครู แล้วครูเริ่มกิจกรรมเตรียมเด็กด้วยการให้เด็กร้องเพลง ดูภาพ หรือ กล่าวคำจูงใจ เพื่อให้เด็กมีอารมณ์พร้อมที่จะฟัง เมื่อพร้อมแล้วจึงเริ่มต้นด้วยการเล่านิทาน หากมีจุดประสงค์ของการฟังต้องบอกเด็กด้วย

การดำเนินเรื่อง อาจเป็นการนำเสนอด้วยภาษาพูดอย่างเดียว หรือใช้ภาษาท่าทาง หรือใช้สื่อประกอบต่างๆ ทั้งแถบบันทึกเสียงและภาพประกอบ ผู้เล่าต้องใช้ภาษาที่เด็กเข้าใจง่าย ถูกหลักไวยากรณ์ บทสนทนาอาจใช้ภาษาถิ่นหรือใช้คำคุ้นที่เด็กเคยชิน จะช่วยให้การเล่านิทานมีประสิทธิภาพและมีความหมายตรงกับจุดประสงค์ของผู้เล่ามากขึ้น

คุณสมบัติของผู้เล่านิทาน

ไพพรรณ อินทนิล (2534:45-48) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้เล่าดังนี้

1. ผู้เล่านิทานจะต้องมีน้ำเสียงที่ดี ระดับเสียงดังชัดเจนพอดี
2. ผู้เล่านิทานมีการใช้ภาษาที่ดี รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำที่ถูกต้อง เหมาะสม กับวัยของเด็ก
3. ผู้เล่านิทานควรมีความคิดสร้างสรรค์
4. ผู้เล่านิทานควรเป็นผู้มีความจำดี
5. ผู้เล่านิทานจะต้องเป็นนักฟังที่ดี ในการฟังเรื่องราวอื่นๆอย่างมีสมาธิ
6. เป็นผู้รักการอ่าน
7. มีวิจรรย์ญาณ ในการเลือกเรื่องให้เหมาะสมกับผู้ฟัง เวลา และบรรยากาศ
8. มีความขยัน ที่จะฝึกซ้อมเพื่อเตรียมตัว หาอุปกรณ์และจัดทำอุปกรณ์ ตลอดจนเตรียมให้พร้อม
9. มีอารมณ์ขัน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เล่านิทาน ทำให้การเล่านิทานมีชีวิตชีวา และสนุกสนาน
10. เข้าใจจิตวิทยาเด็ก และพัฒนาการเด็กเป็นอย่างดี
11. มีบุคลิกภาพที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส แสดงออกด้วยความสง่าและเป็นกันเอง
12. มีความตั้งใจจริง ตั้งใจที่จะเป็นนักเล่านิทานที่ดี
13. มีความสามารถพิเศษในการเลียนเสียงต่างๆ จะช่วยทำให้ผู้ฟังสนุกสนานยิ่งขึ้น
14. ผู้เล่าควรตรงต่อเวลา

15. ผู้เล่านิทานควรเป็นผู้ตระหนักถึงคุณค่าของนิทาน คุณประโยชน์ของการเล่านิทานให้เด็กฟัง

สรุปได้ว่า วิธีการและเทคนิคในการเล่านิทานนั้น ควรคำนึงถึงตั้งแต่การเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับวัยความสนใจของเด็ก และมีคุณค่าต่อตัวเด็ก ตัวผู้เล่าต้องมีการเตรียมตัวก่อนเล่าที่ดี มีความจำดี น้ำเสียงท่าทางและลีลาการเล่าที่ดี และมีกระบวนการเล่าที่ดี ตั้งแต่การเริ่มเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการจบเรื่อง

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

เนื่อน้อง สนับบุญ (2541) ได้ศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทานที่เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือก เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกต่อจากเพื่อน และเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกต่อจากครู ผลปรากฏว่าคะแนนความสามารถทางภาษา ก่อนการทดลองและหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

กัลยา นิมจิตต์ (2545) ได้ศึกษารูปแบบการเล่านิทานของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดนางนอง กรุงเทพฯ ผลปรากฏว่า ผู้ปกครองเด็กปฐมวัย มีรูปแบบการเล่านิทานด้วยการปฏิบัติทุกครั้ง คือเล่าจากหนังสือนิทานและรูปภาพประกอบ เล่านิทานเวลาที่เห็นว่าเด็กสนใจ เนื้อหานิทานที่เล่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเล่าคือหนังสือนิทาน เมื่อเล่าจบผู้ปกครองมีการสอดแทรกความรู้ คำสอน คุณธรรม มีการเปรียบเทียบการกระทำของตัวละครกับการกระทำของเด็กเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และนิทานที่เลือกนำมาเล่าเป็นเรื่องง่ายๆ ไม่ซับซ้อนเมื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเล่านิทานของผู้ปกครองตามปัจจัยพื้นฐานพบว่า เพศและอายุของผู้ปกครองมีความแตกต่างกันมีรูปแบบการเล่านิทานแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนอาชีพ การศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ และระดับชั้นเรียนของเด็กต่างกัน มีรูปแบบการเล่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นฤมล จิวแพ (2549) ได้ศึกษารูปแบบการเล่านิทานประกอบภาพที่มีต่อพฤติกรรมการความเอื้อเฟื้อของเด็กปฐมวัย ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์เล่านิทานประกอบภาพหลังการทดลองมีพฤติกรรมการความเอื้อเฟื้อสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัย พอสรุปได้ว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถในด้านการพูด เพราะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาให้ผู้อื่นได้รับรู้ เด็กปฐมวัยจะมีความสามารถในการพูดได้ดี ในสภาพแวดล้อมรอบตัวที่เอื้อให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ทางการพูด การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่อง

ด้วยภาพ จึงเป็นวิธีหนึ่งที่น่าจะช่วย พัฒนาความสามารถในการพูด โดยครูเล่านิทานให้เด็กฟัง เมื่อเด็กฟังนิทานที่ครูเล่าแล้ว ครูและเด็กสนทนา ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับสาระสำคัญในนิทานแล้วจากนั้น ให้เด็กแต่ละกลุ่มร่วมกันวางแผนสร้างเรื่องราวนิทาน และเมื่อตกลงสร้างเรื่องได้แล้ว ให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันนำภาพที่ครูและเด็กได้จัดเตรียมไว้ นำมาติดบนกระดานแม่เหล็กให้สอดคล้องกับสาระของนิทานที่ได้วางแผนไว้ หลังจากนั้น ให้เด็กแต่ละกลุ่มช่วยกันพูดเล่าเรื่องราวที่ได้สร้างไว้บนกระดานแม่เหล็กซึ่งเป็นการสื่อความคิด เด็กได้ลงมือปฏิบัติสัมผัสกับสื่อโดยตรง ส่งเสริมพัฒนาการพูดเล่าเรื่องและด้านต่างๆ เช่นด้านร่างกายอารมณ์ สังคม ภาษา สติปัญญา เพิ่มทักษะในด้านการฟังให้กับเด็ก รวมถึงเป็นสื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ได้ดีทั้งเพื่อนและครู เสริมสร้างจินตนาการ ทำให้เด็กได้มีโอกาสฝึกพูดแสดงความคิดเห็น ส่งผลให้เด็กปฐมวัยเกิดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องได้เป็นอย่างดี

2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสร้างเรื่องด้วยภาพ

2.1 ความหมายของ การสร้างเรื่องด้วยภาพ

การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ถือว่าเป็นวิธีการที่ได้รับการคิดค้นและพัฒนาในสก็อตแลนด์ จนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักไปพร้อมกับ ชื่อ ศาสตราจารย์ สตีฟ เบลล์ (Steve Bell) ซึ่งเป็นผู้พัฒนาแนวคิดจนเป็นที่แพร่หลาย สำหรับประเทศไทยตอนนี้ถือว่าวิธีการสร้างเรื่องด้วยภาพเป็นหนึ่งในนวัตกรรมการศึกษาที่เป็นกระบวนการ ดังนั้นอาจถือว่าเป็นทางเลือกหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ด้วยการสร้างเรื่องด้วยภาพ สุวิท มูลคำและอรทัย มูลคำ (2545: 191)

การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพเป็นการจัดประสบการณ์ในรูปแบบบูรณาการ จัดในกิจกรรมเสริมประสบการณ์และกิจกรรมสร้างสรรค์ แต่เป็นรูปแบบของการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะที่โดดเด่นในการบูรณาการทั้งทักษะและสาระการเรียนรู้ที่ให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เด็กได้ลงมือกระทำ เรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า การสร้างเรื่องด้วยภาพจึงเป็นวิธีการแสวงหาความรู้ที่เด็กลงมือปฏิบัติที่มีทักษะการเรียนรู้ตลอดจนกระบวนการเรียนรู้จากหลายทักษะเชื่อมสาระที่เกี่ยวข้องเข้าด้วยกันโดยอาศัยการสร้างเรื่องด้วยภาพโดยครูผู้สอนได้วางแผนไว้ล่วงหน้าไว้คร่าว ๆ ครูเป็นผู้เล่านิทานให้เด็กฟังแล้วสนทนา ตอบคำถามแสดงความคิดเห็น จัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยครูเล่านิทานให้เด็กฟังอย่างต่อเนื่อง จนจบครูและเด็กร่วมกันสนทนาเกิดอะไรขึ้น และเรียงลำดับเหตุการณ์ และใช้คำถามหลัก (Key questions)

เป็นตัวนำสู่การให้นักเรียนทำกิจกรรมอย่างหลากหลายเพื่อสร้างความรู้ด้วยตนเอง พิมพันธ์์ เคชะ คุปต์ และ พเยาว์ ยินดีสุข (2548 : 16-18) ซึ่งกิจกรรมเหล่านั้นจะส่งเสริมผู้เรียนได้เรียนรู้ตามสภาพจริง ได้ลงมือปฏิบัติจริงเน้นทักษะการคิด การวิเคราะห์ การตัดสินใจ กระบวนการกลุ่ม ตลอดจน การสร้างความรู้ด้วยตนเอง

ดังนั้นการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ จึงเป็นการบูรณาการเนื้อหาสาระและทักษะกระบวนการ ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เป็นกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดกิจกรรมที่หลากหลาย และ ใช้คำถามเพื่อให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรม ลงมือปฏิบัติจริง เด็กได้สร้างเป็นเรื่องราวและพูดเล่าด้วยตนเองเน้นทักษะการคิด การวิเคราะห์ กระบวนการกลุ่ม ตลอดจนการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมอย่างแท้จริงลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจ สนุกสนานและมีความสุขกับการเรียนรู้

2.2 การจัดกิจกรรมประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ

เพื่อฝึกการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมสร้างเรื่องด้วยภาพ จากสื่อรูปภาพติดแม่เหล็กที่หลากหลายซึ่งมีภาพต่างๆในนิทานที่ครูนำมาเล่า เป็นนิทานสั้น ๆ ใช้ภาษาง่ายๆ เป็นนิทานที่เด็กสนใจ สื่อรูปภาพครูและเด็กช่วยกันจัดเตรียมไว้แล้วให้เด็กได้เลือกภาพติดลงบนกระดานแม่เหล็กเป็นภาพตามจินตนาการของเด็กจากการรับฟังนิทานที่ครูเล่าให้เด็กฟัง เด็กช่วยกันสร้างเป็นภาพจากสื่อที่จัดเตรียมไว้ตามขั้นตอนการปฏิบัติกิจกรรมตามแนวคิดของเด็ก เด็กได้ฝึกการพูดเล่าเรื่องบรรยายสะท้อนความคิดออกมาจากจินตนาการในการสร้างภาพ ด้วยการพูดถ่ายทอดความรู้สึก ลำดับเหตุการณ์เล่าเป็นเรื่องราวได้ โดยครูทำหน้าที่เป็นผู้กระตุ้นด้วยคำถามเป็นระยะ ๆ และให้การสนับสนุน อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติกิจกรรมการสร้างภาพของเด็ก

การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ หมายถึง การจัดกิจกรรมที่ครูเล่านิทานให้เด็กฟังเมื่อเด็กฟังนิทานที่ครูเล่าแล้ว ครูและเด็กสนทนา ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับสาระสำคัญในนิทาน ครูแบ่งเด็กเข้ากลุ่ม ให้เด็กแต่ละกลุ่มร่วมกันวางแผนสร้างเรื่องราวนิทาน และเมื่อตกลงสร้างเรื่องได้แล้ว ให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันนำภาพที่ครูและเด็กได้จัดเตรียมไว้ให้แล้ว นำมาติดบนกระดานแม่เหล็กให้สอดคล้องกับสาระของนิทานที่ได้วางแผนไว้ และหลังจากนั้น ให้เด็กแต่ละกลุ่มช่วยกันพูดเล่าเรื่องราวที่ได้สร้างไว้บนกระดานแม่เหล็ก แนวคิด ไวโกตสกี (Vygotsky, 1896 อ้างถึงใน โยชิน ต้นสนยุทธ และคณะ 2533: 136) กล่าวว่า การคิดและการพูด มีรากที่แยกออกจากกัน แต่ต่อมาก็รวมตัวกันได้เมื่อเด็กอายุได้ 2 ขวบ พัฒนาการทางการคิดและการพูดมาบรรจบกันเด็กพูดจากหลักแหลมมีเหตุผลขึ้นและเริ่มใช้ความคิดคือสามารถเชื่อมโยงระหว่างการคิดและการพูดแสดงที่ท่าและเข้าใจสัญลักษณ์ทางภาษามากยิ่งขึ้น

ดังนั้นการพัฒนาทางภาษาพูดควรเริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัย เพราะเด็กวัย 2-7 ปี เป็นวัยที่พัฒนาการทางภาษาพูดเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว เรียนรู้ที่จะทำให้เกิดความหมายแก่เด็กมากที่สุด คือ การเรียนรู้ โดยให้เด็กได้ค้นพบด้วยตนเอง ผู้สอนจำเป็นต้องจัดเตรียมสภาพแวดล้อม วัสดุ อุปกรณ์ และตั้งอำนวยความสะดวกต่างๆ เพื่อเอื้อให้เด็กเกิดกาสรเรียนรู้ อีกทั้งต้องรู้จักสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น การเสริมแรงแก่เด็กอย่างถูกวิธี ประภาพรรณ เอี่ยมสุภานิต (2551 : 5-18)

2.3 ลักษณะของการเรียนรู้ด้วยการสร้างเรื่องด้วยภาพ

หลักการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพนี้ ผู้เรียนและผู้สอน มีบทบาทสำคัญ ดังนี้

1. บทบาทของผู้สอนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพครูเป็นผู้เตรียมกรอบแนวคิดของเรื่องที่จะสอน โดยครูเลือกนิทานและกำหนดเรื่อง โดยแต่ละเรื่องได้จากการ บูรณาการจัดในกิจกรรมเสริมประสบการณ์และสร้างสรรค์ และเตรียมคำถามสำคัญหรือคำถามปลายเปิดเพื่อใช้กระตุ้นให้นักเรียนคิด วิเคราะห์ และลงมือปฏิบัติ โดยครูเป็นผู้สนับสนุนอำนวยความสะดวกระหว่างการเรียนการสอน จัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในบรรยากาศที่อบอุ่นให้เด็กเรียนรู้อย่างมีความสุข

2. บทบาทของผู้เรียนฝึกเป็นผู้ฟังนิทานและถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจออกมาเป็นการสร้างเรื่องด้วยภาพลงมือปฏิบัติด้วยตนเองตามที่ได้วางแผน ตัดสินใจ ลงมือกระทำ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ดำเนินการเรียนด้วยตนเอง เพื่อให้การเรียนสนุกสนาน ตื่นเต้น มีชีวิตชีวาตามคำแนะนำของครูได้อย่างดี ทำงานด้วยความร่วมมือร่วมใจ ทำงานเป็นกลุ่ม ได้ด้วยความ เต็มใจและด้วยเจตคติที่ดีต่อกัน มีความสามารถในการสื่อสาร พูดเล่าเรื่องในกลุ่มเพื่อนในกลุ่มอื่น ๆ และกับครู เป็นผู้มีความสามารถแก้ปัญหา คิดริเริ่มสิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์ เป็นผู้สามารถสร้างความรู้ด้วยตนเอง และเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

จึงสรุปได้ว่า จัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพเป็นบทบาทครูผู้สอนและผู้เรียนต่างก็มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ประสบผลสำเร็จได้นั้นแต่ละฝ่ายจะต้องมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองอย่างแท้จริงว่าจะต้องประพฤติปฏิบัติอย่างไรเพื่อให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จเด็กสามารถพูดเล่าเรื่อง เมื่อทุกฝ่ายมีความเข้าใจ ปฏิบัติได้อย่างถูกต้องแล้วก็จะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างราบรื่นสนุกสนาน และประสบความสำเร็จ ทำให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อกัน

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเรื่องด้วยภาพ

อรษา จิตประพันธ์ (2551 : 44) ได้ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ด้านการวาดภาพและเจตคติต่อการวาดภาพของนักเรียนระดับอนุบาล 3 ที่เรียนรู้ด้วยวิธีการสร้างเรื่อง

กับที่เรียนรู้ตามรูปแบบซิปปาพบว่า ความคิดสร้างสรรค์ด้านการวาดภาพและเจตคติต่อการวาดภาพของนักเรียนระดับอนุบาล 3 ที่เรียนรู้ด้วยวิธีการสร้างเรื่อง กับที่เรียนรู้ตามรูปแบบซิปปาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ส่วนเจตคติต่อการวาดภาพของนักเรียนระดับอนุบาล 3 ที่เรียนรู้ด้วยวิธีการสร้างเรื่อง กับที่เรียนรู้ตามรูปแบบซิปปานั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จิราพร ปั่นทอง(2550 : 87) ได้ศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบการเชิดหุ่นมือ ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย มีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่สอดคล้องเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นจึงสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการวาดภาพและการสร้างเรื่องด้วยภาพสามารถพัฒนาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยได้

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดเล่าเรื่อง

3.1 ความหมายของการพูดของเด็กปฐมวัย

การพูดมีหลายประเภท การพูดเล่าเรื่องก็เป็นการพูดชนิดหนึ่งที่มีจุดประสงค์ เพื่อแจ้งข่าวสารเรื่องราวต่าง ๆ มุ่งให้ผู้ฟังได้รับความรู้ ความเข้าใจ ข้อคิดต่าง (นภคธ จันทร์เพ็ญ 2539 ; พรทิพย์ นวรัฐกาล, 2538 ; ผะอบ โปษะกฤษณะ, 2526)การสื่อสารด้วยการพูดเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้ประกอบอาชีพ การงานต่าง ๆ ตลอดจนถึงนักเรียน นักศึกษาที่ต้องอาศัยสัมฤทธิ์ผลของการพูดทั้งสิ้น ถ้าพูดดีย่อมประสบความสำเร็จในสิ่งที่มุ่งหวัง ฉะนั้นผู้ที่มีความสามารถในการพูดและพูดดีจะประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม เป็นที่ชื่นชมของบุคคลแวดล้อมและมีความเจริญก้าวหน้า แต่ถ้าพูดไม่ดีผลที่ได้รับก็ตรงกันข้าม อรษา จิตรประทุม (2550 : 2) จะเห็นได้ว่าการพูดมีความสำคัญต่อบุคคลยิ่งนัก มิใช่เพื่อการประสบความสำเร็จด้านอาชีพการงานส่วนตัวเท่านั้น แต่การพูดยังสร้างมิตรภาพ สร้างความสามัคคี ความร่วมมือให้เกิดขึ้นได้กับคนทุกคนและหมู่คณะได้ ทั้งนี้เพราะการพูดทำให้เกิดความโน้มน้าวได้ง่าย และเป็นวิธีสร้างให้เกิดความเข้าใจต่อกันได้ง่าย ตลอดจนเพื่อจรรโลงใจส่งเสริมให้ผู้ฟังมีจิตใจดีงาม ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายและโอกาสในการเล่า (อรษา จิตรประทุม 2550 : 2 อ้างถึงใน นภคธ จันทร์เพ็ญ , 2539)

นงเยาว์ คลิกคล้าย (2543 : 14) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นโดยใช้น้ำเสียง เพื่อสื่อความหมายไปให้ผู้ฟัง รู้ และ เข้าใจความรู้สึกนึกคิด

และความต้องการสำหรับเด็กปฐมวัย การพูดเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิด หรือความต้องการของตนให้ผู้อื่นทราบ

สุภาวดี ศรีวรรณ (2542 : 86) ให้ความหมายการพูดคือ พฤติกรรมการติดต่อสื่อสารกันระหว่างบุคคล ด้วยการใช้อ้อยคำ น้ำเสียง ภาษา อากัปกิริยา ท่าทาง สีหน้า แววตา เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ และตอบสนองได้

จุฑา สุกใส (2545 : 17) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การแสดงความรู้สึกจากการได้ฟัง และการคิด แล้วสื่อ ออกมาให้ผู้อื่นได้เข้าใจ อาจเป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการความรู้และประสบการณ์โดยการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการต่างๆ ทำงานอย่างต่อเนื่องและประสานกัน คือ ขบวนการหายใจ ขบวนการเปล่งเสียง ขบวนการแปลเสียงและการกำหนดเสียงเพื่อให้ผู้อื่นฟัง ฟังแล้วเข้าใจได้อย่างถูกต้อง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การใช้อ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยา ท่าทาง โดยการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจความต้องการ เป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกของผู้พูด แล้วสื่อในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดสื่อ ออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจ ให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนองตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด สำหรับเด็กปฐมวัยการพูดเป็นเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งในการสื่อสารความหมายความรู้สึก หรือความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นได้รับทราบและเข้าใจ

3.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับภาษา

นักจิตวิทยาและนักภาษาศาสตร์สามารถสรุปกลุ่มของทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษา ออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ กลุ่มทฤษฎีทางพฤติกรรม และกลุ่มทฤษฎีก่อกำเนิด (สม โภชน์ เอี่ยมสุภานิต 2537 : 211)

1. กลุ่มทฤษฎีทางพฤติกรรม (Behavioristic Theories)

นักจิตวิทยากลุ่มนี้เชื่อว่า ภาษานั้นเป็นพฤติกรรมในลักษณะหนึ่ง ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาจึงมีลักษณะเช่นเดียวกันกับการเรียนรู้พฤติกรรมอื่น ๆ นั่นคือ เด็กจะเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพของสิ่งเร้าที่อยู่รอบ ๆ ตัวเขากับการตอบสนอง ถ้าการตอบสนองใดได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมนั้นจะเกิดบ่อยครั้งขึ้น จนในที่สุดจะกลายเป็นนิสัยไป ดังนั้น ถ้าการตอบสนองทางภาษาของเด็กได้รับการเสริมแรงเด็กก็จะใช้ภาษาบ่อยครั้งขึ้นทำให้พัฒนาการทางภาษาคืบขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและได้รับการเสริมแรงจากบุคคลรอบข้าง ผู้นำทฤษฎีทางพฤติกรรมที่พยายามอธิบายถึงพฤติกรรมการเรียนรู้ทางภาษาของเด็ก ได้แก่ บีเอฟ สกินเนอร์ (B.F. Skinner)

แบนดูรา (Bandura) ได้ขยายแนวคิดของพฤติกรรมนิยมออกไปโดยให้ครอบคลุมปัจจัยทางปัญญาด้วย เนื่องจากความเชื่อที่ว่า พฤติกรรมของคนส่วนใหญ่ นั้นเกิดจากการลอกเลียนแบบ ภาษาที่เช่นเดียวกับพฤติกรรมอื่น ๆ เด็กจะเลียนแบบสภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่

2. กลุ่มทฤษฎีก่อกำเนิด (Generative Theories) กลุ่มทฤษฎีนี้แบ่งออกเป็น 2 พวก ได้แก่

2.1 พวกที่เป็นปัจจัยที่มีมาแต่กำเนิด โดยมีความเชื่อว่าคนเราเกิดมาพร้อมกับปัจจัยชนิดหนึ่งที่ทำให้คนเราเรียนรู้ภาษาได้อย่างเป็นระบบและกลไกนี้มีลักษณะเป็นสากลนั้นคือทุกคนไม่ว่าชาติใด ภาษาใด ก็จะมีเหมือนกันและทำหน้าที่เช่นเดียวกัน กลไกดังกล่าวนี้จะทำให้คนเราสามารถจัดระบบของภาษาได้ ซึ่ง ซอมสกี๊ เรียกกกลไกที่มีมาแต่กำเนิดนี้ว่า กลไกการเรียนรู้ภาษาหรือ LAD (Language Acquisition Device) ซึ่ง LAD นี้มีคุณสมบัติ 4 ประการด้วยกัน คือ

1. เป็นกลไกที่สามารถแยกเสียงต่าง ๆ จากสภาพแวดล้อมได้
2. เป็นกลไกที่สามารถจัดลักษณะของภาษาออกเป็นกลุ่ม ๆ เพื่อที่จะได้รับการปรับปรุงได้ในอนาคต
3. เป็นกลไกที่สามารถทำให้คนเราสามารถรู้ได้ว่าระบบของภาษาใดใช้ได้ และระบบภาษาใดใช้ไม่ได้
4. เป็นกลไกที่จะประเมินพัฒนาการของระบบภาษาอย่างต่อเนื่อง จากแนวคิดนี้เองทำให้เรารู้ว่า การเรียนรู้ภาษาของเด็กมีลักษณะเป็นระบบที่ชัดเจน โดยที่เด็กจะเริ่มสร้างสมมติฐานจากประสบการณ์ของเขาและจากนั้นจะทดลองสมมติฐานเพื่อที่จะได้พัฒนาปรับปรุงหรือยกเลิกสมมติฐานนั้น ๆ เด็กจะได้ไม่เรียนรู้ภาษาแบบลองผิดลองถูก

2.2 พวกที่เน้นพัฒนาการทางจิตใจ มีความเชื่อว่าการเรียนรู้ทางภาษาจะต้องมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับความจำ การรับรู้ ความหมาย และอารมณ์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันภายในจิตใจของเด็ก และปัจจัยเหล่านี้จำเป็นที่จะต้องให้ความสนใจ ไม่เช่นนั้นจะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร อย่างเช่น การที่เด็กพูดว่า “แม่ร้องไห้” อาจมีความหมายอย่างน้อยที่สุด 3 ลักษณะ ต่างกัน คือ แม่ใส่รองเท้า (บุคคลกับการกระทำ) แม่เห็นรองเท้า (บุคคลกับวัตถุ) หรือรองเท้าของแม่ (บุคคลกับการเป็นเจ้าของ) เป็นต้น ดังนั้น การเรียนรู้ภาษา จึงไม่ใช่การเรียนรู้หลักไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องเรียนรู้ความหมายและความเกี่ยวข้องของความรู้สึกร่วมด้วย

3.3 กระบวนการพูด

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 797) ให้ความหมายการพูดว่า พฤติกรรมการติดต่อกันระหว่างบุคคล ด้วยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง อากัปกิริยา ท่าทางแวตา เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เกิดความเข้าใจและตอบสนองได้ การพูดเป็นพื้นฐานที่จะช่วยฝึกทักษะด้านภาษาได้เป็นอย่างดี

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542 : 68-70) กล่าวว่า กระบวนการในการพูดของเด็กปฐมวัยประกอบด้วยกระบวนการ 3 ขั้นตอน คือ

1. การออกเสียง
2. การสร้างคำ
3. การสร้างประโยค

ทั้งสามขั้นตอนนี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน ขั้นตอนเป็นไปไม่ได้จะมีผลเสียต่อขั้นตอนอื่น

1. การออกเสียงทำได้โดยการเลียนแบบ เด็กเลียนแบบเสียงคำและสำเนียงจากบุคคลที่เด็กติดต่อกับด้วย เด็กจะเปลienภาษาพูดไปตามสิ่งแวดล้อมใหม่นั้น เพราะกลไกการออกเสียงและนิสัยการพูดยังไม่ลงรูปแบบแน่นอน ด้วยเหตุนี้พ่อแม่และนักการศึกษา

2. การสร้างคำ คือ การเชื่อมโยงกับความหมาย คำหลาย ๆ คำมีเสียงเหมือนกัน แต่ความหมายต่างกัน เช่น สาด สารท ศาสน์ การสร้างคำจึงมากกว่าการออกเสียงทั้งการเชื่อมโดยเสียงกับความหมายมีโอกาสดิได้ง่าย เมื่อเด็กไปโรงเรียนเด็กจะทราบศัพท์ใหม่และความหมายใหม่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพราะครูสอนได้โดยตรง และจากประสบการณ์ของเด็กเองจากการอ่านหนังสือ ฟังวิทยุ หรือดูโทรทัศน์ นอกจากนี้ เด็กอายุเท่ากันทราบศัพท์จำนวนไม่เท่ากัน เนื่องจากความแตกต่างระหว่างบุคคล ด้านสติปัญญา อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม โอกาสในการเรียนรู้ และแรงจูงใจ

3. การสร้างประโยค ระยะแรกเด็กอายุ 12-18 เดือน พูดประโยคที่มีคำเพียงคำเดียว ใช้ท่าทางประกอบ เช่น “ขอ” และชี้ไปที่ตุ๊กตา หมายความว่า ขอตุ๊กตาให้หนู อายุ 2 ปี เด็กใช้ประโยคสั้น ๆ ได้แล้ว อายุ 4 ปี เด็กจะพูดประโยคต่าง ๆ ได้ดีขึ้น เด็กชอบใช้ประโยคคำถามมาก พอเด็กพูดได้ เด็กจะพูดไม่หยุดเหมือนกับตอนที่เด็กเดินได้เด็กจะเดินไม่หยุดเช่นเดียวกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กระบวนการทางการพูดของเด็กปฐมวัย จะประกอบด้วยกระบวนการ 3 ขั้นตอน คือ การออกเสียง การสร้างคำ และการสร้างประโยค ดังนั้น การจัด

กิจกรรมเพื่อส่งเสริมการพูดที่เหมาะสมและการสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กจะช่วยให้เด็กพัฒนาการพูดได้ดีและมีประสิทธิภาพ

3.4 การใช้ภาษาพูด

การใช้ภาษาพูดเป็นทักษะที่ต้องมีการเรียนรู้ การเรียนรู้ภาษาพูดมี 3 วิธี คือ 1) การลองผิดลองถูก 2) การเลียนแบบ และ 3) การฝึกการเรียนรู้ ซึ่งการฝึกการเรียนรู้ที่ดีที่สุด คือ การฝึกเด็ก โดยมีตัวอย่างถูกต้อง เด็กได้รับคำแนะนำและช่วยเหลือให้ทำตามแบบและได้รับการแก้ไขให้พูดให้ถูกต้อง (ธีราพร กุลนันทน์ 2535 : 131)

ประคินันท์ อุปรมัย (2526 : 133-135) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาพูดของเด็กปฐมวัย แบ่งได้เป็น 4 ประการ คือ

1. ความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็ก
2. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ใกล้ชิดและแรงเสริมที่เด็กได้รับ
3. สื่อมวลชน
4. ประสบการณ์แวดล้อมตัวเด็ก

ปัจจัยทั้ง 4 ประการนี้ มีความเกี่ยวข้องกันไม่สามารถแยกออกจากกันได้ กล่าวคือ แม้เด็กจะมีความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด แต่ถ้าเด็กไม่เคยได้ยินภาษาพูดเด็กจะพูดไม่ได้ หรือถ้าได้ยินภาษาพูดจากทั้งผู้ใกล้ชิด สื่อมวลชน และผู้อื่น แต่อวัยวะในการพูดซึ่งรวมถึงอวัยวะในการได้ยินของเด็กบกพร่องหรือไม่พร้อม เด็กก็ไม่สามารถพูดได้หรือพูดได้ไม่ชัดเจน

ดังนั้นสรุปได้ว่า การใช้ภาษาพูดในวัยเด็กนั้นจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ ความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็ก ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ใกล้ชิดและแรงเสริมที่เด็กได้รับ สื่อมวลชน ประสบการณ์แวดล้อมตัวเด็กทั้ง 4 องค์ประกอบนี้จะทำให้เด็กมีความสามารถใช้ภาษาพูดได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

3.5 แนวทางในการส่งเสริมความสามารถด้านการพูด

เด็กปฐมวัยมีความอยากรู้อยากเห็น และความต้องการที่จะสื่อสารกับผู้อื่น เป็นสิ่งเร้าให้เกิดการแสดงออกทางความคิดในการพูด แต่เด็กมีข้อจำกัดในการสื่อสารที่ค่อนข้างจำกัดจึงพยายามแสวงหาการใช้คำพูดด้วยตนเอง สิ่งเร้าที่มีประโยชน์ต่อการพูดของเด็ก คือ การเปิดโอกาสให้เด็กพูดถึงสิ่งที่ชอบด้วยคำพูดของเขาเอง ดังนั้น ครูผู้สอนควรจะได้ศึกษาถึงพัฒนาการด้านภาษาและความสามารถในการพูดของเด็กในแต่ละช่วงอายุ เพื่อจัดกิจกรรมตอบสนองความสามารถด้านการพูดได้อย่างเหมาะสมต่อไป (Stewing and Simpson. 1995 : 141)

มุสตี กุญอินทร์ (2536 : 186-187) ได้กล่าวถึงแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถด้านการพูด ดังนี้

1. จัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ไม่เคร่งเครียด ให้เด็กมีความสบายใจและมั่นใจ ครูควรสร้างบรรยากาศให้เด็กกล้าพูดกล้าแสดงออก
2. กระตุ้นให้เด็กพูดโดยวิธีสนทนาคำถามให้เด็กตอบโดยไม่บีบบังคับแต่ช่วยเด็กรู้สึกเหมือนพูดคุยธรรมดา เมื่อเด็กมีความมั่นใจแล้วควรกระตุ้นให้เด็กเล่าเรื่องที่เด็กมีประสบการณ์และเรื่องที่ใกล้ตัว เช่น เรื่องในชีวิตประจำวันของเด็ก หรือสถานที่ที่เคยไปเที่ยว เมื่อเด็กกล้าพูดมากขึ้นและอยู่ในขั้นสูงขึ้น ควรให้เด็กได้พูดแสดงถึงความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวออกไป แต่เป็นปัญหาที่กำลังได้รับความสนใจอยู่ในขณะนั้น โดยอาจจัดในลักษณะของการอภิปรายได้วาทิ ฯลฯ
3. จัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูดให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์และเนื้อหาในหลักสูตร โดยเลือกกิจกรรมที่สนุกสนานให้เด็กเล่นและได้รับความรู้ไปด้วย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การส่งเสริมความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยสามารถจัดกิจกรรมได้หลากหลาย เช่น การเล่าเรื่องจากประสบการณ์จริงที่ใกล้ตัวเด็ก การพูดแสดงความรู้สึกให้เด็กได้แสดงออกในโอกาสต่าง ๆ ธรรมชาติของเด็กปฐมวัย การใช้ภาพเป็นสิ่งที่เด็กชอบและเข้าใจเรื่องราวจากรูปภาพได้ ฉะนั้น การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพโดยใช้รูปภาพประกอบการพูดเล่าเรื่อง จึงน่าจะเป็นวิธีที่เหมาะสมและสอดคล้องกับธรรมชาติของเด็กมากที่สุดและได้ผลดีที่สุด

3.6 ความหมายของการพูดเล่าเรื่อง

ได้มีผู้ให้ความหมายของการพูดเล่าเรื่อง ไว้ดังนี้

เอกฉัท จารุเมธี (2539 : 108) กล่าวว่า การพูดเล่าเรื่องเป็นศิลปะเก่าแก่ เกิดก่อนศิลปะการเขียน ด้วยเป็นวิสัยของมนุษย์เมื่อได้รู้ ได้ฟังอะไรมา ก็จะอดนำมาเล่าไม่ได้ โดยเฉพาะผู้ใกล้ชิด หรือคนข้างเคียง ต่อมาจึงค่อย ๆ ขยายกว้างออกไป แรกเริ่มคงเป็นการเล่าสู่กันฟังอย่างธรรมดาบอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ให้ผู้ที่ไม่ได้รู้ได้เห็น ได้ทราบเรื่องเพราะการสื่อสารทั้งหมดในยุคโบราณกระทำกันด้วยวาจา และมีมนุษย์เป็นพาหนะแห่งการสื่อสาร

อัจฉิมา เกิดผล และอรทัย วิมลโนช (2533 : 39) ให้ความหมายการพูดเล่าเรื่อง ดังนี้ การพูดเล่าเรื่อง คือ การถ่ายทอดประสบการณ์ ถ่ายทอดความคิดจากประสบการณ์ และความรู้สึกต่าง ๆ ให้เกิดการตอบสนอง มีสัมฤทธิ์ผลตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้เล่า การพูดเล่าเรื่อง อาจใช้วิธีการพูดหรืออาจเป็นรูปแบบของการเขียนก็ได้

นภค จันทรเพ็ญ (2539 : 70) กล่าวว่า การพูดเล่าเรื่องเป็นศิลปะในการพูดและการเขียนอีกแบบหนึ่ง แตกต่างไปจากรายงานหรือปาฐกถา คือ การพูดเล่าเรื่องเป็นการพูดและการเขียนที่มีได้มุ่งในทางวิชาการเป็นหลักใหญ่ หากแต่มุ่งในแง่ความเพลิดเพลินเป็นสำคัญ โดยที่เนื้อหาอาจมีความรู้หรือคติแทรกอยู่บ้างก็ได้

พะอบ โปษะกฤษณะ (2526: 140) กล่าวว่า การพูดเล่าเรื่องเป็นการพูดในชีวิตประจำวันอย่างหนึ่ง นอกจากนั้นการพูดเล่าเรื่องยังจะแทรกแซงอยู่ในการพูดชนิดต่าง ๆ ทำให้การพูดนั้นน่าฟังยิ่งขึ้น

จากความหมาย และแนวคิดของนักการศึกษาเกี่ยวกับการพูดเล่าเรื่องดังกล่าวมาสรุปได้ว่า การพูดเล่าเรื่อง หมายถึง การถ่ายทอดความคิด อารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูดเพื่อแจ้งเรื่องราว ข่าวสารต่าง ๆ ให้ผู้ฟังเข้าใจเพื่อให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของผู้พูด การพูดจึงเป็นการส่งสารถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองให้ผู้อื่นได้รับรู้ เข้าใจ โดยอาศัยน้ำเสียง กิริยาท่าทางอื่น ๆ ประกอบ ดังนั้นพฤติกรรมกรรมการพูดจึงเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ และอาศัยการฝึกฝนเพื่อให้พูดได้ดี บรรลุจุดประสงค์ของการพูด และใช้การพูดให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

3.7 ความสำคัญของการพูดเล่าเรื่อง

การพูดเล่าเรื่อง เป็นการถ่ายทอดเรื่องราวให้ผู้อื่นทราบ ผู้เล่าต้องสามารถถ่ายทอดเรื่องให้ผู้อื่นรับทราบได้ดี เกิดการเข้าใจที่ถูกต้อง และประสบผลสำเร็จดังที่ต้องการในขณะเดียวกัน หากเล่าเรื่องไม่เป็น การถ่ายทอดเรื่องราวผิดพลาด ผู้ฟังไม่เข้าใจหรือเกิดการเข้าใจผิด จะก่อให้เกิดผลเสียหายได้วิธีการเล่าเรื่อง

1. การเริ่มเรื่อง เป็นการกล่าวนำเรื่อง เพื่อกระตุ้นให้ผู้ฟังเกิดความสนใจ และเป็น การช่วยนำสู่ประเด็นสำคัญของเรื่อง โดยอาจจะยกคำพูดหรือคำสุภาษิตที่ตรงกับเนื้อหาของเรื่องมา กล่าวนำให้น่าสนใจ การเริ่มเรื่องไม่ควรพูดยาวหรือสั้นเกินไป เพียงแต่กล่าวนำเรื่องให้ผู้ฟังสนใจที่จะฟังเรื่องราวที่จะเล่าเท่านั้น

2. การเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง เป็นการเล่าเนื้อเรื่องทั้งหมด โดยเรียงลำดับเหตุการณ์ให้เป็นไปตามขั้นตอน ไม่เล่าข้ามไปข้ามมาทำให้ผู้ฟังจับใจความไม่ได้ ในการเล่าเรื่อง อาจยกตัวอย่างประกอบให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกลอยตาม หรือผู้ฟังมองเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้น รู้สึกสนุกสนานตื่นเต้นตามเนื้อเรื่องที่เล่า

3. การสรุปเรื่อง เมื่อเล่าเรื่องจบ ผู้เล่าอาจสรุปเรื่องโดยกล่าวอ้างคำพูด คำคม สุภาษิต ที่สอดคล้องกับประเด็นสำคัญของเรื่อง เพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกประทับใจในเรื่องนั้น

จุดมุ่งหมายของการพูดเล่าเรื่อง

อัจฉิมา เกิดผล และ อรทัย วิมลโนธ (2533: 40-42) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการพูดเล่าเรื่องไว้ว่าผู้เล่าแต่ละคนอาจมีจุดมุ่งหมายในการเล่าเรื่องแตกต่างกันไปหลายลักษณะ ดังนี้

1. การเล่าเพื่อความบันเทิง เพื่อให้ผู้ฟังสนุกสนานรื่นเริง ได้ผ่อนคลายความตึงเครียด ได้รับความเพลิดเพลิน
2. การเล่า ต้องการให้ผู้ฟังรับรู้และอาจให้ผู้ฟังช่วยแสดงความคิดเห็น เช่น การเล่าประสบการณ์ประทับใจ ข่าวเหตุการณ์ อาจมีการวิจารณ์เหตุการณ์ หรือสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้เล่า
3. เล่าเพื่อให้ทราบประวัติของบุคคล สถานที่
4. การพูดเล่าเรื่องเพื่อปลุก ชักจูงใจ การพูดเล่าเรื่องลักษณะนี้เพื่อชักจูงใจให้ผู้ฟังเปลี่ยนทัศนคติ เปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดี
5. การพูดเล่าเรื่องเพื่อให้ความรู้ และอธิบายหลักเกณฑ์หรือข้อเสนอแนะต่าง ๆ
6. การพูดเล่าเรื่องเพื่อให้ผู้ฟังจินตนาการ เช่น การเล่านิทาน
7. การพูดเล่าเรื่องเพื่อสั่งสอนอบรม ขอร้อง ขอความเห็นใจ ขอให้ละเว้นการกระทำ
8. การพูดเล่าเรื่องเพื่อแสดงความคิดเห็นและเสียดสีสังคม

3.8 เทคนิคในการพูดเล่าเรื่อง

รุ่งทิวา จักรกร (2527 : 188) ได้กล่าวถึงการพูดเล่าเรื่องให้เกิดผลดี และจูงใจให้ผู้ฟังเกิดความสนใจต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญต่อไปนี้

1. การใช้ท่าทางประกอบการเล่า จะช่วยให้ผู้ฟังสนใจ เช่น การใช้มือและแขน สื่อความหมาย
2. การใช้ภาษาและน้ำเสียงให้เหมาะสมกับระดับของผู้ฟัง
3. การแสดงออกทางสีหน้าและอารมณ์ เช่นการพยักหน้า สายหน้า ยิ้มแย้ม บึ้งตึง ควรต้องนำไปใช้ในขณะที่กำลังดำเนินการอยู่ ช่วยให้ผู้ฟังเกิดภาพพจน์ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น
4. การใช้อุปกรณ์ประกอบการพูดเล่าเรื่อง เพื่อให้เด็กเข้าใจและสนใจเรื่องที่เล่า ควรมีแผ่นภาพ รูปภาพ เครื่องบันทึกเสียงที่บันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ไว้ ทั้งนี้ผู้เล่าเรื่องราวจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องราว และเวลา
5. ให้ผู้ฟังได้ใช้ความคิด จินตนาการ ซึ่งอาจทำได้ดังนี้ เช่น เล่าเรื่องให้ค้างไว้ แล้วให้เด็กแต่งต่อตามจินตนาการ การถามคำถาม หรือแบ่งกลุ่มอภิปรายหลังจากฟังเรื่องจบแล้ว

3.9 การจัดประสบการณ์การพูดเล่าเรื่อง

ภาษาที่เด็กปฐมวัยใช้มากที่สุดในการสื่อสารเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเอง คือ การพูด แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ การพูดที่ยึดตนเอง

เป็นศูนย์กลาง (Ego Centric Speech) และการพูดที่ยึดสังคมเป็นหลัก (Social Speech) ในระยะแรก เด็กชอบพูดกับตนเองโดยไม่สนใจว่าจะมีผู้ฟังหรือไม่ เมื่อเด็กได้มีโอกาสเข้าสังคมกับกลุ่มเพื่อน และสถานการณ์ต่าง ๆ ตามกระบวนการคิดของเด็ก ยังต้องอาศัยการทำงานของสมองซีกขวาเป็นส่วนใหญ่ เด็กจึงชอบเล่าเรื่องราวที่เกิดจากจินตนาการมากกว่าเรื่องจริง วัชรภรณ์ พิมพีใจพงศ์ (2528 : บทคัดย่อ)

การพูดเล่าเรื่องเป็นประสบการณ์ทางภาษาที่ควรจัด โดยเปิดโอกาสให้เด็กได้พูดแสดงความคิดเห็น เล่าประสบการณ์ของตนเอง โดยฝึกอย่างสม่ำเสมอ เรื่องที่พูดควรเป็นเรื่องที่เด็กสนใจหรือเกี่ยวกับตัวเด็ก เช่น เรื่องภายในครอบครัว โรงเรียน การท่องเที่ยว สัตว์เลี้ยง อาหาร และของเล่น นอกจากนี้ครูอาจพาเด็กเดินชมรอบ ๆ โรงเรียน เยี่ยมเยียนบ้านเพื่อน ทัศนศึกษาตามสถานที่สำคัญ และดูการประกอบอาชีพของบุคคลในชุมชน ฯลฯ เพื่อเด็กจะได้นำเรื่องราวที่ตนพบเห็นมาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังตามความคิดของตนเอง ทั้งนี้ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2521: 81) ได้ชี้ให้เห็นว่า การจัดประสบการณ์เล่าเรื่องมีความสำคัญเพราะ

1. ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา การคิด การจินตนาการ
2. ฝึกให้เด็กเป็นนักฟังที่ดี รู้จักเก็บความจากเรื่องที่ได้ฟังคนอื่นเล่า
3. ทำให้เด็กรู้สึกเพลิดเพลิน สนุกสนาน
4. ช่วยชดเชยประสบการณ์ให้แก่เด็ก

การพูด เป็นวิธีการพื้นฐานที่จะช่วยให้เด็กได้แสดงออกซึ่งความเป็นตัวของตัวเอง อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กได้พัฒนาการคิด เด็กควรมีประสบการณ์สำคัญเรื่องการพูดดังนี้

1. การแสดงความคิด ความรู้สึก และความต้องการด้วยคำพูด
2. การพูดกับผู้อื่นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง หรือเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับ

ตนเอง

3. การอธิบายเกี่ยวกับสิ่งของ เหตุการณ์และความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ
4. การพูดอย่างสร้างสรรค์ในการเล่น หรือการแก้ปัญหา
5. การเชื่อมโยงการพูดกับท่าทางหรือการกระทำสิ่งต่างๆ
6. การมีประสบการณ์ในการรอคอยจังหวะที่เหมาะสมในการพูด

นฤมล เนียมหอม (2540) กล่าวได้ว่า ภาษาพูดมีความสำคัญมากในช่วงถ่ายถอดความคิด ความรู้สึก ความต้องการ อีกทั้งยังช่วยให้เด็กสามารถคิดเกี่ยวกับเรื่องราว และสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ฟิชเชอร์ (Fischer) ที่ว่าภาษาต่างกันคนเราจะมีโลกทัศน์ต่างกัน การจัดประสบการณ์ทางภาษาที่เปิดโอกาสให้เด็กได้เล่าเรื่องตามความคิดของตนเอง จึงน่าจะเป็นเรื่องที่ควรได้รับการส่งเสริมการจัดประสบการณ์ที่เปิดโอกาสให้เด็กปฐมวัยได้

ฝึกฝนการคิด การพูด และการแสดงออกอย่างอิสระร่วมกับเพื่อน จึงมีความสำคัญมาก เพราะเด็กเหล่านี้จะสามารถนำประสบการณ์ที่เกิดจากการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยไปพัฒนาความพร้อมทางภาษาได้

บทบาทของครูในกิจกรรมการพูดเล่าเรื่อง

กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งครูปฐมวัยต้องดำเนินการในแต่ละวัน มีกิจกรรมหลายชนิดทั้งกิจกรรมหลักและกิจกรรมย่อย รวมทั้งกิจกรรมสนทนา ข่าวดุเหตุการณ์ หรือการพูดเล่าเรื่องราวต่างๆ ของเด็กมักมีปัญหาเกิดขึ้น อาทิเช่น เด็กไม่สามารถพูดหรือสนทนา ตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการได้ เด็กเขินอายไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าเพื่อน ๆ หรือครู ดังนั้นครูจึงควรมีบทบาทในการจัดกิจกรรมสนทนาเล่าเรื่อง ดังนี้ คะนิง เยาวพงษ์ (2534 : 47-48)

1. สร้างความคุ้นเคยกับเด็ก ด้วยการให้ความอบอุ่นแก่เด็ก ๆ ด้วยการพูดทักทายปราศรัย ยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นกันเอง ให้เด็กเกิดความไว้วางใจ และสนิทสนมกับครู
2. ในขณะที่เด็กพูดครูควรแสดงความสนใจให้เด็กได้รับรู้ เช่น การยิ้ม การพยักหน้า การชมเชย
3. ถ้าเด็กสามารถพูดได้บ้างแม้จะไม่ดีนัก ครูควรให้กำลังใจเด็ก เพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความกล้าในการพูดมากยิ่งขึ้น เพราะการที่เด็กสามารถพูดออกมาให้ครูและเพื่อนฟังได้นั้น นับเป็นความภูมิใจยิ่งของทั้งครูและเด็กเอง
4. ในการพูดคุยสนทนา ครูควรใช้คำถามเชื่อมโยงจากคำพูด ไปสู่ตัวหนังสือให้เด็กได้นึกถึงคำ หรือความ ที่เด็กเคยพบเห็น จากสิ่งแวดล้อมรอบตัวในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะช่วยให้เด็กกล้าพูด แสดงออก กระจ้อหรือรัน และฝึกการคิดส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาได้ด้วยตัวของเด็ก

3.10 การประเมินความสามารถการพูดเล่าเรื่อง

การประเมิน หมายถึง กระบวนการสังเกตพฤติกรรมของเด็กในขณะที่ทำกิจกรรมแล้ว จดบันทึกลงในเครื่องมือที่สร้างขึ้นหรือกำหนดไว้อย่างต่อเนื่อง (คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 2548 : 84) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกในแต่ละครั้ง เป็นข้อมูลในการพัฒนา กิจกรรมให้เด็กได้รับการพัฒนาอย่างเต็มตามศักยภาพ

การประเมินพัฒนาการภาษา เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัยด้านภาษา เป็นสิ่งที่ควรเกิดขึ้นควบคู่ไปกับการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัยมีดังต่อไปนี้

แนวทางการประเมินพัฒนาการภาษาของเด็กปฐมวัย

แนวทางการประเมินพัฒนาการภาษาของเด็กปฐมวัย (Tompkins 1997: 440) มีรายละเอียดดังนี้

1. ใช้เครื่องมือการประเมินที่เหมาะสมกับธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ครูต้องศึกษาพัฒนาการด้านการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนของเด็กนำหัวข้อเหล่านี้มาสร้างตัวบ่งชี้(indicators) ในเครื่องมือการประเมินกล่าวคือตัวบ่งชี้ในเครื่องมือการประเมินพัฒนาการภาษาต้องสอดคล้องกับพัฒนาการภาษา และธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของเด็ก

2. ใช้เครื่องมือในการประเมินที่หลากหลาย การประเมินพัฒนาการภาษาของเด็กปฐมวัย ควรมีการประเมินแบบไม่เป็นทางการ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการประเมินที่เหมาะสม คือการสังเกตและการสนทนากับเด็ก แล้วบันทึกอย่างเป็นระบบ วิธีบันทึกอาจใช้วิธีการสำรวจรายการ การจดบันทึกพฤติกรรม หรือมาตราประเมินค่า อาจใช้วิธีการบันทึกวิธีทัศน์ บันทึกเสียง เก็บตัวอย่างงาน หรือใช้แฟ้มสะสมงาน (Portfolio) ทั้งนี้ ครูควรเรียนรู้วิธีใช้เครื่องมือแต่ละประเภท และเลือกใช้เครื่องมือการประเมินที่หลากหลาย เพื่อให้สะท้อนการเรียนรู้ภาษาของเด็กอย่างแท้จริง

3. นุรณาการการสอนกับการประเมิน การประเมินพัฒนาการทางภาษา ครูควรบันทึกสิ่งที่เด็กสามารถทำได้ เพื่อเป็นการประเมินความก้าวหน้า

วิธีการประเมินพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย

ในการประเมิน ควรใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เหมาะสม มีด้วยกันหลายวิธี ดังต่อไปนี้

1. การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม/คำพูดของเด็ก ครูควรใช้เวลาในการสังเกตและเฝ้าดูการใช้ภาษาของเด็ก “กระบวนการสังเกตพฤติกรรม” เป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุด เพราะสามารถประเมินได้ครอบคลุม และต่อเนื่องและเป็นกระบวนการ ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตควรมีการบันทึกข้อมูล แบบบันทึกข้อมูลอาจเป็นการบันทึกพฤติกรรมใช้บันทึกเหตุการณ์เฉพาะอย่าง โดยบรรยายพฤติกรรมเด็ก แบบบันทึกรายวันใช้บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนและแบบสำรวจรายการใช้ในการวิเคราะห์เด็กเป็นรายบุคคล

2. การสนทนา อาจใช้เป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่มเพื่อแสดงความสามารถในการแสดงความคิดเห็นและพัฒนาการทางด้านภาษาในการพูดของเด็ก

สรุปจากการประเมินถือเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์ การประเมินที่ดีต้องผสมผสานเป็นเนื้อเดียวกันกับการจัดประสบการณ์ ขณะที่ครูจัดประสบการณ์ ทางภาษา ครูก็ทำการประเมินพัฒนาการของเด็กไปด้วย การประเมินช่วยให้ครูทราบพัฒนาการของเด็ก เข้าใจเด็กและรู้ว่าควรทำอย่างไรจึงจะสามารถส่งเสริมพัฒนาการ

3.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดเล่าเรื่อง

สนธยา อ่อนน้อม (2538 : 96) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการเสริมแรงในกิจกรรมการเล่าเรื่องที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยกับกลุ่มตัวอย่าง อายุ 5-6 ปี จำนวน 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่อง แบบครูให้การเสริมแรงและกลุ่มควบคุม ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องปกติ ผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องแบบครูให้การเสริมแรงมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุบล เวียงสมุทร (2538 : 67) ได้ศึกษาความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือ โดยใช้ภาษากลางควบคู่กับภาษาถิ่น และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือโดยใช้ภาษากลาง กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กอนุบาลปีที่ 2 อายุ 5-6 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือ โดยใช้ภาษากลางควบคู่กับภาษาถิ่น มีความพร้อมทางภาษาแตกต่างจากเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือ โดยใช้ภาษากลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมคิด ชนแดง (2540 : 55) ได้ศึกษาผลการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องคำรูปธรรมและการเล่าเรื่องคำรูปธรรมประกอบการวาดภาพที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ผลการศึกษาพบว่าความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่พบว่า กลุ่มจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องคำรูปธรรมประกอบการวาดภาพแตกต่างจากกลุ่มจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องคำรูปธรรมกับกลุ่มจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนกลุ่มที่จัดกิจกรรมการเล่าเรื่องคำรูปธรรมกับกลุ่มจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องแบบปกติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดเล่าเรื่องสรุปได้ว่า ภาษาพูดมีความสำคัญมาก ถ้ายทอดความคิด ความรู้สึก ความต้องการ อีกทั้งยังช่วยให้เด็กสามารถคิดเกี่ยวกับเรื่องราวและสถานการณ์ต่าง ๆ ภาษาคำต่างกันคนเราจะมีโลกทัศน์ต่างกันการจัดประสบการณ์ทางภาษาที่เปิดโอกาสให้เด็กได้เล่าเรื่องตามความคิดของเด็กเอง จึงน่าจะเป็นกิจกรรมสร้างเรื่องด้วยภาพควรได้รับการส่งเสริมการจัดประสบการณ์ที่เปิดโอกาสให้เด็กปฐมวัยได้ฝึกฝนการคิด การพูด และการแสดงออกอย่างอิสระร่วมกับเพื่อน จึงมีความสำคัญมาก เพราะเด็กเหล่านี้จะสามารถนำประสบการณ์ที่เกิดจากการเรียนรู้ไปพัฒนาทักษะทางภาษาได้ เด็กปฐมวัยจะมีความสามารถในการพูดเล่าเรื่องได้ดี ในสภาพแวดล้อมตัวเด็กที่เอื้อให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ทางการพูด การจัดกิจกรรมการสร้างเรื่องด้วยภาพจึงเป็นวิธีหนึ่งที่น่าจะพัฒนาความสามารถ

ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย เด็กได้ใช้ภาษา ใช้ความคิด ได้เชื่อมโยงกับสถานการณ์จริง เด็กได้สำรวจ วางแผน ระดมความคิด ตัดสินใจ ลงมือปฏิบัติ ที่สำคัญยิ่ง เด็กได้มีโอกาสพูดเล่าเรื่อง ซึ่งเป็นการสื่อความคิดที่เป็นการกระทำของตัวเอง ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เด็กมีความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีผลต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอวิธีดำเนินการวิจัยตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แบบแผนการทดลอง
 2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 3. วิธีดำเนินการทดลอง
 4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
 6. การวิเคราะห์ข้อมูล
- ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองที่ใช้คือการวิจัยแบบกลุ่มเดียว วัดก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ซึ่งมีลักษณะดังนี้

$O_1 \times O_2$

- เมื่อ O_1 แทน การวัดก่อนการทดลอง (การวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง)
 X แทน สิ่งทดลอง (การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ)
 O_2 แทน การวัดหลังการทดลอง (การวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง)

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากร คือ เด็กปฐมวัย ทั้งชายและหญิงอายุ 5 - 6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดโง้ง จังหวัดศรีสะเกษ

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กปฐมวัยทั้งชายและหญิงอายุ 5 -6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนบ้านกุดโง้ง จังหวัดศรีสะเกษ ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม 1 ห้องเรียน จำนวน 19 คน

3. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ได้ดำเนินการทดลองมีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ก่อนการทดลองได้ทำการวัดความสามารถการพูดเล่าเรื่องเป็นรายบุคคลโดยใช้ภาพเป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องเป็น เวลา 1 สัปดาห์

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยจัดกิจกรรมตามแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ จำนวน 20 แผนในเวลา 4 สัปดาห์โดยจัดกิจกรรมทุกวัน วันละ 60 นาที จัดในกิจกรรมสร้างเสริมประสบการณ์และกิจกรรมสร้างสรรค์ ช่วงเวลา 9.00 - 10.00 น.

3.3 หลังการทดลองวัดความสามารถการพูดเล่าเรื่องเป็นรายบุคคลโดยใช้ภาพเป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องเป็น เวลา 1 สัปดาห์โดยใช้เครื่องมือวัดชุดเดิมและมีการดำเนินการวัดเช่นเดียวกับการวัดก่อนเรียน

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัยซึ่งประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง การเปรียบเทียบก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.1 แผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ จำนวน 20 แผน (ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมปรากฏในภาคผนวก ค) ผู้วิจัยดำเนินการสร้างขึ้นโดยมีขั้นตอนดังนี้

ระยะที่ 1 การสร้างและพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ

1. ประมวลความรู้จากเอกสาร ตำรา และสังเคราะห์องค์ความรู้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ เพื่อให้ได้แนวทางแผนการจัดกิจกรรมและลักษณะของกิจกรรม

1.2 กำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย

2. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ และแบบประเมินแผน

2.1 นำผลการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพมาใส่รายละเอียดและจัดทำแผนการจัดกิจกรรม โดยจัดกิจกรรม 4 สัปดาห์ ทุกๆ วัน วันละ 60 นาที

2.2 ลักษณะของแผนกำหนดรายละเอียดในแผนการจัดกิจกรรม มี 5 รายการ คือ

- 1) จุดประสงค์การเรียนรู้
- 2) เนื้อหา
- 3) กิจกรรมการเรียนรู้
 - ขั้นนำ
 - ขั้นกิจกรรม
 - ขั้นสรุป
- 4) สื่อการเรียนการสอน
- 5) การวัดและประเมินผล

3. ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ

4. ปรับปรุงแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพจากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

5. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพฉบับจริงเพื่อนำไปใช้

ระยะที่ 2 การนำแผนการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ
ไปใช้

ขั้นตอนการดำเนินการ

ขั้นตอนในการดำเนินการศึกษา มีดังนี้

1. วางแผน

ผู้วิจัยได้วางแผนจัดเตรียมสื่อ วัสดุอุปกรณ์ จัดสภาพห้องเรียนให้เอื้อต่อการจัดกิจกรรม และการเรียนรู้ของเด็ก รวมทั้งประสานงานกับผู้ปกครอง แจ้งให้ทราบว่า จะดำเนินการพัฒนาความสามารถการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย ด้วยกิจกรรมใหม่ ขอให้ช่วยสังเกตพฤติกรรมเด็กระหว่างการทดลองด้วย

2. ปฏิบัติการตามแผน

ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบ ตามแผนที่สร้างขึ้นด้วยตนเอง ใช้เวลา 4 สัปดาห์

3. วัดผลและประเมินผล

3.1 ก่อนดำเนินการใช้แผนการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ผู้วิจัยดำเนินการวัดความสามารถการพูดเล่าเรื่องของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เครื่องมือวัดความสามารถการพูดเล่าเรื่องที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นด้วยตนเอง

3.2 ระหว่างการจัดกิจกรรมในแต่ละแผน ผู้วิจัยได้บันทึกพฤติกรรมกิจกรรมของเด็กทุกแผนเพื่อศึกษาพฤติกรรม และสังเกตพฤติกรรมกลุ่มตัวอย่างเพื่อพัฒนาเด็กเป็นรายบุคคลแต่ไม่ได้นำผลมานำเสนอ

3.3 หลังการจัดกิจกรรมตามแผนแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังดำเนินการด้วยตนเอง โดยใช้เครื่องมือชุดเดิม

4.2 การสร้าง แบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย เพื่อใช้เป็นแบบวัดก่อนการจัดกิจกรรมและหลังการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

4.2.1 ศึกษารายละเอียดการพูดเล่าเรื่อง โดยศึกษาจากแบบสังเกตความสามารถในการสื่อความหมายของจิตรรา ครองยุทธ (2547: 70) และแบบทดสอบวัดความสามารถการพูดเล่าเรื่อง ของเพ็ญศรี แซ่ลิ้ม (2548 : 70)

4.2.2 กำหนดวัตถุประสงค์ความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง เป็นประโยชน์ได้อย่างต่อเนื่องและการพูดเล่ารายละเอียดของภาพได้สอดคล้องกับภาพ

4.2.3 วิเคราะห์วัตถุประสงค์สร้างแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง ก่อน และหลังการทดลองชุดนี้เป็นรูปภาพทั้งหมด 10 ภาพ

4.2.4 ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง

4.2.5 ปรับปรุงแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง ในจัดกิจกรรมเล่านิทาน ประกอบประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพจากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4.2.6 จัดทำแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องฉบับจริงเพื่อนำไปใช้

การนำแบบวัดความสามารถ ไปใช้ ดำเนินการวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง โดยวิธีดำเนินการวัดความสามารถวัดทีละ 1 คน ให้เวลาเด็กเลือกดูภาพต่างๆ ประมาณ 1 นาที ครูให้เด็กเลือกรูปภาพตามความต้องการของตนเองเพียง 1 ภาพ แล้วให้เด็กเล่าเป็นเรื่องราวคือ การพูดเล่าเรื่องเป็นประโยคได้ต่อเนื่องและการพูดเล่ารายละเอียดของภาพ ได้สอดคล้องกับภาพที่เด็กได้เลือก ขณะที่เด็กพูดเล่าเรื่อง ครูจดบันทึกคำพูดของเด็กลงในแบบบันทึกคำพูด ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง การวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง ใช้แบบวัดความสามารถชุดเดียวกันทั้ง 10 ภาพ เด็กเลือกรูปภาพเพียง 1 ภาพ (ตัวอย่างเครื่องมือปรากฏในภาคผนวก ค)

4.2.7 ขั้นตอนในการดำเนินการ

ให้เด็กเลือกรูปภาพ 1 ภาพจากรูปภาพทั้งหมด 10 ภาพที่ครูจัดเตรียมไว้ให้ เด็กเลือกรูปภาพต่างๆ ประมาณ 1 นาทีแล้วเด็กเลือกแล้วนำภาพที่เลือกแล้วมาเล่าเรื่องจากภาพที่เด็กเลือก

4.2.8 เกณฑ์การวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง

- 1) พูดเล่าเรื่องราวเป็นประโยคได้อย่างต่อเนื่อง
 - ระดับ 3 พูดเล่าเรื่องเป็นประโยคได้อย่างต่อเนื่อง
 - ระดับ 2 พูดเล่าเป็นประโยคแต่ขาดความต่อเนื่อง
 - ระดับ 1 พูดเป็นคำๆ ไม่ต่อเนื่อง
- 2) พูดเล่ารายละเอียดของภาพได้สอดคล้องกับภาพ
 - ระดับ 3 พูดเล่ารายละเอียดของภาพได้สอดคล้องกับภาพ
 - ระดับ 2 พูดเล่ารายละเอียดของภาพไม่สอดคล้องกับภาพ
 - ระดับ 1 พูดเป็นคำๆแต่ไม่พูดเล่ารายละเอียดของภาพ

4.2.9 การกำหนดระดับคุณภาพการพูดเล่าเรื่องมีขั้นตอน ดังนี้

1) นำระดับคุณภาพของคะแนนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย กำหนดช่วงระดับคะแนนเป็น 3 ช่วง โดยใช้เกณฑ์การแปลค่าระดับคะแนน ดังนี้

ระดับ 3 หมายถึง ดี คะแนนเฉลี่ย 2.01-3.00

ระดับ 2 หมายถึง	พอใช้	คะแนนเฉลี่ย	1.01-2.00
ระดับ 1 หมายถึง	ปรับปรุง	คะแนนเฉลี่ย	0.01-1.00

ซึ่งปรับเกณฑ์การประเมินจาก แบบสังเกตความสามารถในการสื่อ

ความหมายของวิจิตรา ครอบงูท (2547: 70) เป็น 3 ระดับ โดยวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง 2 ด้าน คือ การพูดเล่าเรื่องเป็นประโยคได้ต่อเนื่องและการพูดเล่ารายละเอียดของภาพได้ สอดคล้องกับภาพ

4.2.10 เสนอแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยทั้งฉบับก่อนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพและหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ และผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (รายชื่อผู้เชี่ยวชาญปรากฏในภาคผนวก ก) เพื่อตรวจสอบเนื้อหาการวัดและประเมินผลความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งค่า IOC อยู่ในระดับเท่ากับหรือมากกว่า 0.50 ขึ้นไป ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

4.2.11 นำแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 1 ห้องเรียน 30 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ และกำลังเรียนภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนอนุบาลวัดพระโต จังหวัดศรีสะเกษ

4.2.12 นำแบบประเมินมาหาค่าความเชื่อมั่นวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย ด้วยวิธีการสังเกตโดยใช้วิธีของ สกอตต์ (Scott, อ้างถึงใน พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2547 : 127) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.84

4.2.13 นำแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยโดยวัดก่อนและหลัง

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลโดยวัดความสามารถการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลอง โดยมีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

5.1 ก่อนทดลอง (Pretest) ทำการวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กเป็นรายบุคคลโดยใช้เครื่องมือวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง ดำเนินการทดลองครบทุกคนโดยใช้เวลาคนละ 10 นาที เป็นเวลา 1 สัปดาห์

5.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเองโดยจัดกิจกรรมตามแผนการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ รวม 20 แผน จำนวน 4 สัปดาห์ โดยจัดทุกวัน คือวันจันทร์ ถึงวันศุกร์วันละ 60 นาทีโดยใช้เวลาในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์และสร้างสรรค์ ช่วงเวลา 09.00 – 10.00 น.

5.3 หลังการทดลองวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยเป็น รายบุคคล โดยใช้เครื่องมือวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องหลังการทดลอง (Posttest) ชุดเดียวกับที่ใช้ในการทดสอบก่อนการทดลองเป็นเวลา 1 สัปดาห์

5.4 นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบ ทั้งก่อนและหลังการทดลองมาตรวจให้คะแนนและนำไปทำการวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัยต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1.1 ค่าสถิติพื้นฐาน

1) ร้อยละ

2) ค่าเฉลี่ย (Mean) จากสูตร บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 105)

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{x} = ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ = ผลรวมทั้งหมดของคะแนนของแต่ละคน

N = จำนวนเด็กทั้งหมด

3) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 106-108)

$$SD = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{(N - 1)}}$$

เมื่อ SD = ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

\sum = ผลรวมของคะแนน

X = คะแนนของเด็ก

$$\bar{X} = \text{คะแนนเฉลี่ยของเด็กแต่ละคน}$$

$$N = \text{จำนวนเด็กทั้งหมด}$$

6.1.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย

1) การวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย โดยวิธีของ Brennan บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 90)

$$B = \frac{U}{N_1} - \frac{L}{N_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	N_1	แทน	จำนวนคนรอบรู้ (หรือสอบผ่านเกณฑ์)
	N_2	แทน	จำนวนคนไม่รอบรู้ (หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์)
	U	แทน	จำนวนคนรอบรู้ (หรือสอบผ่านเกณฑ์) ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนคนไม่รอบรู้ (หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์) ตอบถูก

2) หาค่าความยากง่ายของแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 84)

$$p = \frac{H+L}{2N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากของข้อสอบ
	H	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงตอบถูก
	L	แทน	จำนวนคนในกลุ่มต่ำตอบถูก
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

3) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยแบบอิงเกณฑ์ โดยใช้วิธีการ Lovett บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 96)

4) หาค่าความเที่ยงตรง ของแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ΣR หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
และผู้ทรงคุณวุฒิ

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญและผู้เชี่ยวชาญ

6.1.3 สถิติที่ใช้ในการวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยก่อน-
หลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ

ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของ
เด็ก ปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการสร้างเรื่องด้วยภาพโดยใช้สูตร t-test (Dependent
Samples) จากสูตร บุญชม ศรีสะอาด (2547 : 112)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต

D แทน ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

$\sum D$ หมายถึง ผลต่างของคะแนนครั้งแรกกับครั้งหลังของเด็กแต่ละ
คนมาบวกกันทั้งหมด

$\sum D^2$ หมายถึง ผลต่างของคะแนนครั้งแรกกับครั้งหลังของเด็กแต่ละ
คนมายกกำลังสองแล้วมาบวกกันทั้งหมด

$(\sum D)^2$ หมายถึง ผลต่างของคะแนนครั้งแรกกับครั้งหลังของเด็กแต่ละ
คนมาบวกกันทั้งหมด ยกกำลังสอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านกุดโง้ง จังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กปฐมวัยชายและหญิงอายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนบ้านกุดโง้ง จังหวัดศรีสะเกษ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 19 คน ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ก่อนและหลังการทดลอง

วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถการพูดเล่าเรื่องของเด็กเปรียบเทียบกับเกณฑ์โดยคิดเป็นร้อยละ

2. ก่อนและหลังการทดลอง

วิเคราะห์เปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ โดยนำคะแนนจากการวัดความสามารถการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยไปทดสอบค่าที

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลองกับเกณฑ์โดยคิดเป็นร้อยละ

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากการวัดความสามารถด้านการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลองกับเกณฑ์โดยคิดเป็นร้อยละ ปรากฏดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลองกับเกณฑ์โดยคิดเป็นร้อยละ

ระดับคะแนน	จำนวน คน		ร้อยละ	
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
ระดับ 3	0	11	0	57.89
ระดับ 2	10	8	52.63	42.11
ระดับ 1	9	0	47.37	0
รวม	19	19	100	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่าก่อนการทดลองไม่มีเด็กคนใดที่มีความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง ในระดับคะแนน 3 คิดเป็นร้อยละ 0 คะแนน 2 จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 52.63 ระดับคะแนน 1 จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 47.37 หลังการทดลองเด็กมีความสามารถในการพูดเล่าเรื่องระดับคะแนน 3 จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 57.89 ระดับคะแนน 2 จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 42.11 และระดับคะแนน 1 ไม่มี

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยก่อนและหลัง

การวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดเล่าเรื่องก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ผู้วิจัยได้นำคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของเด็กปฐมวัยมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า t test (Dependent Sample) ปรากฏดังตารางที่ 4.2 และ 4.3

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย
เป็นรายบุคคลก่อนและหลังการทดลอง

นักเรียนคนที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	D^2
1	1.5	3	1.50	2.25
2	2	3	1	1
3	1	3	2	4
4	1	2	1	1
5	1	2	1	1
6	2	2	0	0
7	1.5	2	0.50	0.25
8	1	3	2	4
9	1.5	3	1.50	2.25
10	2	3	1	1
11	1	2	1	1
12	1	3	2	4
13	1	3	2	4
14	2	3	1	1
15	1	2	1	1
16	1	2	1	1
17	1.5	2	0.50	0.25
18	1.5	3	1.50	2.25
19	2	3	1	1
Σ	26.50	49.00	29.50	32.25
\bar{X}	2.65	4.90	2.25	1.69
SD	0.12	0.55	0.42	0.89

จากตารางที่ 4.2 พบว่าหลังจากการทดลองการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ เด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถในการพูดเล่าเรื่องเพิ่มขึ้น 18 คน ไม่เพิ่ม 1 คน ตามคะแนนที่ปรากฏ

ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ

ระยะทดลอง	N	\bar{X}	S.D	ผลต่าง		ค่า t
				\bar{X} (D)	Sd (D)	
ก่อนการทดลอง	19	2.65	0.12	2.25	0.42	9.250*
หลังการทดลอง	19	4.90	0.55			

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการพูดเล่าเรื่องก่อนและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ก่อนการทดลองมีค่าคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 2.65 หลังการทดลอง มีค่าคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.90 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที ปรากฏว่า ค่าที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าเด็กปฐมวัยเมื่อได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ มีความสามารถในการพูดเล่าเรื่องสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ข้อสังเกตการทดลอง

จากการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยได้ข้อสังเกตดังนี้

ด้านปัญหา

1. สำหรับสัปดาห์แรกของการทดลอง เด็กยังไม่คุ้นเคยกับสื่อใหม่และเป็นกิจกรรมใหม่ จึงไม่กล้าแสดงออกและขาดทักษะในการสร้างเรื่องด้วยภาพ เด็กจะมีพฤติกรรมที่ยึดตนเองเป็นสำคัญ ยังไม่รู้จักการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และไม่รู้จักการรอคอย
2. ปัญหาด้านการพูดในสัปดาห์ที่ 1 และสัปดาห์ที่ 2 เด็กจะพูดเป็นคำไม่เชื่อมโยง เป็นเรื่องราวจะพูดตามภาพที่ตนเองนำมาติด
3. ปัญหาด้านสุขภาพของเด็ก ในระยะของการทดลองพบปัญหาเด็กบางคนป่วยเป็นไข้หวัด เนื่องจากฝนตกบ่อยทำให้เด็กป่วยไม่สามารถมาโรงเรียน เด็กบางคนไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้เด็กขาดโอกาสในการพัฒนาในการพูดเล่าเรื่อง ครูผู้สอนควรส่งเสริมดูแลเด็กกลุ่มนี้เป็นพิเศษ

ผลที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมในครั้งนี้

1. เด็กมีพฤติกรรมการทำงานเป็นกลุ่มที่ดีขึ้น เช่น เกิดการยอมรับและการแสดงความคิดเห็นร่วมกัน โดยครูใช้คำพูดชื่นชมผลงานและการนำเสนอผลงาน เด็กกล้าพูดและมีความมั่นใจในการพูดเล่าเรื่องเป็นประโยค ได้อย่างต่อเนื่อง มีการพูดเกี่ยวกับรายละเอียดของภาพได้สอดคล้องกับภาพได้ด้วยตนเอง
2. เด็กมีสมาธิมากขึ้นและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมร่วมกัน สามารถสร้างสรรค์ผลงานที่แปลกใหม่ตามความคิดจินตนาการของตนเองได้
3. สัปดาห์ที่ 1 เด็กยังไม่คุ้นเคยกับสื่อใหม่และเป็นกิจกรรมใหม่ จึงไม่กล้าแสดงออกและขาดทักษะในการสร้างเรื่องด้วยภาพ เด็กจะมีพฤติกรรมที่ยึดตนเองเป็นสำคัญ ยังไม่รู้จักรการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และไม่รู้จักรอคอย สัปดาห์ที่ 2 เด็กจะพูดเป็นคำๆ ไม่เชื่อมโยงเป็นเรื่องราวจะพูดตามภาพที่ตนเองนำมาคิด สัปดาห์ที่ 3 และสัปดาห์ที่ 4 ผู้วิจัยได้เล่านิทานให้ฟังอย่างต่อเนื่องสร้างความคุ้นเคยและแนะนำให้เด็กได้ใช้ความคิดอย่างอิสระ และยอมรับในผลงานของเด็กภายในกลุ่ม เด็กจึงเริ่มมีความเชื่อมั่นในการกล้าที่จะสื่อความคิดออกมาเป็นสร้างเรื่องด้วยภาพ โดยครูให้เด็กแต่ละกลุ่มรวมกันวางแผนสร้างเรื่องราวนิทาน เมื่อตกลงสร้างเรื่องได้แล้วให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันนำรูปไปติดที่กระดานแม่เหล็กที่ครูและเด็กได้จัดเตรียมไว้ ให้สอดคล้องกับสารนิทานที่ได้วางแผนไว้ และหลังจากนั้นเด็กแต่ละกลุ่มช่วยกันเล่าเรื่องตามที่สร้างไว้บนกระดานแม่เหล็ก เด็กสามารถพูดเล่าเรื่องเป็นประโยคได้อย่างต่อเนื่อง และพูดเล่าเกี่ยวกับรายละเอียดของภาพได้สอดคล้องกับภาพ

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถด้านการพูดเรื่องของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านกุดโจ้ง จังหวัดศรีสะเกษ

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ

1.2 สมมุติฐานการวิจัย

ความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพสูงกว่า ก่อนการจัดกิจกรรม

1.3 วิธีดำเนินการวิจัย

1.3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือเด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนโรงเรียนบ้านกุดโจ้ง(สิริราษฎร์บำรุง) จังหวัด ศรีสะเกษ

2) กลุ่มตัวอย่างคือเด็กปฐมวัยศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนโรงเรียนบ้านกุดโจ้ง(สิริราษฎร์บำรุง) จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 19 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม

1.3.2 เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

- 1) แผนกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ จำนวน 20 แผน
- 2) แบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง

1.4 ผลการวิจัย

1.4.1 หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพเมื่อเทียบกับเกณฑ์ เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการพูดเล่าเรื่องอยู่ในระดับคุณภาพ 3 (อยู่ในเกณฑ์ดี) คิดเป็นร้อยละ 57.89 ระดับคุณภาพ 2 (อยู่ในเกณฑ์พอใช้) คิดเป็นร้อยละ 42.10 และระดับคุณภาพ 1 อยู่ในเกณฑ์ปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 0.00

1.4.2 ความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย หลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. อภิปรายผล

จากการศึกษาครั้งนี้มีข้อค้นพบที่น่าสนใจและควรนำมาอภิปรายดังนี้

ผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ อภิปรายผลได้ดังนี้

เด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ โดยรวมพบว่า ความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากเด็กมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม เด็กและครูช่วยกันเตรียมสื่อและเลือกนิทานที่เด็กชอบ มีความเหมาะสมกับวุฒิและวัยของเด็ก นิทานเป็นเรื่องที่เด็กสนใจ สั้น ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ครูเล่านิทานให้เด็กฟังนิทานแล้วครูและเด็กสนทนา ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น สนทนาถึงสาระสำคัญในนิทาน เด็กช่วยกันคิด วางแผน สร้างเรื่องด้วยภาพโดยใช้สื่อรูปภาพติดแม่เหล็ก คิดลงบนกระดานแม่เหล็กได้สอดคล้องกับสาระในนิทาน จากนั้นเด็กช่วยกันพูดเล่าเรื่องราวที่เด็กได้ร่วมกันสร้างไว้บนกระดานแม่เหล็ก ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เด็กชอบมาก เพราะเด็กได้สัมผัสกับสื่อโดยตรง เด็กได้แสดงความคิดและจินตนาการ สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เด็กมีโอกาสดูฝึกคิด ฝึกพูด โดยพูดเล่ารายละเอียดของภาพและพูดเล่าเรื่องได้ด้วยตนเอง

จากการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ เด็กมีความสามารถในการพูดเล่าเรื่องหลังการทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็น

ร้อยละ 44.17 และหลังการทดลองมีค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นร้อยละ 81.17 มีผลต่างคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 37.49

ผลที่เกิดขึ้นดังกล่าวอภิปรายได้ดังนี้

เด็กสามารถทำงานเป็นกลุ่มได้ ในการจัดกลุ่มแต่ละครั้งแตกต่างกันไป จำนวน 4-5 คนต่อกลุ่ม ทำให้เด็กสามารถพูดแสดงความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่ สมาชิกในกลุ่มก็สลับกันไปมาทำให้เด็กรู้จักและคุ้นเคยกับเพื่อนมากขึ้น จากการทำงานเป็นกลุ่มทำให้เห็นแววในความเป็นผู้นำ นอกจากนี้กระบวนการทำงานเป็นกลุ่มทำให้เด็กรู้จักการช่วยเหลือแบ่งปันและการรอคอย การพัฒนาการพูดเล่าเรื่อง ในการจัดกิจกรรมทุกครั้งเด็กได้ฝึกพูด ฝึกคิด พูดถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด หรือการพูดแสดงความคิดเห็นออกมาโดยการสนทนา ตอบคำถาม ส่งผลทำให้เด็กมีการพัฒนาทางภาษาพูดที่ดีขึ้น เช่น เกิดการยอมรับและการแสดงความคิดเห็นร่วมกัน โดยครูใช้คำพูดชื่นชมผลงานและการนำเสนอผลงาน เด็กกล้าพูดและมีความมั่นใจในการพูดเล่าเรื่องเป็นประโยชน์ได้อย่างต่อเนื่อง มีการพูดเกี่ยวกับรายละเอียดของภาพได้สอดคล้องกับภาพได้ด้วยตนเอง เด็กมีสมาธิมากขึ้นและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมร่วมกัน สามารถสร้างสรรค์ผลงานที่แปลกใหม่ตามความคิดจินตนาการของตนเองได้ สัปดาห์ที่ 1 เด็กยังไม่คุ้นเคยกับสื่อใหม่และเป็นกิจกรรมใหม่ จึงไม่กล้าแสดงออกและขาดทักษะในการสร้างเรื่องด้วยภาพ เด็กจะมีพฤติกรรมที่ยึดตนเองเป็นสำคัญ ยังไม่รู้จักร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม และไม่รู้จักรอคอย สัปดาห์ที่ 2 เด็กจะพูดเป็นคำๆ ไม่เชื่อมโยงเป็นเรื่องราว จะพูดตามภาพที่ตนเองนำมาคิด สัปดาห์ที่ 3 และสัปดาห์ที่ 4 ผู้วิจัยได้เล่านิทานให้ฟังอย่างต่อเนื่อง สร้างความคุ้นเคยและแนะนำให้เด็กได้ใช้ความคิดอย่างอิสระ และยอมรับในผลงานของเด็กภายในกลุ่ม เด็กจึงเริ่มมีความเชื่อมั่นและกล้าพูดสื่อความคิดสร้างเรื่องด้วยภาพได้ โดยครูให้เด็กแต่ละกลุ่มร่วมกันวางแผนสร้างเรื่องราวนิทาน เมื่อตกลงสร้างเรื่องได้แล้วให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันนำรูปภาพไปติดที่กระดานแม่เหล็กที่ครูและเด็กได้จัดเตรียมไว้ให้สอดคล้องกับสาระนิทานที่ได้วางแผนไว้ และหลังจากนั้นเด็กแต่ละกลุ่มช่วยกันเล่าเรื่องตามที่สร้างไว้บนกระดานแม่เหล็ก หลังการทดลองการวิจัยครั้งนี้มีเด็ก 19 คนหลังการทดลองเด็กมีคะแนนสูงขึ้น 18 คนมีเด็ก 1 คนหลังการทดลองเด็กมีคะแนนเท่ากับเดิม (เด็กได้คะแนนระดับ 2 ทั้งก่อนและหลังการทดลอง) เนื่องจากเด็กป่วยไม่สามารถร่วมกิจกรรมได้ครบ ครูได้นำเครื่องมือวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องไปให้เด็กได้กิจกรรมที่บ้าน เด็กสร้างภาพได้แต่พูดเล่ารายละเอียดของภาพไม่สอดคล้องกับภาพ เด็ก 18 คนสามารถพูดเล่าเรื่องเป็นประโยชน์อย่างต่อเนื่อง และการพูดเกี่ยวกับรายละเอียดของภาพได้สอดคล้องกับภาพ เด็กสามารถตอบคำถามได้ตรงประเด็นใช้ภาษาพูดในการสื่อสารได้ดีขึ้น ทั้งนี้เด็กมีการพัฒนาขึ้นเป็นเพราะเพื่อนๆและครูให้

โอกาส ให้รู้จักถอดทวน รอคอย เพื่อนและครูคอยให้กำลังใจ จึงส่งผลให้เด็กสามารถพูดเล่าเรื่องได้ด้วยตนเอง

ผลจากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดไผ่ (สิริราษฎร์บำรุง) จังหวัดศรีสะเกษ งานวิจัยที่ได้ผลสอดคล้องเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ การจัดกิจกรรมช่วยทำให้เด็กมีความสามารถในการพูดเล่าเรื่องสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน ดังที่ สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (2542 : 50-62) กล่าวไว้ว่า เด็กปฐมวัยชอบนิทานเพราะนิทานให้ความสนุกสนานตอบสนองความต้องการของเด็กไม่ว่าจะเป็นความอยากรู้อยากเห็น การยอมรับการส่งเสริมความคิด ความเข้าใจ และการรับรู้ของเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ กุลยา ตันติผลาชีวะ(2541:10-19) ได้กล่าวว่า นิทานเป็นสื่อที่เด็กชอบเด็กจึงเกิดการเรียนรู้ได้ดี สามารถจดจำ กล้าแสดงออกและมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ครูจึงสามารถสอดแทรกสิ่งที่ต้องการสอนเด็กหรือเนื้อหาความรู้ต่างๆ ให้กับเด็กตามจุดประสงค์ที่ครูต้องการได้ และได้กล่าวถึงรูปแบบการเล่านิทานไว้ว่าการเล่านิทานประกอบภาพภาพที่ใช้ในการเล่านิทานมีหลายชนิด มีทั้ง ภาพถ่าย ภาพโปสเตอร์ ภาพจากหนังสือ ภาพวาด ภาพสไลด์ ภาพเคลื่อนไหว หรือภาพฉาย การมีภาพสวยๆ มาประกอบการเล่านิทาน จะจูงใจเด็กและสร้างจินตนาการอันบันเจิดให้เด็กมาก โดยเฉพาะภาพการ์ตูนที่เคลื่อนไปตามลำดับภาพ จะจูงใจเด็กให้ติดตามเรื่องราวด้วยความอยากรู้อยากเห็น เด็กจะสนุกมากขึ้นถ้าในขณะที่ฟังเรื่องและดูภาพนั้นผู้เล่ากระตุ้นให้เด็กแสดงความคิดเห็นและร่วมสร้างจินตนาการให้กับนิทานที่เล่า ซึ่งทำให้เด็กสามารถจำได้ดีและการให้เด็กนำภาพมาคิดบนกระดานแม่เหล็กให้เป็นเรื่องราวตามจินตนาการของเด็กพร้อมทั้งให้เด็กเล่าเรื่องราวนั้นให้ครูและเพื่อนฟังจะช่วยส่งเสริมให้เด็กสามารถพูดเล่าเรื่องได้อย่างต่อเนื่องมากขึ้น

แนวคิดของ ھرรษา นิลวิเชียร (2535 : 7) ที่กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ คือ ภาษามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตมนุษย์ ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการคิด ซึ่งจะนำไปสู่พัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาในขั้นสูง ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสาร ทั้งในการแสดงออกถึงความต้องการ ความรู้สึกนึกคิดและข่าวสาร อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ โดยเป็นสื่อกลางที่จะช่วยให้มนุษย์สามารถถ่ายทอดความคิดที่เป็นนามธรรมได้ และ สอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการ นฤมล เนียมหอม (2540) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งต่อสังคมมนุษย์ เพราะมนุษย์ได้อาศัยการพูดเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสาร และสอดคล้อง กับ นางเยาว์ คลิกคล้าย (2543 : 14) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นโดยใช้น้ำเสียง เพื่อสื่อความหมายไปให้ผู้ฟัง รู้ และ

เข้าใจความรู้สึกนึกคิดและความต้องการสำหรับเด็กปฐมวัย การพูดเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิด หรือความต้องการของคนให้ผู้อื่นทราบ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สนธยา อ่อนน้อม (2538 : 96) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ผลของการเสริมแรงในกิจกรรมการเล่าเรื่องที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยกับกลุ่มตัวอย่าง อายุ 5-6 ปี จำนวน 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่อง แบบครูให้การเสริมแรงและกลุ่มควบคุม ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องปกติ ผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องแบบครูให้การเสริมแรงมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่ง เป็นองค์ประกอบให้เด็กเกิดการเรียนรู้มีความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เนื่อน้อง สนับสนุน (2541) ได้ศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทานที่เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือก เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกคุยกับเพื่อน และตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกต่อจากครู ผลปรากฏว่า คะแนนความสามารถทางภาษา ก่อนการทดลองและหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของนักการศึกษา ของ เกริก ยืนพันธ์ (2539 : 20) ที่ได้กล่าวว่าการที่เด็กชอบสิ่งใดเด็กจะสนใจและกระทำสิ่งนั้นได้นาน นิทานจึงช่วยสร้างสมาธิของเด็กให้ยาวนานขึ้นและเมื่อเด็กมีสมาธิยาวนานขึ้นก็จะรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้นยิ่งถ้านิทานเหล่านั้นได้รับการเสริมสร้างให้น่าสนใจด้วยเทคนิคใหม่แล้วก็จะได้ผลในการจัดกิจกรรมกับเด็กเหลือคณานับ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถการพูดเล่าเรื่องสูงขึ้นและสามารถนำไปใช้ชีวิตประจำวันอีกทั้งเป็นพื้นฐานที่จะเรียนรู้ในระดับสูงต่อไป

3. ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในการศึกษาความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง ตลอดจนเป็นแนวทางศึกษาวิจัยต่อไป ดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 ในการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ กระดานแม่เหล็กที่นำมาใช้ควรจะมีขนาดใหญ่และเด็กทุกคนมองเห็น ได้ชัดเจน สื่อรูปภาพที่คิดแม่เหล็กควรเตรียมไว้ให้มีความหลากหลาย ขนาดและรูปร่างให้พอเหมาะกับกระดานเพราะเด็กจะสร้างเป็นเรื่องราวได้และให้ความสนุกสนานมากขึ้น

3.1.2 การเลือกนิทาน เลือกนิทานที่เด็กชอบ มีความเหมาะสมกับวุฒิภาวะและวัยของเด็ก เป็นเรื่องที่เด็กสนใจ สั้น ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ครูสามารถสอดแทรกสิ่งที่ต้องการสอนเด็ก หรือเนื้อหาความรู้ต่างๆ ให้กับเด็กตามจุดประสงค์ที่ครูต้องการได้

3.1.3 การใช้เครื่องมือวัด (ปฏิบัติจริง) ในการวัดความสามารถก่อนและหลังการทดลอง ควรให้เวลาเด็กทำอย่างพอเหมาะกับวัยของเด็ก

3.1.4 การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพควรจัดให้ต่อเนื่อง อาจใช้ เวลา 1 ภาคเรียน หรือ 1 ปีการศึกษา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของเด็กเป็นสำคัญ

3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ควรมีการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อความสามารถด้านอื่นๆ นอกเหนือจากด้านการพูดเล่าเรื่อง เช่น ด้านการอ่าน ด้านการสื่อความหมาย การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์

3.2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดเล่าเรื่องของเด็กด้วยการจัดกิจกรรมอย่างอื่นนอกเหนือจากกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ เช่น กิจกรรมเกมการศึกษา กิจกรรมเล่นกลางแจ้ง กิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน กิจกรรมการทำขนม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546) *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546*
กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- กรมวิชาการ (2540) *คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540* กรุงเทพมหานคร
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- _____ (2546) *คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2546 อายุ 3 – 5 ปี*
กรุงเทพมหานคร กระทรวงศึกษาธิการ
- กรรณิการ์ พวงเกษม (2533) *การสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการทางสร้างสรรค์ในระดับ
ประถมศึกษากรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช*
- กระทรวงศึกษาธิการ (2546) *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546* กรุงเทพมหานคร
โรงพิมพ์คุรุสภา
- กระทรวงศึกษาธิการ (2539) *คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540 (อายุ 3 – 6 ปี)*
กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- กอบกมล ทบบัณฑิต (2548) *การเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย กรุงเทพมหานคร หน่วย
ศึกษานิเทศก์*
- เกริก ยืนพันธ์ (2539) *การเล่านิทาน พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร สุวีริยาสาส์น*
- กัลยา นิมจิตต์ (2545) *นิทานสร้างสรรค์นิสัยรักการอ่านรูปแบบการเล่านิทานของผู้ปกครองเด็ก
ปฐมวัย*
- กุลยา ดันดีผลาชีวะ (2541) *เอกสารคำสอน การศึกษาสำหรับผู้ปกครองของเด็กปฐมวัย*
กรุงเทพมหานคร
- _____ (2541) *การเล่านิทาน การศึกษาปฐมวัย 2 (2), 12 – 17*
- คะนิง เขาวพงษ์ (2534) “กลวิธีฝึกการพูดในเด็กเล็ก” *มิตรครู 33 (2) มกราคม*
- ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2540) *นักเล่านิทานสร้างนักอ่าน การพัฒนาหลักสูตร, 16 (130) 44 – 47*
- จุฬา สุขใส (2545) “ผลของการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองแบบมีความหมายที่มีต่อพัฒนาการ
ทางการพูดของเด็กปฐมวัย” *ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย)*
กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- จุฬารัตน์ อินนุพัฒน์ (2543) “พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์
การเล่นมุมบล็อก” *ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย)*
กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2521) *นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษากับการสอนระดับอนุบาล*
กรุงเทพมหานคร ไทยวัฒนาพานิชย์
- นงเยาว์ คลีกคล้าย (2543) “การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก” *ปริญญานิพนธ์การศึกษา*
มหาบัณฑิต กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- นฤมล จิวแพ (2549) “ผลการดำเนินงานประกอบภาพที่มีพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อของเด็กปฐมวัย”
ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ ประสานมิตร
- นฤมล เนียมหอม (2540) “การศึกษาสภาพและปัญหาการสอนภาษาแบบธรรมชาติในโรงเรียน
อนุบาล กรุงเทพมหานคร” *วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา*
การศึกษาปฐมวัย ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เนื่อน้อง สันับบุญ (2541) “ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์
การเล่านิทาน” *ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัย*
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- บุญชม ศรีสะอาด (2545) *การวิจัยสำหรับครู กรุงเทพมหานคร สุวีริสาส์น*
- บ้านกุดโจ่ง โรงเรียน (2552) *รายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษาประจำปีการศึกษา 2552*
(อัครสำเนา)
- เบญจมาศ พระธานี (2538) *ความคิดปกติทางการพูดและภาษา* ขอนแก่น ภาควิชาโสต
คอ นาติกลารังสีวิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ประคินันท์ อุปรมัย (2527) “การพัฒนาพฤติกรรมเด็กปฐมวัย” ใน *เอกสารการสอนชุดวิชา*
พฤติกรรมการสอนปฐมวัยศึกษา หน่วยที่ 6 หน้า 1–45 นนทบุรี สาขาวิชา
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ประภาพรรณ เอี่ยมสุภานิช (2551) “การปลูกฝังการบริโภคให้กับเด็กปฐมวัย” กรุงเทพมหานคร
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ปรีดา ปัญญาจันทร์ และจีวัน วิสาละ (2540) *เล่านิทานอย่างไรให้สนุก* พิมพ์ครั้งที่ 5
กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์บริษัทอัมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชจิง (มหาชน)
- ปานใจ จารุวิช (2548) “พฤติกรรมทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้อง
จอง กรุงเทพมหานคร” *ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย)*
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ผอบ โปษะกฤษณะ (2526) *ลักษณะของภาษาไทย* กรุงเทพมหานคร โอเคียนสโตร์

- พรทิพย์ วินโกมินทร์ (2542) *นิทานและหุ่นสำหรับเด็กปฐมวัย* กรุงเทพมหานคร สถาบันราชภัฏ
เพชรบุรีวิทยาลัยการรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
- พิมพ์พันธ์ เฉชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข *ทักษะ 5 C เพื่อการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้และการ
จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ* โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เพ็ญศรี แซ่ถิ่ม (2548) “ผลการใช้โทรทัศน์จำลองที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็ก
ปฐมวัย โรงเรียนบ้านปากละกู จังหวัดสตูล” การศึกษาค้นคว้าอิสระหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชา
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ไพพรรณ อินทนิล (2534) *เทคนิคการเล่านิทาน* กรุงเทพมหานคร สุวีริยาสาส์น
- ภรดี ศรีประยูร (2542) “รูปแบบการเล่านิทานทางโทรทัศน์ที่มีผลต่อความสามารถในการฟังและ
ความคงทนในการจำลอง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2” ปริญญานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต (เทคโนโลยีทางการศึกษา) กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- ธีราพร กลุณานันท์ (2535) *การพัฒนาบุคลิกภาพสำหรับเด็กปฐมวัย* นครสวรรค์ คอมพิวเตอร์
แอนด้ากราฟฟิค
- โยธิน ศันสนยุท และคณะ (2533) *จิตวิทยา* กรุงเทพมหานคร ภาควิชาจิตวิทยาคณะครุศาสตร์
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วรรณิ ศิริสุนทร (2532) *เอกสารการสอนวิชาการเล่านิทาน* กรุงเทพมหานคร ภาพพิมพ์
- วาโร เพ็งสวัสดิ์ (2542) *การวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย* กรุงเทพมหานคร สุวีริยาสาส์น
- วิจิตรา ครอบยุท (2547) “ความสามารถด้านการสื่อความหมายของเด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมการเล่น
เล่นมุมบล็อกแตกต่างกัน : กรณีศึกษาโรงเรียนร่วมไม้ จังหวัดชลบุรี” วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชา
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- วิริยะ สิริสิงห์ (2537) *การเขียนเรื่องสำหรับเด็ก* กรุงเทพมหานคร สุวีริยาสาส์น
- สนธยา อ่อนน้อม (2538) “ผลของการเสริมแรงในกิจกรรมการเล่าเรื่อง ที่มีต่อความเชื่อมั่นใน
ตนเองของเด็กปฐมวัย” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพมหานคร
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- สมคิด ชนแดง (2540) “ผลการจัดประสบการณ์การเล่านิทานเรื่องคำอุปสรรคและการเล่าเรื่องคำ
อุปสรรคประกอบการวาดภาพที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย”
ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สมศักดิ์ ปริพฺรณะ (2542) “นิทาน ความสำคัญและประโยชน์” สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
2 : 52

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541) คู่มือครู สื่อ และเครื่องเล่น ระดับก่อน
ประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ (2546) คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2446
(สำหรับเด็กอายุ 2 – 5 ปี) กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์คุรุสภา

สุภาวดี ศรีวรรณนะ (2542) พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม ภาควิชาการ
อนุบาลศึกษา สถาบันราชภัฏนครสวรรค์

หรรษา นิลวิเชียร (2535) หลักสูตรปฐมวัยศึกษา และแนวปฏิบัติ กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์
โอเดียนสโตร์

อุบล เวียงสมุทร (2538) “ความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์พื้นฐาน
ทางภาษาคด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน” ปรินญาณีพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
(ปฐมวัย) กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ

- 1) นางกอบกมล ทบบัณฑิต ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สาขาการศึกษาปฐมวัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 มีความเชี่ยวชาญด้านการวัดและการประเมินผลระดับปฐมวัยศึกษา และรับผิดชอบการจัดการศึกษาปฐมวัย
- 2) นายกว้าง ผลสุข ครูชำนาญการพิเศษ สาขาปฐมวัยศึกษา โรงเรียนบ้านค้อโนนเพ็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 มีความเชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย
- 3) นายนิตยา แข่งขัน ครูชำนาญการ สาขาปฐมวัยศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มีความเชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย

ภาคผนวก ข

กำหนดแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถ
ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย

กำหนดแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถ
ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านกุดโง้ง (สิริราษฎร์บำรุง) ปีการศึกษา 2553

ภาคเรียนที่ 1 ทดลองใช้ จำนวน 20 แผน

สัปดาห์ที่ /ปีการศึกษา	ชื่อหน่วย/วันที่	วันที่	สาระที่ควรเรียนรู้	นิทานเรื่อง
12 / 53	วัดความสามารถก่อนการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่องจำนวน 1 สัปดาห์			
13 / 53	ครอบครัวของฉัน	1	สมาชิกภายใน ครอบครัว	ครอบครัวของเรา
		2	การปฏิบัติตนต่อบุคคลในครอบครัว	บ้านของก้อย
		3	การรู้หน้าที่ของบุคคลในครอบครัว	ลูกหมูเด็กดี
		4	สมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์กัน	ลูกเพชรยอดกตัญญู
		5	ครอบครัวมีความรักเอื้ออาทร	ลูกแกะเกเร
14 / 53	ฝนจำ	6.	ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ	รุ่งกินน้ำ
		7.	การเกิดฝน	นุ่นน้อยท่องเที่ยว
		8.	ประโยชน์ของฝน	เมฆน้อย
		9.	โทษของฝน	ลูกหมีเป็นหวัด
		10.	สัตว์ที่พบในฤดูฝน	ลูกกบน่ารัก
15 / 53	ผีเสื้อแสนสวย	11.	ลักษณะของผีเสื้อ	ผีเสื้อแสนงาม
		12.	ที่อยู่และอาหาร	เจ้าหนอนแก้ว
		13.	วงจรชีวิตผีเสื้อ	ผีเสื้อน้อย
		14.	ประโยชน์ของผีเสื้อ	ดอกไม้แสนสวย
		15.	โทษของผีเสื้อ	เจ้าหนอนตัวร้าย
16 / 53	ต้นไม้ให้คุณ	16.	ส่วนประกอบของต้นไม้	ป่าแสนสุข
		17.	ต้นไม้มีประโยชน์อย่างไร	ต้นไม้แสนรัก
		18.	ถ้าโลกนี้ไม่มีต้นไม้จะเป็นอย่างไร	ลูกหมูสามตัว
		19.	เราช่วยดูแลต้นไม้ได้อย่างไร	ต้นไม้น้อย
		20.	เรามีวิธีการอนุรักษ์ต้นไม้ได้อย่างไร	ต้นไม้พูดได้
17 / 53	วัดความสามารถหลังการจัดกิจกรรมในการพูดเล่าเรื่องจำนวน 1 สัปดาห์			

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่ต่อความสามารถ
ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย

แผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ชั้นอนุบาลปีที่ 2
 โรงเรียนบ้านกุดโง้ง สัปดาห์ที่.....สาระที่ควรเรียนรู้ เรื่องธรรมชาติรอบตัว หน่วย ฝนจำ
 กิจกรรมเสริมประสบการณ์ปีการศึกษา 2553 ภาคเรียนที่ 1
 กิจกรรม วัน 1 สอนวันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2553 เวลา 9.00 – 10.00 น.

1. สาระสำคัญ

การเกิดฝน นำในแหล่งน้ำธรรมชาติระเหยกลายเป็นไอ เมื่อพบอากาศเย็นและอุณหภูมิลดลงพอเหมาะจะเวบตัวกันเป็นก้อนเมฆ ก็จะกลั่นตัวเป็นฝนตกลงมาบนพื้นดินและแหล่งน้ำตามธรรมชาติ

2. จุดประสงค์ เพื่อให้เด็กสามารถ

- 2.1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วถ่ายทอดเป็นเรื่องราวได้
- 2.2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวนิทานที่ฟังได้
- 2.3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้

3. สาระการเรียนรู้

3.1 สาระที่ควรรู้

- 3.1.1 ฤดูฝนเป็นฤดูแห่งความชุ่มชื้น
- 3.1.2 ฟังนิทานและเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับนิทาน

3.2 ประสบการณ์สำคัญ

- 3.2.1. การฟังเรื่องราวนิทาน เพลง คำคล้องจอง
- 3.2.2. แสดงความรู้สึกด้วยคำพูด
- 3.2.3. การอธิบายในเรื่องราวเกี่ยวกับนิทาน
- 3.2.4. การพูดกับผู้อื่นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง หรือเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง
- 3.2.5. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น
- 3.2.6 การรับรู้แสดงความรู้สึกผ่านสื่อ วัสดุ ของเล่น และผลงาน
- 3.2.7. การแสดงออกอย่างสนุกสนานกับเรื่องตลก ขำขัน และเรื่องราว / เหตุการณ์

4. ขั้นตอนกิจกรรม

ขั้นนำ

- 4.1 ครูและเด็กร่วมกัน ร้องเพลงฝนจำ พร้อมทั้งปรบมือประกอบจังหวะ

4.2 ครูนำแผ่นภาพประกอบการเกิดฝนตก มาให้เด็กๆดู สนทนาเกี่ยวกับแผ่นภาพ
ประกอบการเกิดฝนตก นั้น

ขั้นกิจกรรม

4.3 ครูเล่านิทานเรื่อง “เมฆน้อย” (ด้วยการเล่าตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง)

4.4 ครูสนทนากับเด็กๆเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทานเรื่อง “เมฆน้อย” เด็กร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทาน ครูกระตุ้นให้แรงเสริมขณะที่สนทนาซักถามโดยการใช้คำถามปลายเปิด

- เมื่อได้ยินว่าฝนนักเรียนนึกถึงอะไรบ้าง
- ใอน้ำมาจากที่ใดบ้าง มาได้อย่างไร
- ใอน้ำจะรวมตัวเมื่ออากาศเป็นอย่างไร
- เมื่อใอน้ำรวมตัวแล้วจะเกิดอะไรขึ้น

4.5 เปิดโอกาสให้เด็กๆช่วยกันเล่านิทานเรื่อง “เมฆน้อย” โดยการเล่าต่อเนื่องจนจบเรื่องตามความคิดของเด็กๆ

4.6 เด็กเข้ากลุ่มๆละ 4-5 คน ร่วมกันระดมความคิด วางแผน ตัดสินใจ ลงมือปฏิบัติสร้างเรื่องด้วยภาพตามความคิด โดยนำรูปภาพมาติดบนแผ่นกระดานแม่เหล็ก

4.7 ให้เด็กแต่ละคนในกลุ่มช่วยกันเล่านิทานจากภาพที่ร่วมกันสร้าง ครูบันทึกคำพูดของเด็กลงในแบบบันทึก เด็กได้เล่าเรื่องราวต่อเนื่องและสัมพันธ์กับภาพที่เด็กร่วมกันสร้าง

ขั้นสรุป

4.8 เด็กแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปเกี่ยวกับสาระสำคัญของนิทานเรื่องนี้ และเด็กเรียนรู้ได้
อะไรจากการปฏิบัติกิจกรรมในกลุ่ม ได้พบปัญหาอะไรจากการทำกิจกรรมร่วมกันและมีวิธีการ
แก้ปัญหานั้นอย่างไร

5.สื่อการเรียนรู้

- 5.1 กระดานแม่เหล็ก
- 5.2. รูปภาพต่างๆ ที่ติดแม่เหล็ก
- 5.3 นิทานเรื่อง “เมฆน้อย”
- 5.4 แผ่นภาพประกอบการเกิดฝนตก
- 5.5 เพลงฝนจ๋า

6. การวัดและประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของเด็กจากการร่วมกิจกรรมดังนี้

1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วถ่ายทอดเป็นเรื่องราวได้
2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวนิทานที่ฟังได้

3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้

6.2 เครื่องมือวัด

1. แบบบันทึกผลหลังการจัดกิจกรรม
2. แบบสังเกตพฤติกรรม

6.3 เกณฑ์การประเมิน

1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วนำมาถ่ายทอด เป็นเรื่องราวได้
 - ระดับ 3 ร่วมสนทนาโต้ตอบ เล่าเรื่องเป็นประโยคอย่างต่อเนื่อง
 - ระดับ 2 ร่วมสนทนาโต้ตอบ เล่าเรื่องเป็นประโยคแต่ขาดความต่อเนื่อง
 - ระดับ 1 ไม่ร่วมสนทนา ไม่ได้ตอบ เล่าเป็นคำๆแต่ไม่เป็นประโยค
2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้ถูกต้อง
 - ระดับ 3 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้ถูกต้อง
 - ระดับ 2 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้แต่ไม่สมบูรณ์
 - ระดับ 1 ไม่ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟัง
3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้
 - ระดับ 3 สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้อย่างต่อเนื่อง
 - ระดับ 2 สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้แต่ไม่ต่อเนื่อง
 - ระดับ 1 ไม่สร้างเรื่องด้วยภาพและไม่เล่าเรื่องราวประกอบภาพ

7. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

แบบสรุปผลการสังเกตพฤติกรรม การเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ
 หน่วยฝนจำ นิทานเรื่อง “เมฆน้อย” ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดุดโจ้ง
 ครั้งที่ 1 ภาคเรียนที่ 1/2553 สอนวันที่เดือน..... พ.ศ.....

เลขที่	1.ฟังนิทานเข้าใจแล้วนำมา ถ่ายทอด เป็นเรื่องราวได้			2.ตอบคำถาม เกี่ยวกับเรื่องราวใน นิทานที่ฟังได้			3.สร้างภาพและพูด เล่าเรื่องราวประกอบ ภาพได้			รวม คะแนน	สรุป
	3	2	1	3	2	1	3	2	1		
1.											
2.											
3.											
4.											
5.											
6.											
7.											
8.											
9.											
10.											
11.											
12.											
13.											
14.											
15.											
16.											
17.											
18.											
19.											

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับคุณภาพ	3	คะแนนเฉลี่ย	2.50 - 3.00	อยู่ในเกณฑ์ ดี
ระดับคุณภาพ	2	คะแนนเฉลี่ย	1.50 - 2.49	อยู่ในเกณฑ์ พอใช้
ระดับคุณภาพ	1	คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.49	อยู่ในเกณฑ์ ปรับปรุง

ภาคผนวก

นิทานเรื่องเมฆน้อย

นางอำไพ สวัสดิ์ราช ผู้แต่ง

วันนี้เมฆน้อยเป็นวันหยุด แม่อนุญาตให้เมฆน้อย ลอยเล่นลมได้ เมฆน้อยดีใจ ค่อยๆลอยขึ้น แม่บอกว่าอย่าไปไกลมากนักเดี๋ยวจะพลัดหลงทาง ช้าๆ ช้าๆ สูงขึ้น สูงขึ้นเหนือปุยเมฆ อากาศเย็นสบาย ลมพัดเบาๆ ปุยเมฆดีใจที่เมฆน้อยลอยมาใกล้จึงพูดว่า มาซิฉันจะพาเธอท่องเที่ยวไปไกลๆ เมฆน้อยพูดเบาๆว่า ไม่ได้นะปุยเมฆเดี๋ยวแม่จะเป็นห่วง ไม่เป็นไรฉันจะดูแลเธอ เมฆน้อยก้มลงมองเห็นแม่อนุญาต ก็ตอบตกลงไปกับปุยเมฆ ปุยเมฆพาเมฆน้อยลอยไปช้าๆลอยไปตามสายลม เย็นสบายจังเลยนะเมฆน้อย มองเห็นทุ่งหญ้าเขียวขจี ได้ยินเสียงนกร้องเบาๆ เห็นผีเสื้อบินชมดอกไม้ เห็นกระต่ายวิ่งเล่น กระโดดอยู่ที่สนามหญ้า หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด แปด เก้า แม่กระต่ายมีลูกน้อยเก้าตัว น่ารักจริงๆ เมฆน้อยรู้สึกสบาย ตัวเบาลอยตามลมไป กับปุยเมฆ ลอยไป ลอยไป ลอยไป เมฆน้อยได้ยินเสียงไก่งวง คังมาแต่ไกล ร้องไกลออกไป ไกลออกไป แล้วเมฆน้อยก็เลอกลับไป อ้าวต้องพาเมฆน้อยไปนอนแล้วซิ ปุยเมฆจึงพาเมฆน้อยกลับไปนอนที่บ้านกับแม่

เพลงฝนจำ

(ไม่ทราบนามผู้แต่ง)

ฝน ฝน ฝน
 พอถึงวันเวลา
 ฝน ฝน จำ
 พอฝนมาโปรยปรอย

บนฟ้าน้ำยามฝนมา
 ตกลงมาจากเมฆต้องลอย
 รู้ไหมว่าใครเขาคอย
 คั้นข้าวน้อย คอยน้ำฝนเอ๋ย

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ชั้นอนุบาลปีที่ 2
 โรงเรียนบ้านกุตโง้ง สัปดาห์ที่.....สาระที่ควรเรียนรู้ เรื่อง ธรรมชาติรอบตัว หน่วยฝนจำ
 กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ปีการศึกษา 2553 ภาคเรียนที่ 1
 กิจกรรม วัน 2 สอนวันที่..... เดือน.....พ.ศ. 2553 เวลา 9.30 – 10.30 น.

1. สาระสำคัญ

ในฤดูฝนจะมีปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นเองหลายอย่าง เช่น ฟ้าแลบ ฟ้าร้อง ฟ้าผ่า ลมพัด เมฆลอยตัวสีดำและรุ้งกินน้ำ

2. จุดประสงค์ เพื่อให้เด็กสามารถ

- 2.1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วถ่ายทอดเป็นเรื่องราวได้
- 2.2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวนิทานที่ฟังได้
- 2.3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้

3. สาระการเรียนรู้

3.1 สาระที่ควรรู้

- 3.1.1 ในฤดูฝนจะมีปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่สำคัญ
- 3.1.2 ฟังนิทานและเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับนิทาน

3.2 ประสบการณ์สำคัญ

- 3.2 1. การฟังเรื่องราวนิทาน เพลง คำคล้องจอง
- 3.2 2. แสดงความรู้สึกด้วยคำพูด
- 3.2 3. การอธิบายในเรื่องราวเกี่ยวกับนิทาน
- 3.2 4. การพูดกับผู้อื่นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง หรือเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง
- 3.2 5. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น
- 3.2 6. การรับรู้แสดงความรู้สึกผ่านสื่อ วัสดุ ของเล่น และผลงาน
- 3.2 7. การแสดงออกอย่างสนุกสนานกับเรื่องตลก ขำขัน และเรื่องราว / เหตุการณ์

4. ขั้นตอนกิจกรรม

ขั้นนำ

- 4.1 ครูและเด็กร่วมกันร้อง เพลงรุ้งกินน้ำ พร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบเพลง
- 4.2 ครูนำ ภาพฝนตก ภาพรุ้งกินน้ำ มาให้เด็กๆดู สนทนาเกี่ยวกับภาพ

ขั้นกิจกรรม

4.3 ครูเล่านิทานเรื่อง “รู้งกินน้ำ” (ด้วยการพูดเล่าตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง)

4.4 ครูสนทนากับเด็กๆเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทานเรื่อง “รู้งกินน้ำ” เด็กร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทาน ครูกระตุ้นให้แรงเสริมขณะที่สนทนาซักถามโดยการใช้คำถามปลายเปิด

- ลองทายซิว่าเรื่องนี้ น่าจะเกี่ยวกับอะไร
- จะเกิดอะไรขึ้นในเรื่องนี้ เพราะเหตุใด
- เด็กๆรู้ไหมว่าในเวลาที่ฝนตกจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง
- นิทานเรื่องนี้ มีใครบ้าง เขากำลังทำอะไร อยู่ที่ไหน

4.5. เปิดโอกาสให้เด็กๆช่วยกันเล่านิทานเรื่อง “รู้งกินน้ำ” โดยการเล่าต่อเนื่องจนจบเรื่องตามความคิดของเด็กๆ

4.6 เด็กเข้ากลุ่มๆละ 4-5 คน ร่วมกันระดมความคิด วางแผน ตัดสินใจ ลงมือปฏิบัติสร้างเรื่องด้วยภาพตามความคิด โดยนำรูปภาพมาติดบนแผ่นกระดานแม่เหล็ก

4.7 ให้เด็กแต่ละคนในกลุ่มช่วยกันเล่านิทานจากภาพที่ร่วมกันสร้าง ครูบันทึกคำพูดของเด็กลงในแบบบันทึก เด็กได้เล่าเรื่องราวต่อเนื่องและสัมพันธ์กับภาพที่เด็กร่วมกันสร้างขึ้น

ขั้นสรุป

4.8 เด็กแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปเกี่ยวกับสาระสำคัญของนิทานเรื่องนี้ และเด็กได้อะไรจากการปฏิบัติกิจกรรมในกลุ่ม และถามเด็กว่า ได้พบปัญหาอะไรจากการทำกิจกรรมร่วมกัน

5.สื่อการเรียนรู้

- 5.1 กระดาษแม่เหล็ก
- 5.2. รูปภาพต่างๆ ที่ติดแม่เหล็ก
- 5.3 นิทานเรื่อง “รู้งกินน้ำ”
- 5.4 ภาพสมาชิกคนในครอบครัว
- 5.5 ภาพฝนตก ภาพรู้งกินน้ำ
- 5.6 เพลง “รู้งกินน้ำ”

6. การวัดและประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของเด็กจากการร่วมกิจกรรมดังนี้

1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วถ่ายทอดเป็นเรื่องราวได้
2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวนิทานที่ฟังได้
3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้

6.2 เครื่องมือวัด

1. แบบบันทึกผลหลังการจัดกิจกรรม
2. แบบสังเกตพฤติกรรม

6.3 เกณฑ์การประเมิน

1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วนำมาถ่ายทอด เป็นเรื่องราวได้
 - ระดับ 3 ร่วมสนทนา ได้ตอบ เล่าเรื่องเป็นประโยคอย่างต่อเนื่อง
 - ระดับ 2 ร่วมสนทนา ได้ตอบ เล่าเรื่องเป็นประโยคแต่ขาดความต่อเนื่อง
 - ระดับ 1 ไม่ร่วมสนทนา ไม่ได้ตอบ เล่าเป็นคำๆแต่ไม่เป็นประโยค
2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้ถูกต้อง
 - ระดับ 3 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้ถูกต้อง
 - ระดับ 2 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้แต่ไม่สมบูรณ์
 - ระดับ 1 ไม่ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟัง
3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้ถูกต้อง
 - ระดับ 3 สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้
 - ระดับ 2 สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้แต่ขาดความต่อเนื่อง
 - ระดับ 1 ไม่สร้างเรื่องด้วยภาพและไม่เล่าเรื่องราวประกอบภาพ

ต่อเนื่อง

7. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

แบบสรุปผลการสังเกตพฤติกรรม การดำเนินทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ
หน่วย ฝนจำ นิทานเรื่อง รุ่งกินน้ำ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดโจ้ง
ครั้งที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 / 2553 สอนวันที่เดือน..... พ.ศ.....

เลขที่	1.ฟังนิทานเข้าใจแล้วนำมา ถ่ายทอด เป็นเรื่องราวได้			2.ตอบคำถาม เกี่ยวกับเรื่องราวใน นิทานที่ฟังได้ถูกต้อง			3.สร้างภาพและพูด เล่าเรื่องราวประกอบ ภาพได้ถูกต้อง			รวม คะแนน	สรุป
	3	2	1	3	2	1	3	2	1		
1.											
2.											
3.											
4.											
5.											
6.											
7.											
8.											
9.											
10.											
11.											
12.											
13.											
14.											
15.											
16.											
17.											
18.											
19.											

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับคุณภาพ	3	คะแนนเฉลี่ย	2.50 - 3.00	อยู่ในเกณฑ์ ดี
ระดับคุณภาพ	2	คะแนนเฉลี่ย	1.50 - 2.49	อยู่ในเกณฑ์ พอใช้
ระดับคุณภาพ	1	คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.49	อยู่ในเกณฑ์ ปรับปรุง

ภาคผนวก

นิทานเรื่อง รุ่งกินน้ำ

นางอำไพ สวัสดิราช ผู้แต่ง

มี...เรื่องเล่ามากมายหลายเรื่องเกี่ยวกับการเกิด รุ่งกินน้ำแต่เคยได้ยินเรื่องนี้กันหรือยังตาม
 ธรรมดาพระอาทิตย์กำลังส่องแสงเจิดจ้าอยู่บนท้องฟ้า ฝนก็จะไม่ตกเพราะพระอาทิตย์ที่แจ่มใสกับ
 ฝนที่แสนเศร้านั้นนั้น ตกลงกันว่าผลัดกันปรากฏตัว ทั้งคู่จึงไม่เคยได้พบกันเลย.....แต่วันหนึ่ง
 พระอาทิตย์กับ สายฝนปรากฏตัวขึ้นพร้อมๆกัน พระอาทิตย์ส่องแสงจ้าแผ่กว้างลงมาบนพื้น
 โลกและฝนก็ตกลงมาเป็นม่านหยดน้ำ พรหมลงบนแท่งหญ้า ป่า เขา หยดน้ำ และแสงสว่าง
 ประกอบกันเป็นสะพานสายหนึ่ง นั่นคือรุ่งกินน้ำ พระอาทิตย์พูดขึ้นว่า “ฉันจะสร้างสะพานนี้เพื่อ
 เดินทางไปตามหาเพื่อนรัก” สายฝนพูดขึ้นว่า “ฉันจะสร้างสะพานนี้เพื่อเดินทางไปตามหาพระ
 อาทิตย์” แล้วภาพที่น่าอัศจรรย์ก็ปรากฏขึ้น พระอาทิตย์ส่องแสงแรงกล้าที่สุดและเมฆฝนกระทบ
 กับมานแสงแดงแรงกระทบทำให้หยดประกายแสงที่ตกลงมากระจัดกระจายไปทั่วพื้นโลก สัตว์
 ต่างๆตกใจกลัวเมื่อเห็นฝนประหลาดตกลงมาเป็นประกายจึงพากันวิ่งหนี มีหนอนบางตัวเท่านั้นที่
 ไม่กลัวหยดน้ำที่ส่องแสงสว่าง พวกมันกลับเห็นว่าแสงประหลาดนี้ช่างสวยงาม น่ากิน จึงลองชิม
 ดู และด้วยเหตุนี้ เมื่อหนอนพวกนี้โตเต็มที่มีมันจึงกลายเป็นแมลงที่บินท่องเที่ยวตามลวดลาย สีรุ่ง
 กินน้ำทั้ง 7 สี

เพลงรุ่งกินน้ำ

(ไม่ทราบนามผู้แต่ง)

รุ่งเหลื่อมลายงดงาม
 สีม่วงครามอีกงามน้ำเงิน
 เขียวเหลือง เพลินดูน่าชม
 ช่างงามสมสีส้ม สีแดง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ชั้นอนุบาลปีที่ 2
 โรงเรียนบ้านกุคัง ตำบลที่.....สาระที่ควรเรียนรู้ เรื่อง ธรรมชาติรอบตัว หน่วย ฝน
 กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ปีการศึกษา 2553 ภาคเรียนที่ 1
 กิจกรรม วัน 3 สอนวันที่..... เดือน.....พ.ศ. 2553 เวลา 9.30 – 10.30 น.

1. สาระสำคัญ

สัตว์ที่พบในฤดูฝน มี กบ หอยทาก สัตว์ต่างๆมีรูปร่างลักษณะแตกต่างกัน

2. จุดประสงค์ เพื่อให้เด็กสามารถ

- 2.1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วถ่ายทอดเป็นเรื่องราวได้
- 2.2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวนิทานที่ฟังได้
- 2.3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้

3. สาระการเรียนรู้

3.1 สาระที่ควรรู้

3.1.1 สัตว์ที่พบในฤดูฝน มี กบ คางคก หอยทาก แมงมุม ผีเสื้อ สัตว์ต่างๆมีรูปร่างลักษณะแตกต่างกัน มีความสำคัญกับธรรมชาติ ทำให้เกิดความสุขในระบบนิเวศ

3.1.2 ฟังนิทานและเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับนิทาน

3.2 ประสบการณ์สำคัญ

- 3.2.1. การฟังเรื่องราวนิทาน เพลง คำคล้องจอง
- 3.2.2. แสดงความรู้สึกด้วยคำพูด
- 3.2.3. การอธิบายในเรื่องราวเกี่ยวกับนิทาน
- 3.2.4. การพูดกับผู้อื่นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง หรือเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง
- 3.2.5. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น
- 3.2.6. การรับรู้แสดงความรู้สึกผ่านสื่อ วัสดุ ของเล่น และผลงาน
- 3.2.7. การแสดงออกอย่างสนุกสนานกับเรื่องตลก ขำขัน และเรื่องราว / เหตุการณ์

4. ขั้นตอนกิจกรรม

ขั้นนำ

- 4.1 ครูและเด็กร่วมกันร้อง เพลง กบ พร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบเพลง
- 4.2 ครูนำภาพสัตว์ต่างๆ เช่น กบ คางคก หอยทาก แมงมุม ผีเสื้อ สัตว์ต่างๆมีรูปร่างลักษณะแตกต่างกัน มาให้เด็กๆดู สนทนาเกี่ยวกับภาพต่างๆ

ขั้นกิจกรรม

4.3 ครูเล่านิทานเรื่อง “เด็กชนกับกบ” (ด้วยการเล่าตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง)

4.4 ครูสนทนากับเด็กๆเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทานเรื่อง “เด็กชนกับกบ” เด็กร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทาน ครูกระตุ้นให้แรงเสริมขณะที่สนทนาซักถามโดยการใช้คำถามปลายเปิด

- ใครเคยเห็นกบบ้างๆ มีลักษณะเป็นอย่างไร
- กบมันร้องอย่างไร กบอาศัยอยู่ที่ใด
- ใครเคยเห็นสัตว์ในฤดูฝน มีสัตว์ชนิดใดบ้าง

4.5. เปิดโอกาสให้เด็กๆช่วยกันเล่านิทานเรื่อง “เด็กชนกับกบ” โดยการเล่าต่อเนื่องจนจบเรื่องตามความคิดของเด็กๆ

4.6 เด็กเข้ากลุ่มๆละ 4–5 คน ร่วมกันระดมความคิด วางแผน ตัดสินใจ ลงมือปฏิบัติสร้างเรื่องด้วยภาพตามความคิด โดยนำรูปภาพมาติดบนแผ่นกระดานแม่เหล็ก

4.7 ให้เด็กแต่ละคนในกลุ่มช่วยกันเล่านิทานจากภาพที่ร่วมกันสร้าง ครูบันทึกคำพูดของเด็กลงในแบบบันทึก เด็กได้เล่าเรื่องราวต่อเนื่องและสัมพันธ์กับภาพที่เด็กร่วมกันสร้าง

ขั้นสรุป

4.8 เด็กแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปเกี่ยวกับสาระสำคัญของนิทานเรื่อง “เด็กชนกับกบ” และเด็กได้เรียนรู้อะไรจากการปฏิบัติกิจกรรมในกลุ่ม

5.สื่อการเรียนรู้

- 5.1 กระดาษแม่เหล็ก
- 5.2. รูปภาพต่างๆ ที่ติดแม่เหล็ก
- 5.3 นิทานเรื่อง “เด็กชนกับกบ”
- 5.4 ภาพกบ คางคก หอยทาก แมงมุม ผีเสื้อ
- 5.5 เพลง “กบ”

6. การวัดและประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของเด็กจากการร่วมกิจกรรมดังนี้

1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วถ่ายทอดเป็นเรื่องราวได้
2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวนิทานที่ฟังได้
3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้

6.2 เครื่องมือวัด

1. แบบบันทึกผลหลังการจัดกิจกรรม
2. แบบสังเกตพฤติกรรม

6.3 เกณฑ์การประเมิน

1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วนำมาถ่ายทอด เป็นเรื่องราวได้
 - ระดับ 3 ร่วมสนทนา ได้ตอบ เล่าเรื่องเป็นประโยคอย่างต่อเนื่อง
 - ระดับ 2 ร่วมสนทนา ได้ตอบ เล่าเรื่องเป็นประโยคแต่ขาดความต่อเนื่อง
 - ระดับ 1 ไม่ร่วมสนทนา ไม่ได้ตอบ เล่าเป็นคำๆแต่ไม่เป็นประโยค
2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้ถูกต้อง
 - ระดับ 3 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้ถูกต้อง
 - ระดับ 2 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้แต่ไม่ค่อยถูกต้อง
 - ระดับ 1 ไม่รวมตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟัง
3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้
 - ระดับ 3 สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้อย่างต่อเนื่อง
 - ระดับ 2 สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้แต่ไม่ต่อเนื่อง
 - ระดับ 1 ไม่สร้างเรื่องด้วยภาพและไม่เล่าเรื่องราวประกอบภาพ

7. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

แบบสรุปผลการสังเกตพฤติกรรม การเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ
หน่วย ฝนจำ นิทานเรื่อง “เด็กชนกับกบ” ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุดโจ่ง
ครั้งที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 / 2553 ตอนวันที่เดือน..... พ.ศ.....

เลขที่	1.ฟังนิทานเข้าใจแล้ว นำมาถ่ายทอด เป็น เรื่องราวได้			2.ตอบคำถาม เกี่ยวกับเรื่องราวใน นิทานที่ฟังได้			3.สร้างภาพและพูด เล่าเรื่องราวประกอบ ภาพได้			รวม คะแนน	สรุป
	3	2	1	3	2	1	3	2	1		
1.											
2.											
3.											
4.											
5.											
6.											
7.											
8.											
9.											
10.											
11.											
12.											
13.											
14.											
15.											
16.											
17.											
18.											
19.											

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับคุณภาพ	3	คะแนนเฉลี่ย	2.50 - 3.00	อยู่ในเกณฑ์ ดี
ระดับคุณภาพ	2	คะแนนเฉลี่ย	1.50 - 2.49	อยู่ในเกณฑ์ พอใช้
ระดับคุณภาพ	1	คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.49	อยู่ในเกณฑ์ ปรับปรุง

ภาคผนวก

นิทานเรื่อง เด็กชนกับกบ

นางอำไพ สวัสดิ์ดิราช ผู้แต่ง

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีเด็กชายสามคนเป็นเพื่อนกัน เด็กชายทั้งสามพากันไปเที่ยวเล่นที่ริมสระน้ำแห่งหนึ่งอย่างสนุกสนานพลัดพลิน ขณะที่เด็กทั้งสามกำลังเล่นกันอยู่นั้น เด็กคนหนึ่งเห็นฝูงกบ จึงบอกเพื่อนอีกสองคนให้มาดู “เฮ้ มาทางนี้เร็วสิ มาดูอะไรนี่” เด็กชนบอกเพื่อนๆ และพูดต่อว่า “พวกเรามาช่วยกันไล่เจ้ากบเหล่านั้นให้กระโดดขึ้นมาจากน้ำกันเถอะ มันคงสนุกมากเลย” จากนั้นเด็กชนทั้งสามจึงมองหาสิ่งของที่ จะขว้างปาไปยังฝูงกบ

ขณะนั้น กบตัวใหญ่ที่สุดเห็นพวกเด็กๆ กำลังจะรังแกฝูงกบของตน มันตกใจมากจึงคิดหาทางป้องกันและแก้ไข มันกระโดดขึ้นไปบนใบบัวที่ลอยอยู่เหนือผิวน้ำตรงหน้าเด็กทั้งสามคน แล้วตะโกนว่า “หยุดนะ” เด็กทั้งสามมองมาที่กบตัวนั้น กบพูดต่อว่า “ถ้าพวกเธอเป็นกบเหมือนฉัน เธอคงไม่ชอบให้ใครเอาก้อนหินมาขว้างพวกเธอแน่ มันอาจเป็นเรื่องสนุกสำหรับพวกเธอ แต่พวกเราไม่สนุกด้วยเลย” เด็กชนทั้งสามจึงหยุดชะงักและคิดได้ว่าการรังแกกบเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แล้วเด็กทั้งสามก็เดินจากไป

เพลงกบ

(เดือนใจ ศรีมารุต)

อบ อบ อบ อบ

เสียงกบ ฟังแต่ไกล

ไปไปเราไป

โคดไปให้เหมือนอย่างกบ

โคดลงดู

เมื่อเห็นศัตรูรีบหลบ

เมื่อฝนตกมันร้อง อบ อบ อบ อบ

ไปทั่วทุ่งนา

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ชั้นอนุบาลปีที่ 2
 โรงเรียนบ้านกุดโง้ง สัปดาห์ที่.....สาระที่ควรเรียนรู้ เรื่อง ธรรมชาติรอบตัว หน่วยฝนจำ
 กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ปีการศึกษา 2553 ภาคเรียนที่ 1
 กิจกรรม วัน 4 สอนวันที่..... เดือน.....พ.ศ. 2553 เวลา 9.30 – 10.30 น.

1. สาระสำคัญ

ฤดูฝน เป็นฤดูที่มีฝนตกมาก ทำให้พื้นดินมีความชุ่มชื้น มีน้ำเพิ่มขึ้นมากจึงทำให้ต้นไม้
 เจริญเติบโต

2. จุดประสงค์ เพื่อให้เด็กสามารถ

- 2.1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วถ่ายทอดเป็นเรื่องราวได้
- 2.2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องรวมนิทานที่ฟังได้
- 2.3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้

3. สาระการเรียนรู้

3.1 สาระที่ควรรู้

- 3.1.1 ประโยชน์ของฝน ทำให้ต้นไม้เจริญเติบโต
- 3.1.2 ฟังนิทานและเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับนิทาน

3.2 ประสบการณ์สำคัญ

- 3.2 1. การฟังเรื่องราวนิทาน เพลง คำคล้องจอง
- 3.2 2. แสดงความรู้สึกด้วยคำพูด
- 3.2 3. การอธิบายในเรื่องราวเกี่ยวกับนิทาน
- 3.2 4. การพูดกับผู้อื่นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง หรือเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง
- 3.2 5. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น
- 3.2 6. การรับรู้แสดงความรู้สึกผ่านสื่อ วัสดุ ของเล่น และผลงาน
- 3.2 7. การแสดงออกอย่างสนุกสนานกับเรื่องตลก ขำขัน และเรื่องราว / เหตุการณ์

4. ขั้นตอนกิจกรรม

ขั้นนำ

- 4.1 ครูและเด็กร่วมกันท่อง คำคล้องจอง ฝนตกพริ้วๆ พร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบคำ
 คล้องจอง
- 4.2 ครูนำภาพฝนตกพริ้วๆ ภาพต้นไม้สดชื่น มาให้เด็กๆดู ร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับภาพ

ขั้นกิจกรรม

4.3 ครูเล่านิทานเรื่อง “ต้นไม้ของแป้ง” (ด้วยการเล่าตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง)

4.4 ครูสนทนากับเด็กๆเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทานเรื่อง “ต้นไม้ของแป้ง” เด็กร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทาน ครูกระตุ้นให้แรงเสริมขณะที่สนทนาซักถามโดยการใช้คำถามปลายเปิด

- เด็กๆชอบดูฝนหรือไม่ เพราะเหตุใดจึงชอบ
- ทำไมพื้นดินจึงแฉะเพราะอะไร
- ถ้าฝนไม่ตกพื้นดินจะเป็นอย่างไร
- สนามหญ้ามีสีเขียว ต้นไม้มีสีเขียว
- การปลูกต้นไม้ให้ประโยชน์อย่างไรบ้าง

4.5 เปิดโอกาสให้เด็กๆช่วยกันเล่านิทานเรื่อง “ต้นไม้ของแป้ง” โดยการเล่าต่อเนื่องจนจบเรื่องตามความคิดของเด็กๆ

4.6 เด็กเข้ากลุ่มๆละ 4-5 คน ร่วมกันระดมความคิด วางแผน คัดลีนใจ ลงมือปฏิบัติสร้างเรื่องด้วยภาพตามความคิด โดยนำรูปภาพมาติดบนแผ่นกระดานแม่เหล็ก

4.7 ให้เด็กแต่ละคนในกลุ่มช่วยกันเล่านิทานจากภาพที่ร่วมกันสร้าง ครูบันทึกคำพูดของเด็กลงในแบบบันทึก เด็กได้เล่าเรื่องราวต่อเนื่องและสัมพันธ์กับภาพที่เด็กร่วมกันสร้าง

ขั้นสรุป

4.8 เด็กแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปเกี่ยวกับสาระสำคัญของนิทานเรื่องนี้ และให้เด็กช่วยกันบอกว่า ได้เรียนรู้อะไร เรื่องใดบ้าง จากการปฏิบัติกิจกรรมในกลุ่ม

5. สื่อการเรียนรู้

- 5.1 กระดาษแม่เหล็ก
- 5.2. รูปภาพต่างๆ ที่ติดแม่เหล็ก
- 5.3 นิทานเรื่อง “ต้นไม้ของแป้ง”
- 5.4 ภาพฝนตกพริ้วๆ ภาพต้นไม้สดชื่น
- 5.5 คำคล้องจองฝนตกพริ้วๆ

6. การวัดและประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของเด็กจากการร่วมกิจกรรมดังนี้

1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วถ่ายทอดเป็นเรื่องราวได้
2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวนิทานที่ฟังได้
3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้

6.2 เครื่องมือวัด

1. แบบบันทึกผลหลังการจัดกิจกรรม
2. แบบสังเกตพฤติกรรม

6.3 เกณฑ์การประเมิน

1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วนำมาถ่ายทอด เป็นเรื่องราวได้
 - ระดับ 3 ร่วมสนทนา ได้ตอบ เล่าเรื่องเป็นประโยคอย่างต่อเนื่อง
 - ระดับ 2 ร่วมสนทนาได้ตอบ เล่าเรื่องเป็นประโยคแต่ขาดความต่อเนื่อง
 - ระดับ 1 ไม่ร่วมสนทนา ไม่ได้ตอบ เล่าเป็นคำๆแต่ไม่เป็นประโยค
2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟัง ได้ถูกต้อง
 - ระดับ 3 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้ถูกต้อง
 - ระดับ 2 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้แต่ไม่สมบูรณ์
 - ระดับ 1 ไม่รวมตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟัง
3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้
 - ระดับ 3 สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้อย่างต่อเนื่อง
 - ระดับ 2 สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้แต่ไม่ต่อเนื่อง
 - ระดับ 1 ไม่สร้างเรื่องด้วยภาพและไม่เล่าเรื่องราวประกอบภาพ

7. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

แบบสรุปผลการสังเกตพฤติกรรม การเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ
 หน่วย ส่นจำ นิทานเรื่อง “ต้นไม้ของแป๊ะ” ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกุคโจ้ง
 ครั้งที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 / 2553 สอนวันที่เดือน..... พ.ศ.....

เลขที่	1.ฟังนิทานเข้าใจแล้วนำมา ถ่ายทอด เป็นเรื่องราวได้			2.ตอบคำถาม เกี่ยวกับเรื่องราวใน นิทานที่ฟังได้ถูกต้อง			3.สร้างภาพและพูด เล่าเรื่องราวประกอบ ภาพได้ถูกต้อง			รวม คะแนน	สรุป
	3	2	1	3	2	1	3	2	1		
1.											
2.											
3.											
4.											
5.											
6.											
7.											
8.											
9.											
10.											
11.											
12.											
13.											
14.											
15.											
16.											
17.											
18.											
19.											

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับคุณภาพ	3	คะแนนเฉลี่ย	2.50 - 3.00	อยู่ในเกณฑ์ ดี
ระดับคุณภาพ	2	คะแนนเฉลี่ย	1.50 - 2.49	อยู่ในเกณฑ์ พอใช้
ระดับคุณภาพ	1	คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.49	อยู่ในเกณฑ์ ปรับปรุง

ภาคผนวก

นิทานเรื่อง “ต้นไม้ของแป้ง”

นางอำไพ สวัสดิ์ราช ผู้แต่ง

วันนี้แป้งเรียนเรื่องต้นไม้ที่โรงเรียน คุณครูเล่าว่าเมื่อเราปลูกต้นไม้เราควรดูแลมันอย่างดี วันหนึ่งเราจะได้รับเงา ผลไม้ ดอกไม้ และ อีกมากมาย แป้งก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน พอกลับมาถึงบ้าน แป้งเล่าเรื่องที่ยากลองปลูกต้นไม้ให้คุณพ่อฟัง คุณพ่อก็เห็นด้วยและอธิบายถึง ประโยชน์ที่ได้จากการปลูกต้นไม้ ถ้าฝนตกก็จะทำให้ต้นไม้แตกออกออกผลเจริญเติบโตได้เร็ว ไม่ว่าจะเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แล้วต้นไม้ยังทำ ให้อากาศบริสุทธิ์และเป็นสดชื่นอีกด้วยพอต้นไม้ ออกดอกออกผลก็ทำให้เรามีผลไม้กิน ได้ก็ต่างหากในคืนนั้นแป้งนอนหลับไปพร้อมกับความคิดที่ว่า จะขอให้คุณพ่อพาไปหาซื้อต้นไม้มาปลูกไว้ที่สวน หลังบ้าน ในวันต่อมาพอแป้งกลับจากโรงเรียน คุณพ่อนำต้นมะม่วงมาให้พร้อมกับบอกว่าให้แป้ง ดูแลและรักษาไว้ให้ดี แล้วทั้งคู่ก็ช่วยกันปลูกต้นไม้ที่สวนหลังบ้าน

คำคล้องจองฝนตกพราว

ไม้ทรานนามผู้แต่ง

ฝนตกพราวๆ	แม่คำกวงร่ม
แกเดินก้มๆ	อยู่ข้างกำแพง
ประเดี้ยวแดดออก	ไปบอกพ่อแดง
หนูไม่มีแรง	หุบร่มให้ที

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ ชั้นอนุบาลปีที่ 2
 โรงเรียนบ้านกุดโง้ง ตำบลห้วยทราย.....สาระที่ควรเรียนรู้ เรื่อง ธรรมชาติรอบตัว หน่วย ฝนจำ
 กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ปีการศึกษา 2553 ภาคเรียนที่ 1
 กิจกรรม วัน 5 สอนวันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2553 เวลา 9.30 – 10.30 น.

1. สาระสำคัญ

ฝนตกมีประโยชน์และมีโทษ หากเรารู้วิธีป้องกันและปฏิบัติตน ในขณะที่ฝนตกได้ถูกต้อง จะทำให้พ้นจากการเป็นหวัดและมีสุขภาพแข็งแรง

2. จุดประสงค์ เพื่อให้เด็กสามารถ

- 2.1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วถ่ายทอดเป็นเรื่องราวได้
- 2.2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวนิทานที่ฟังได้
- 2.3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้

3. สาระการเรียนรู้

3.1 สาระที่ควรรู้

3.1.1 ฝนตกมีประโยชน์และมีโทษ หากเรารู้วิธีป้องกันและรักษาตนเอง จะทำให้พ้นจากการเป็นหวัด

3.1.2 ฟังนิทานและเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับนิทาน

3.2 ประสบการณ์สำคัญ

- 3.2.1. การฟังเรื่องราวนิทาน เพลง คำคล้องจอง
- 3.2.2. แสดงความรู้สึกด้วยคำพูด
- 3.2.3. การอธิบายในเรื่องราวเกี่ยวกับนิทาน
- 3.2.4. การพูดกับผู้อื่นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง หรือเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง
- 3.2.5. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น
- 3.2.6. การรับรู้แสดงความรู้สึกผ่านสื่อ วัสดุ ของเล่น และผลงาน
- 3.2.7. การแสดงออกอย่างสนุกสนานกับเรื่องตลก ขำขัน และเรื่องราว / เหตุการณ์

4. ขั้นตอนกิจกรรม

ขั้นนำ

- 4.1 ครูและเด็กร่วมกันร้องเพลงสนุก พร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบ
- 4.2 ครูนำภาพเด็กเป็นหวัด ภาพเด็กเป็นไข้ไปหาหมอ มาให้เด็กๆ ร่วมกันสนทนา

เกี่ยวกับภาพ

ขั้นกิจกรรม

- 4.3 ครูเล่านิทานเรื่อง “ลูกหมีเป็นหวัด” (ด้วยการเล่าตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง)
- 4.4 ครูสนทนากับเด็กๆ เกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทานเรื่อง “ลูกหมีเป็นหวัด” เด็กร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทาน ครูกระตุ้นให้แรงเสริมขณะที่สนทนาซักถามโดยการ ใช้คำถาม
 - เด็กๆชอบใครมากที่สุด ในนิทานเรื่องนี้ เพราะเหตุใด
 - ถ้าฝนไม่ตกจะเป็นอย่างไร
 - เมื่อไม่สบาย เป็นหวัด ควรทำอย่างไร
 - เรามีวิธีป้องกัน การเป็นหวัดได้อย่างไร

4.5. เปิดโอกาสให้เด็กๆช่วยกันเล่านิทานเรื่อง “ลูกหมีเป็นหวัด” โดยการเล่าต่อเนื่องจนจบเรื่องตามความคิดของเด็กๆ

4.6 เด็กเข้ากลุ่มๆละ 4 – 5 คน ร่วมกันระดมความคิด วางแผน ตัดสินใจ ลงมือปฏิบัติสร้างเรื่องด้วยภาพตามความคิด โดยนำรูปภาพมาติดบนแผ่นกระดานแม่เหล็ก

4.7 ให้เด็กแต่ละคนในกลุ่มช่วยกันเล่านิทานจากภาพที่ร่วมกันสร้าง ครูบันทึกคำพูดของเด็กลงในแบบบันทึก เด็กได้เล่าเรื่องราวต่อเนื่องและสัมพันธ์กับภาพที่เด็กร่วมกันสร้าง

ขั้นสรุป

4.8 เด็กแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปเกี่ยวกับสาระสำคัญของนิทานเรื่อง “ลูกหมีเป็นหวัด” และเด็กช่วยกันคิดและตอบว่า ได้เรียนรู้อะไรจากการปฏิบัติกิจกรรมในกลุ่ม

5. สื่อการเรียนรู้

- 5.1 กระดาษแม่เหล็ก
- 5.2. รูปภาพต่างๆ ที่ติดแม่เหล็ก
- 5.3 นิทานเรื่อง “ลูกหมีเป็นหวัด”
- 5.4 ภาพเด็กเป็นหวัด ภาพเด็กเป็นไข้ไปหาหมอ
- 5.5 เพลงสนุก

6. การวัดและประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของเด็กจากการร่วมกิจกรรมดังนี้

1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วถ่ายทอดเป็นเรื่องราวได้
2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวนิทานที่ฟังได้
3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้

6.2 เครื่องมือวัด

1. แบบบันทึกผลหลังการจัดกิจกรรม
2. แบบสังเกตพฤติกรรม

6.3 เกณฑ์การประเมิน

1. ฟังนิทานเข้าใจแล้วนำมาถ่ายทอด เป็นเรื่องราวได้
 - ระดับ 3 ร่วมสนทนา ได้ตอบ เล่าเรื่องเป็นประโยคอย่างต่อเนื่อง
 - ระดับ 2 ร่วมสนทนา ได้ตอบ เล่าเรื่องเป็นประโยคแต่ขาดความต่อเนื่อง
 - ระดับ 1 ไม่ร่วมสนทนา ไม่ได้ตอบ เล่าเป็นคำๆแต่ไม่เป็นประโยค
2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้ถูกต้อง
 - ระดับ 3 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้ถูกต้อง
 - ระดับ 2 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟังได้แต่ไม่ค่อยถูกต้อง
 - ระดับ 1 ไม่รวมตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ฟัง
3. สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้
 - ระดับ 3 สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้อย่างต่อเนื่อง
 - ระดับ 2 สร้างเรื่องด้วยภาพและพูดเล่าเรื่องราวประกอบภาพได้แต่ไม่ต่อเนื่อง
 - ระดับ 1 ไม่สร้างเรื่องด้วยภาพและไม่เล่าเรื่องราวประกอบภาพ

7. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

แบบสรุปผลการสังเกตพฤติกรรม การดำนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ
หน่วย ฝนจำ นิทานเรื่อง “ลูกหมีเป็นหวัด” ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดุดโจ้ง
ครั้งที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 / 2553 สอนวันที่เดือน..... พ.ศ.....

เลขที่	1.ฟังนิทานเข้าใจแล้วนำมา ถ่ายทอด เป็นเรื่องราวได้			2.ตอบคำถาม เกี่ยวกับเรื่องราวใน นิทานที่ฟังได้ถูกต้อง			3.สร้างภาพและพูด เล่าเรื่องราวประกอบ ภาพได้ถูกต้อง			รวม คะแนน	สรุป
	3	2	1	3	2	1	3	2	1		
1.											
2.											
3.											
4.											
5.											
6.											
7.											
8.											
9.											
10.											
11.											
12.											
13.											
14.											
15.											
16.											
17.											
18.											
19.											

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับคุณภาพ	3	คะแนนเฉลี่ย	2.50 - 3.00	อยู่ในเกณฑ์ ดี
ระดับคุณภาพ	2	คะแนนเฉลี่ย	1.50 - 2.49	อยู่ในเกณฑ์ พอใช้
ระดับคุณภาพ	1	คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.49	อยู่ในเกณฑ์ ปรับปรุง

ภาคผนวก

นิทานลูกหมีเป็นหวัด

นางอำไพ สวัสดิ์ราช ผู้แต่ง

วันหนึ่งในตอนเย็นหลังโรงเรียนเลิกแล้ว ลูกหมีและหนูไก่อีกกลับจากโรงเรียนด้วยกันพอดี ฝนตกหนัก หนูไก่อึงชวนลูกหมีรีบหลบฝนและรีบกลับบ้าน แต่หนูไก่อไม่ยอมกลับ เพราะฝนตกหนักไม่ได้เตรียมร่มมา ลูกหมีจะกลับ หนูไก่อึงเตือนลูกหมี ถ้าลูกหมีเดินตากฝนจะทำให้ลูกหมีไม่สบาย ลูกหมีไม่เชื่อและเดินกลับบ้าน

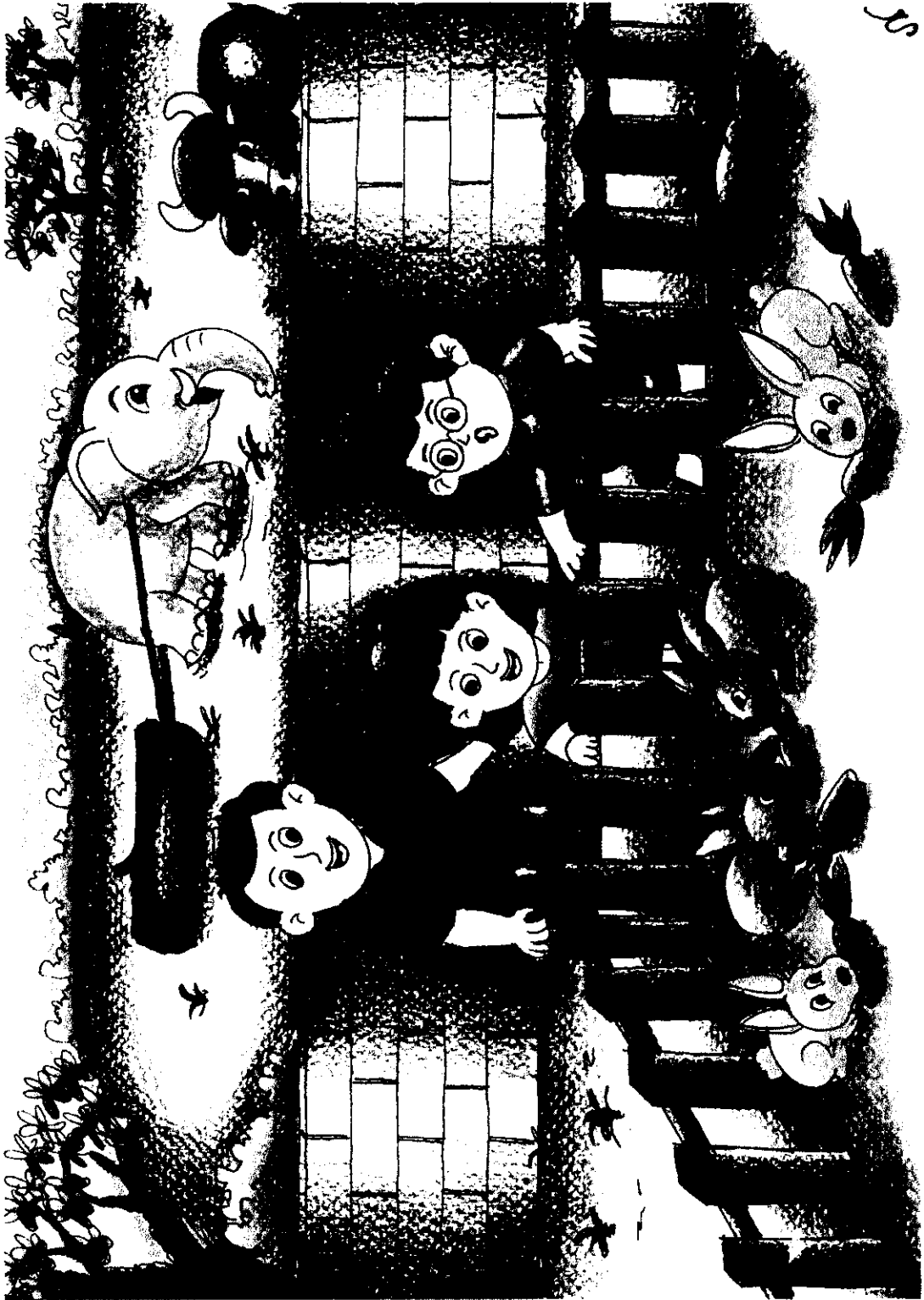
พอกลับถึงบ้านลูกหมีไม่สบาย ลูกหมีก็จามฮักแซ่.....ฮักแซ่ ปวดหัวตัวร้อนมีอาการเป็นไข้ คุณแม่และคุณพ่อจึงพาไปหาหมอ ลูกหมีหยุดเรียนตั้งหลายวัน เพื่อนๆทราบข่าวจึงมาเยี่ยมลูกหมี และอวยพรให้ลูกหมีหายเร็วๆนะ

เพลงฝน

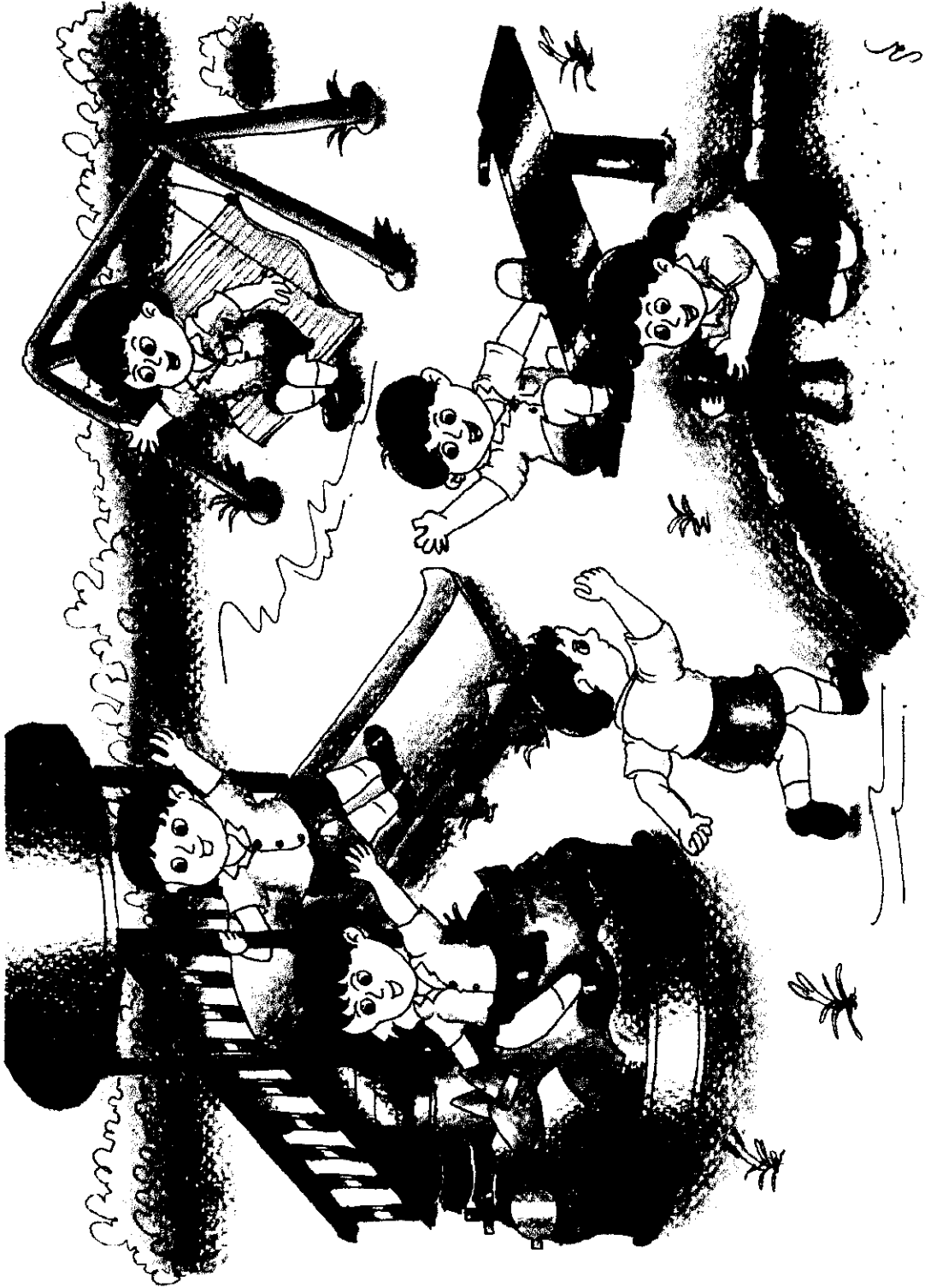
(ไม่ทราบนามผู้แต่ง)

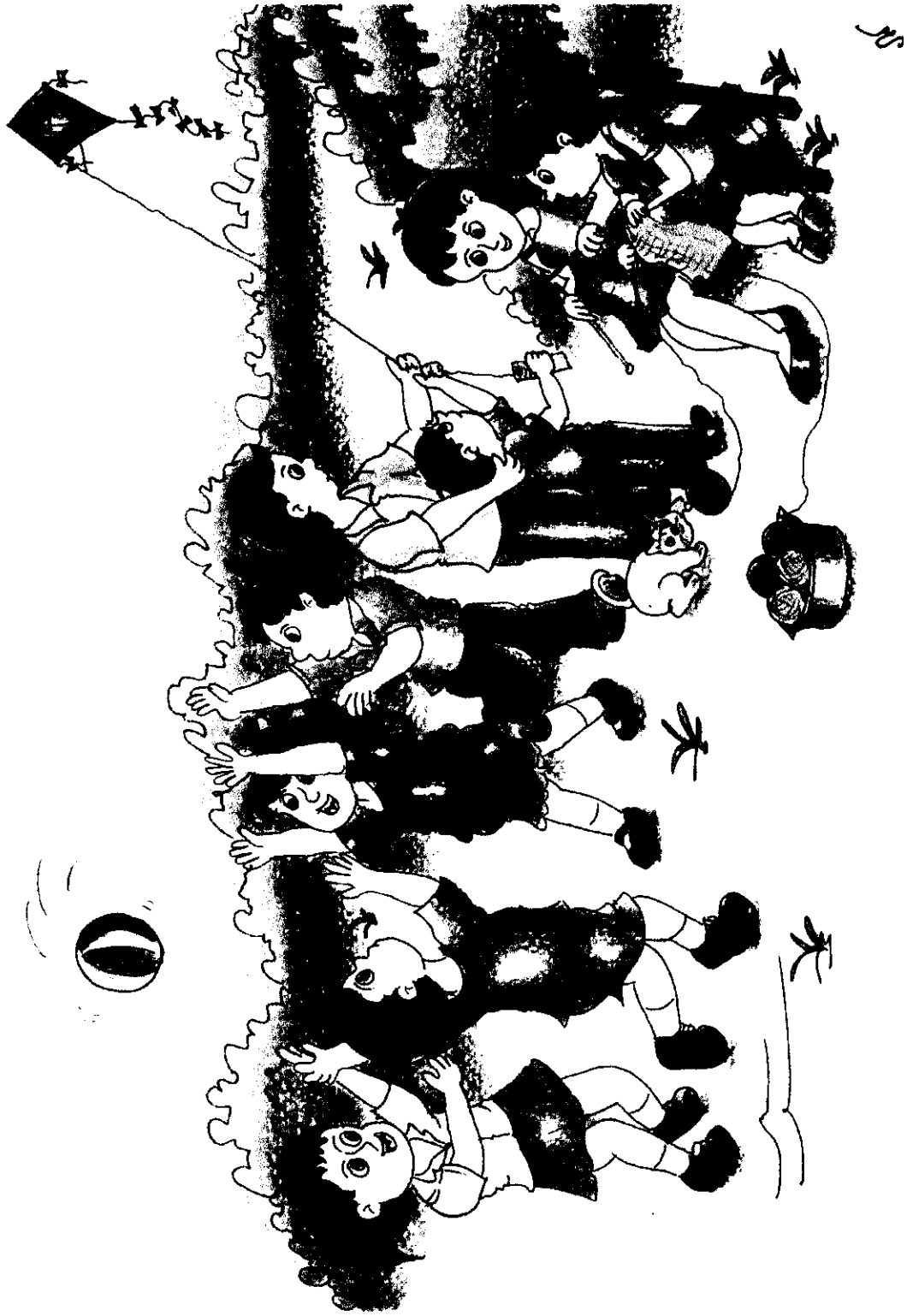
ซ่า ซ่า ซ่า ฝนตกลงมากกระเด็นเป็นฝอย
 เต็ๆ หลบฝนกันหน่อย (ซ่า) ถูกฝนเล็กน้อย จะเป็นหวัดเออ ฮักแซ่ ฮักแซ่ (ซ่า)

ภาคผนวก ง
เครื่องมือ (แบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง)
ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2

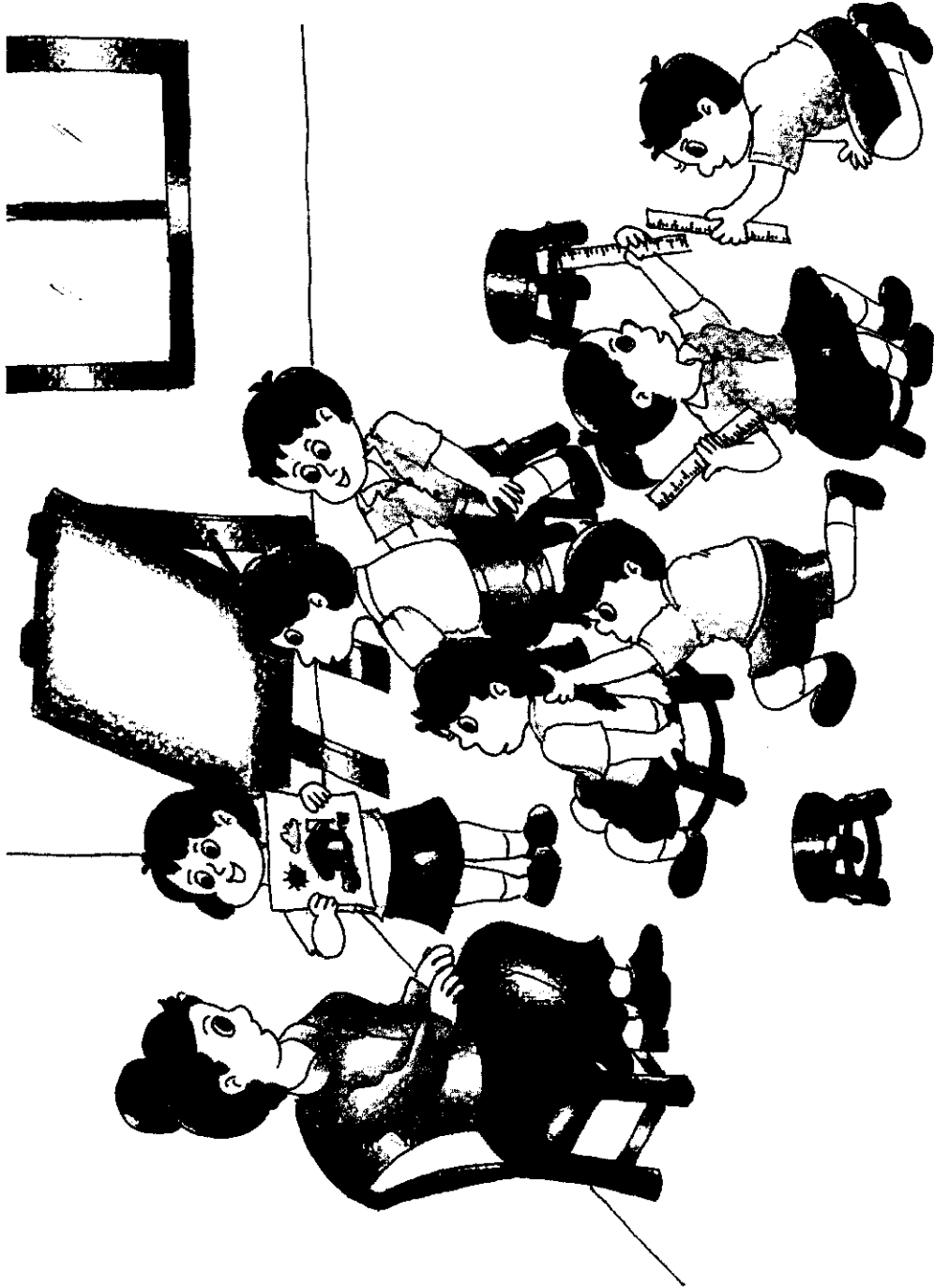

30

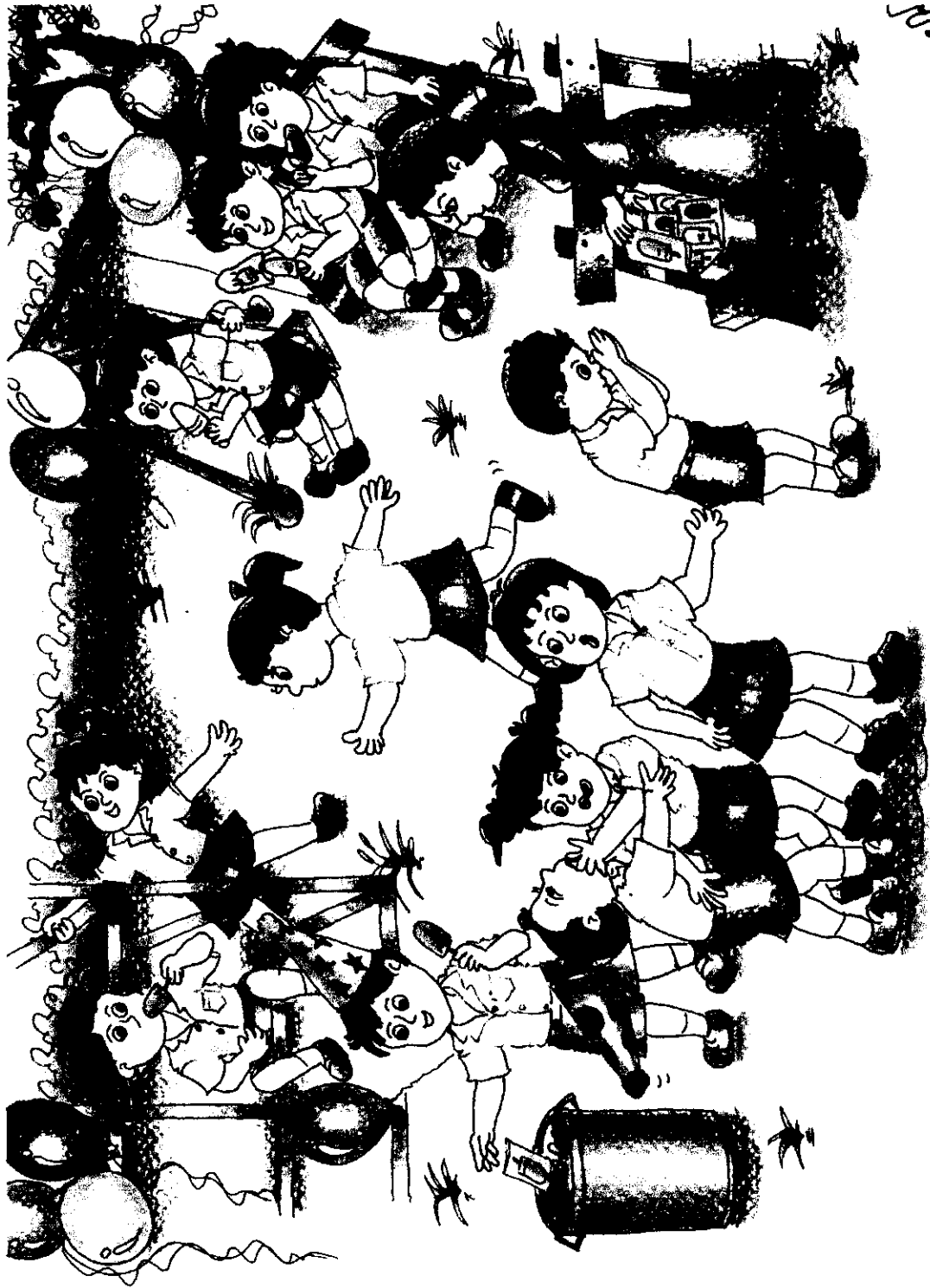
no

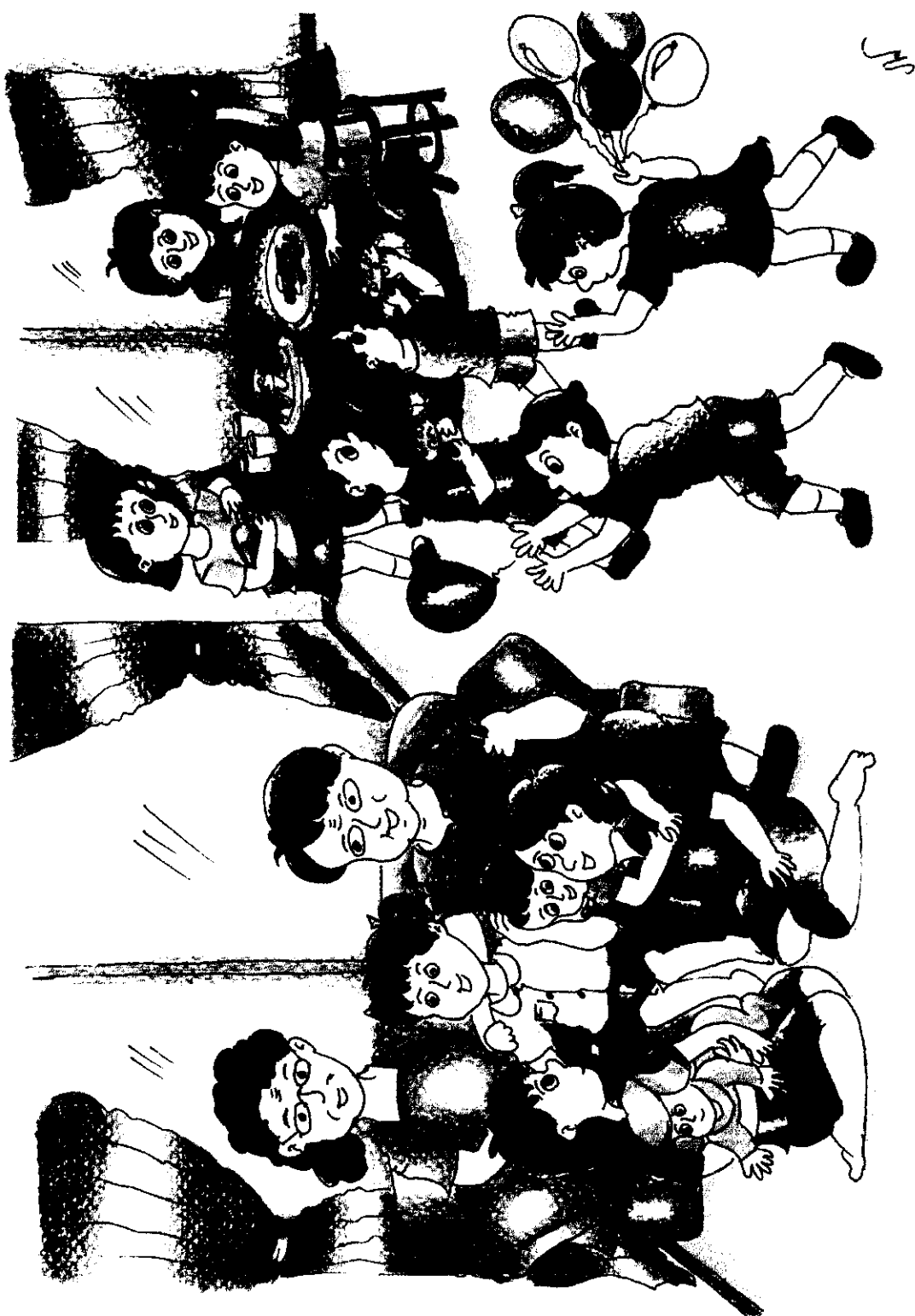

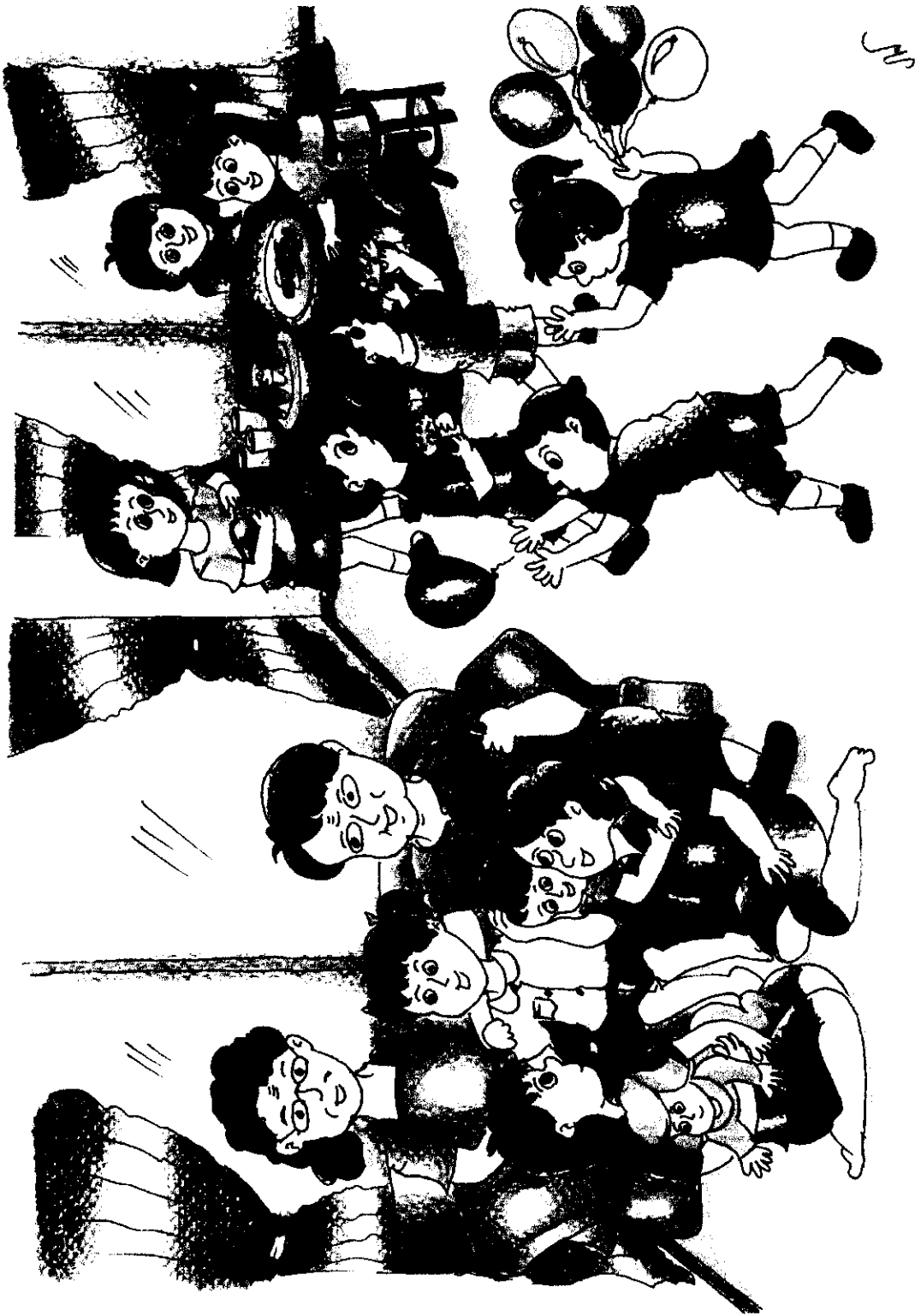

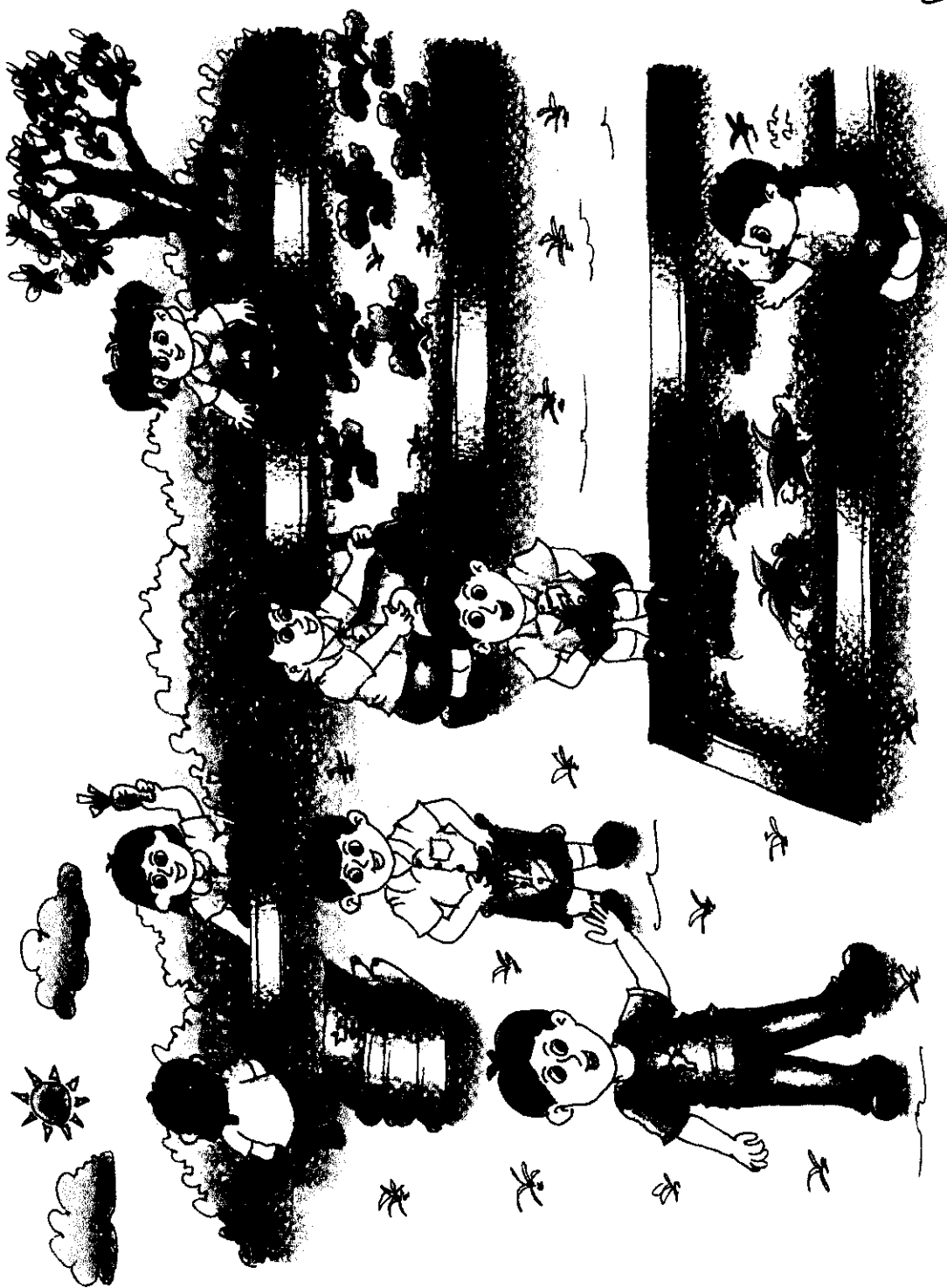
۵۰

ภาคผนวก จ

คู่มือการให้แบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย

แบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย

1. เครื่องมือ

1.1 แบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องก่อนและหลังการทดลองชุดนี้เป็นรูปภาพทั้งหมด 10 ภาพ

1.2 วิธีดำเนินการวัดความสามารถที่ละ 1 คน ให้เวลาเด็กเลือกดูภาพๆละประมาณ 1 นาที ครูให้เด็กเลือกรูปภาพตามความต้องการของตนเองเพียง 1 ภาพ แล้วจึงบอกให้เด็กเล่าเป็นเรื่องราวจากภาพที่เด็กได้เลือกไว้ ขณะที่เด็กพูดเล่าเรื่อง ครูจดบันทึกคำพูดของเด็กลงในแบบบันทึกคำพูดก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง การดำเนินการเช่นนี้จะทำในช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้รูปภาพชุดเดียวกัน ทั้งหมด 10 ภาพ เด็กเลือกรูปภาพเพียง 1 ภาพดำเนินการวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อวัดการพูดเล่าเรื่องเป็นประโยคได้อย่างต่อเนื่อง

2.2 เพื่อวัดการเล่าหรือพูดเกี่ยวกับรายละเอียดของภาพได้สอดคล้องกับภาพ

3. ขั้นตอนในการดำเนินการ

3.1 ให้เด็กเลือกรูปภาพ 1 ภาพจากรูปภาพทั้งหมด 10 ภาพที่ครูให้ดู

3.2 ให้เด็กเลือกรูปภาพๆละประมาณ 1 นาที เด็กเล่าเรื่องจากภาพที่เด็กดูว่าเป็นอย่างไร

4. เกณฑ์การวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง

4.1 พูดเล่าเรื่องราวเป็นประโยคได้อย่างต่อเนื่อง

ระดับ 3 พูดเล่าเรื่องเป็นประโยคได้อย่างต่อเนื่อง

ระดับ 2 พูดเล่าเรื่องเป็นประโยคแต่ขาดความต่อเนื่อง

ระดับ 1 พูดเล่าเรื่องเป็นคำ หรือเป็นประโยคสั้นๆ

ระดับ 0 ไม่พูดไม่เล่า

4.2 เล่าเกี่ยวกับรายละเอียดของภาพได้สอดคล้องกับภาพ

ระดับ 3 เล่าเกี่ยวกับรายละเอียดของภาพได้สอดคล้องเหมาะสมและครอบคลุมทุกประเด็น

ระดับ 2 เล่าเกี่ยวกับรายละเอียดของภาพได้สอดคล้องเหมาะสมแต่ยังไม่ครอบคลุม

ระดับ 1 เล่าเกี่ยวกับรายละเอียดของภาพได้บ้างได้บางประเด็น

ระดับ 0 ไม่เล่ารายละเอียดของภาพ

หมายเหตุ นำระดับคุณภาพของคะแนนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยโดยกำหนดช่วงคะแนนโดยเป็น 4 ช่วง ได้เกณฑ์ดังนี้

5. เกณฑ์การแปลค่าระดับคะแนน

ระดับ 4	หมายถึง	ดีมาก	คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.00
ระดับ 3	หมายถึง	ดี	คะแนนเฉลี่ย	2.00 – 2.49
ระดับ 2	หมายถึง	พอใช้	คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.99
ระดับ 1	หมายถึง	ปรับปรุง	คะแนนเฉลี่ย	0.00 – 0.99

**แบบประเมินความสอดคล้องแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย
โรงเรียนบ้านกุคโง้ง (สิริราษฎร์บำรุง) จังหวัดศรีสะเกษ**

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงในช่องขวามือที่ตรงกับระดับประเมินความสอดคล้องของท่าน

ซึ่งมี 3 ระดับความคิดเห็น คือ เห็นด้วย ได้ 1
ไม่เห็นด้วย ได้ 0
ไม่แน่ใจ ได้ -1

แบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง เป็นรูปภาพ	ระดับความคิดเห็น		
	1 (เห็นด้วย)	0 (ไม่เห็นด้วย)	-1 (ไม่แน่ใจ)
1. ภาพการเลี้ยงดูสัตว์			
2. ภาพครอบครัวมีคุณพ่อลูกสาวลูกชาย			
3. ภาพการดูแลรักษาความสะอาด			
4. ภาพการเล่นเครื่องเล่นสนาม			
5. ภาพบุคคลในครอบครัวของฉัน			
6. ภาพการรักษาความสะอาด			
7. ภาพกิจกรรมในห้องโรงเรียน			
8. ภาพแม่ค้าขายผลไม้ในตลาด			
9. ภาพการเล่นกลางแจ้งของเด็ก			
10. การดูแลปลูกผัก			

ข้อเสนอแนะ

.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

**แบบประเมินความสอดคล้องแบบวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย
โรงเรียนบ้านกุดโง้ง (สิริราษฎร์บำรุง)**

ข้อที่	คะแนนคนที่			คะแนน รวม	ค่าIOC
	1	2	3		
1.	1	1	1	3	1.00
2.	1	1	1	3	1.00
3.	1	1	1	3	1.00
4.	1	1	1	3	1.00
5.	1	1	1	3	1.00
6.	1	1	1	3	1.00
7.	1	1	1	3	1.00
8.	1	1	1	3	1.00
9.	1	1	1	3	1.00
10.	1	1	1	3	1.00

ภาคผนวก ฉ

แบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถ
ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2

**แบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถ
ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2
สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ**

คำชี้แจง

1. แบบประเมินนี้สร้างขึ้นเพื่อประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ตามโครงสร้างองค์ประกอบของแผนการจัดประสบการณ์ทั้ง 5 รายการ คือ

- 1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.2 เนื้อหา
- 1.3 กิจกรรมการเรียนรู้
- 1.4 สื่อการเรียนการสอน
- 1.5 การวัดและประเมินผล

2. แผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยมีทั้งหมด 20 แผน

3. การจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย

โปรดแสดงความคิดเห็นต่อข้อความในแต่ละรายการว่ามีความเหมาะสมเพียงใด เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดประสบการณ์ให้มีความเหมาะสมต่อไป โดยกาเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมี 3 ระดับ คือ เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย เหมาะสมน้อยที่สุด

แบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการสร้าง
เรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2

.....
คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงในช่องขวามือที่ตรงกับระดับความคิดเห็น
 ของท่านซึ่งมี 3 ระดับ คือ

เห็นด้วย	ได้	1
ไม่เห็นด้วย	ได้	0
ไม่แน่ใจ	ได้	-1

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น		
	1 (เห็นด้วย)	0 (ไม่เห็นด้วย)	-1 (ไม่แน่ใจ)
1. จุดประสงค์การเรียนรู้			
1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา			
1.2 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน			
2. เนื้อหา (นิทาน)			
2.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้			
2.2 เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน			
2.3 กำหนดเนื้อหาได้เหมาะสมกับเวลา			
3.ด้านการจัด กิจกรรมการเรียนรู้			
3.1 สอดคล้องกับเนื้อหา			
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้			
3.3 เหมาะสมกับเวลา			
3.4 สอดคล้องกับวัยของผู้เรียน			
3.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม			
3.6 ส่งเสริมการพูดเล่าเรื่อง			
4. ด้านสื่อการเรียนการสอน			
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้			
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา			
4.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้			
4.4 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน			
4.5 สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน			

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	1 (เห็นด้วย)	0 (ไม่เห็นด้วย)	-1 (ไม่แน่ใจ)
5. ด้านการวัดและประเมินผล 5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ 5.2 ส่งเสริมการวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง 5.3 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับขั้นตอนและกระบวนการเรียนรู้ 5.4 เครื่องมือได้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
 (.....)

แบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพที่มี
ต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย ของเด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2

รายการประเมิน	คะแนนคนที่			คะแนน รวม	ค่า IOC
	1	2	3		
1. จุดประสงค์การเรียนรู้					
1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00
1.2 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	1	1	1	3	1.00
2. เนื้อหา (นิทาน)					
2.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1.00
2.2 เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	1	1	1	3	1.00
2.3 กำหนดเนื้อหาได้เหมาะสมกับเวลา	1	1	1	3	1.00
3.ด้านการจัด กิจกรรมการเรียนรู้					
3.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	1			3	1.00
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1.00
3.3 เหมาะสมกับเวลา	1	1	1	3	1.00
3.4 สอดคล้องกับวัยของผู้เรียน	1	1	1	3	1.00
3.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	1	1	1	3	1.00
3.6 ส่งเสริมการพูดเล่าเรื่อง	1	1	1	3	1.00
4. ด้านสื่อการเรียนการสอน					
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1.00
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00
4.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	1	1	1	3	1.00
4.4 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน	1	1	1	3	1.00
4.5 สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน	1	1	1	3	1.00
5. ด้านการวัดและประเมินผล					
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์	1	1	1	3	1.00
5.2 ส่งเสริมการวัดความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง	1	1	1	3	1.00
5.3 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับขั้นตอนและ กระบวนการเรียนรู้		1	1		
5.4 เครื่องมือได้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	1	1	1	3	1.00

ภาคผนวก ข

ภาพการจัดกิจกรรมเล่านิทานสร้างเรื่องด้วยภาพที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่อง
ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2

ครูเล่านิทานประกอบการสร้างเรื่องด้วยภาพ

เด็กร่วมแสดงความคิดเห็นการฟังนิทาน

เด็กร่วมมือกันในการวางแผน

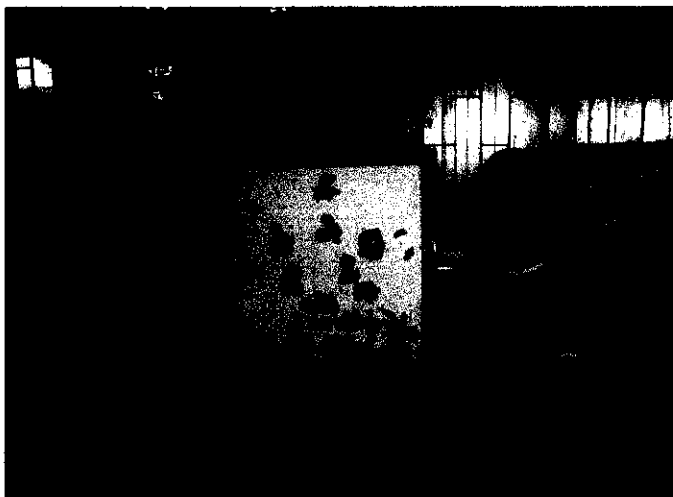

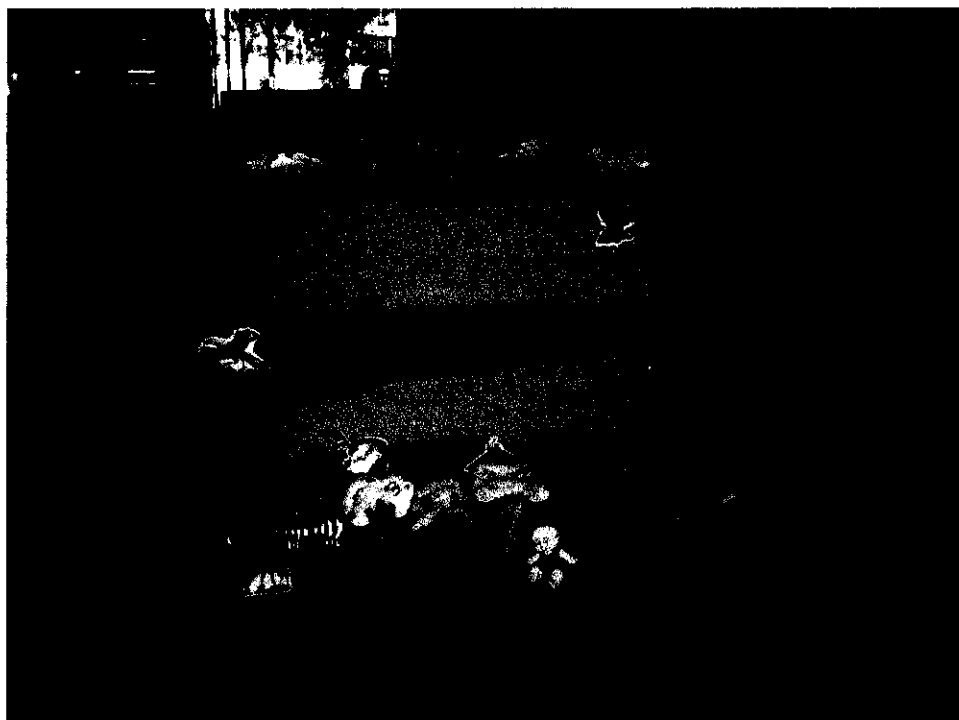
เด็กแต่ละกลุ่มพูดเล่านิทานให้เพื่อนฟัง

ผลงานที่เด็กร่วมกันพูดเล่าเรื่อง

ผลงานที่เด็กร่วมมือกันสร้างภาพ

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นางอำไพ สวัสดิ์ราช
วัน เดือน ปี	19 พฤศจิกายน 2494
สถานที่เกิด	อำเภอหัวตะพาน จังหวัดอำนาจเจริญ
ประวัติการศึกษา	ครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ พ.ศ. 2526
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านกุดโจ่ง (สิริราษฎร์บำรุง) อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ
ตำแหน่ง	ครูชำนาญการพิเศษ